

ရတနာ ပုံပြင်များ

ဆရာ **ခွဲမိုးမြင့်** B.Sc

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၁၁/၉၆ (၇)
- မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၆၀/၉၆ (၁၀)
- အုပ်ရေ - ၁၀၀၀
- မျက်နှာဖုံးပန်းချီ - ကျိုက်လတ်ဘသဏ်း
- တန်ဖိုး - ၃၀၀ ကျပ်
- ကွန်ပျူတာ - ရွှေစမ်းချောင်း
- မျက်နှာဖုံး+အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးညွန့်ဝေ (၀၅၄၂၅)
ပြုံးပန်းတစ်ရာအောင်ဆက်
အမှတ် ၂၀၁၊ ငုဝါလမ်း၊
အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးသောင်း (ပ၁၁၁၄)
ရွှေပင့်ကူစာပေ
၅၂၅/ခ (ဂ) ရပ်ကွက်
ဒဂုံမြို့သစ်မြောက်ပိုင်း၊
ရန်ကုန်မြို့။

ဆရာဦးမိုးမြင့် B.Sc

ဂုဏ်သိက္ခာပုံပြင်များ

ဖြန့်ချိရေး

မိုးမြင့်စာပေ

အမှတ်(၁၉)၊ ၄-လွှာ၊ တာမွေဈေးလမ်း၊

တာမွေပလာဇာအနောက်ဖက်

တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း - ၀၉ ၅၁၅ ၇၀၂၈

ဆရာဦးမိုးမြင့် (B.Sc)၏ထွက်ပြေးစာအုပ်များ

- ၁။ တရုတ်ရိုးရာပုံပြင်များ
- ၂။ နိုဝီယက်ရိုးရာပုံပြင်များ
- ၃။ ရုရှားကျေးလက်ပုံပြင်များ
- ၄။ ဂရိပုံပြင်များ
- ၅။ လူငယ်ပညာပေးပုံပြင်များ
- ၆။ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးပုံပြင်များ
- ၇။ ထူးထူးခြားခြားပုံပြင်များ
- ၈။ တရုတ်ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်များ
- ၉။ ဝီယက်နမ်ပုံပြင်များ
- ၁၀။ သူရဲကောင်းပုံပြင်များ

ယခု ...

- ၁၁။ ရတနာပုံပြင်များ
-
-

ဝေဖန်မှု ~

ရတနာသိုက်တစ်ခုတွင် ပတ္တမြား၊ စိန်မြ၊ နီလာ၊ ပုလဲ၊ ရွှံ၊ ဥဿဖရား၊ ဂေါ်မှတ်စသည်ဖြင့် ရတနာမျိုးစုံပါရှိသကဲ့သို့ပင် ဤရတနာပုံပြင်စာအုပ်တွင်လည်း အမျိုးအစားချင်းကွဲပြားသော ပုံပြင်များ ရောထွေးပါဝင်ပါသည်။

အချို့ပုံပြင်များသည် ဟာသပုံပြင်များဖြစ်သည်။ အချို့ပုံပြင်များသည် ပညာပေးပုံပြင်များဖြစ်သည်။ အချို့ပုံပြင်များသည် သူရသတ္တိပြည့်ဝသော သူရဲကောင်းပုံပြင်များဖြစ်သည်။ မည်သို့ကွဲပြားသည်ပင် ဖြစ်ပါစေ ယင်းတို့အားလုံးသည် ပုံပြင်တို့၏ သဘာဝအတိုင်း ဖျော်ဖြေမှုကို ပေးစွမ်းကြသည်။

အချို့ပုံပြင်များမှာ အရှေ့တိုင်းမှ ပုံပြင်များဖြစ်သည်။ အချို့ပုံပြင်များသည် အနောက်တိုင်းမှ ပုံပြင်များဖြစ်သည်။ အချို့သည် တောင်တိုင်း၊ အချို့သည် မြောက်တိုင်းမှ ဖြစ်သည်။ လူအမျိုးမျိုး အရပ်အထွေအမျိုးစုံစုံ ဖွဲ့စည်းရင်း ပုံပြင်ရတနာသိုက်သည် အသွေးအရောင်ကွဲ တန်ဖိုးထွေပြား

သော်လည်း အဖိုးထိုက် အဖိုးတန်များပင်ဖြစ်သော ကျောက်မျက်ရတနာများကိုသို့ပင် မှတ်ကျောက်တင်ခံ ပုံပြင်များပင်ဖြစ်သည်။

ယင်းပုံပြင်များ၏ အနှစ်သာရကို အပြည့်အဝ ခံစားကျေနပ်နိုင်ပါစေဟု စေတနာထားလျှက် ရတနာပုံပြင်များဟု အမည်ပေးအပ်ပါသည်။

ယခင်အခါကာလကဲ့သို့ စာအုပ်တစ်အုပ်ထဲမှ ပြန်ဆိုရေးသားထားခြင်း မဟုတ်ဘဲ စာအုပ်သုံးလေးအုပ်မှနေ၍ ကောင်းနိုးရာရာ ထုတ်နှုတ်ရွေးချယ်တင်ပြထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဆရာဦးစိုးမြင့် (B.Sc)

မာဏိတာ

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁။	ပုလဲမြစိမ်း ကျောက်စိမ်းဟင်းချို	၉
၂။	ဈေးသက်သာအောင် ဝယ်တတ်သူ	၃၀
၃။	ကပ်စေးနှံ	၄၉
၄။	မဟာတရားသူကြီး	၅၇
၅။	အစိုးခံရသော သူစိုး	၆၈
၆။	ကြိုတင်မြင်သူ သုံးဦး	၇၄
၇။	မှော်တယော	၈၆
၈။	မိန်းမညှံကလေး ကက်သရင်း	၁၀၁
၉။	အရူးဘုရင်	၁၁၄

အလုပ်ပြုစီမံ: ကျေးဇူးပြုစီမံ: ပေး:

ဗုဒ္ဓမြတ်ဗုဒ္ဓကောသလိဒိဗ္ဗိယ

တစ်ခါက တိုင်းပြည်တစ်ပြည်မှာ ဇိလုဆိုတဲ့ ဘုရင်တစ်ပါး စိုးစံနေသတဲ့။ တစ်နေ့တော့ ဘုရင်ဇိလုရဲ့ လက်အောက်ငယ်သားတစ်ချို့ဟာပုန်ကန်ခြားနားလို့ ဘုရင်ဇိလုလည်း အသက်ဘေးကလွတ်အောင် ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်လာခဲ့ရတယ်။

ဇိလုဟာ သူ့ရဲ့နေပြည်တော်နဲ့ ဝေးသည်ထက်ဝေးအောင် တစ်ယောက်တည်း မြင်းကို ဒုန်းစိုင်းပြေးခဲ့တယ်။ တောပေါင်းများစွာ၊ တောင်ပေါင်းများစွာ ဖြတ်ကျော်လာခဲ့သတဲ့။ သူ့ရဲ့ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ သူ့ကို သစ္စာရှိတဲ့နယ်စားတွေရဲ့ နယ်မြေကို အရောက်ပြေး၊ လူသူလက်နက် စုပြီး ပုန်ကန်ခြားနားသူတွေကို ပြန်တိုက်ခိုက်ဖို့ပဲ။

အဲဒီလို မရပ်မနား ဒုန်းဆိုင်းပြေးလာတော့ ဘုရင်ဇိလုရဲ့မြင်းလည်း

ပန်းလာတယ်။ ဘုရင်ဖိုလုလည်း အစာရေစာ ဆာလောင်မွတ်သိပ်ပြီး အားပြတ်လုလုဖြစ်လာသတဲ့။

နောက်ဆုံးတော့ သူဟာ ဝတ်ကျောင်းတော်ပျက်ကြီးတစ်ခုရှေ့ ရောက်ပြီး မြင်းပေါ်က ဆင်းသက်လိုက်တာပေါ့။ မြင်းပေါ်က ဆင်းသက် လိုက်ရင်ပဲ သတိလစ်လဲကျသွားတယ်။

ကောကြာတော့ သူတောင်းစားနှစ်ယောက်က အဲဒီကျောင်းပျက် ကြီးရှေ့ကို ရောက်လာပါရော။ သူတို့ဟာ အဲဒီကျောင်းပျက်မှာ နေထိုင်တဲ့ သူတောင်းစားတွေပေါ့။ သူတို့ တစ်နေ့တာ တောင်းရမ်းလို့ရသမျှ အစား အသောက်တွေကို ထမ်းလာကြတယ်။ တစ်ယောက်ရဲ့ပခုံးပေါ်မှာတော့ အနားတွေ ပဲ့ရွဲနေတဲ့ အိုးတစ်လုံးပါတယ်။ အိုးထဲမှာတော့ ရပ်တကာ ရွာတကာက ရလာခဲ့တဲ့ အရောရောအနှောနှော ဟင်းချိုရည်ပေါ့။ နောက် တစ်ယောက်ကတော့ မှိုတက်ပေါင်မုန့်တွေ ပလာတာအတူးတွေပါတဲ့ ကြိမ် မြင်းတစ်လုံးဆွဲလာတယ်တဲ့။

သူတို့ဟာ ကျောင်းပျက်ကြီးရဲ့ တံခါးဝကိုရောက်တော့ ကျောင်းပျက် ကြီးရှေ့မှာ ဝက်သေကြီးတစ်ကောင်လို လဲကျနေတဲ့ ဘုရင်ဖိုလုကို တွေ့ လိုက်ရတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘုရင်မုန်းတော့ မသိဘူးပေါ့။

ဘုရင်ဖိုလုကို စစ်ဆေးကြည့်လိုက်တော့ အသက်ရှူနေသေးတာကို တွေ့ရတယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် ကျောင်းပျက်ထဲကို သယ်လာခဲ့ကြတယ်ကွယ်။

ကျောင်းပျက်ထဲရောက်တော့ ကောက်ရိုးတွေ၊ သစ်ကိုင်းခြောက် တွေ စုပြီးတော့ မီးဖိုလိုက်ကြတယ်။ ဘုရင်ဖိုလုလည်း သတိရလာအောင် ရေပက်အနှိုးမခံရဘဲ မီးခိုးအတိုက်ခံရလို့ သတိရလာသတဲ့။

ဖိုလုဟာ သတိရလာတယ်ဆိုရင်ပဲ မိုက်ဆာနေမှန်းသိလိုက်တယ်။

ဒါကြောင့် သူပါးစပ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ပြောလိုက်သတဲ့။

“ကျုပ် ... ဗိုက်ဆာတယ်”

အဲဒီတော့မှ ဖိုလုဟာ နေမကောင်းလို့ လဲနေတာမဟုတ်ဘဲ ဆာလောင်မွတ်သိပ်လွန်းလို့ အားပြတ်လဲနေခဲ့မှန်း သူတောင်းစားတွေ သဘောပေါက်သွားတယ်။ သူတို့ကိုယ်တိုင် အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ဆာလောင်မွတ်သိပ်ဖူးလို့ ဆာလောင်မွတ်ဝေဒနာကို ကောင်းကောင်းသဘောပေါက် စာနာမိကြတယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့အစားအသောက်တွေကို မျှဝေကျွေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သတဲ့။

သူတို့ဟာ သူတို့သယ်ဆောင်လာခဲ့တဲ့ ရပ်တကာရွာတကာ အိမ်တကာက ဟင်းချိုအကျန်တွေကို မီးဖိုပေါ်နွေးပြီး ဖိုလုကို တိုက်တယ်။

ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေတဲ့ ဖိုလုဟာ အဲဒီဟင်းချိုအကျန်ကို အားရပါးရ စားသောက်လိုက်သတဲ့။ ဟင်းချိုပူပူလောင်လောင်ကို စားသောက်လိုက်ရလို့ ဈေးပြိုက်ပြိုက်ကျလာပြီး အတော်ကို လန်းလန်းဆန်းဆန်းဖြစ်သွားတယ်လျှော့။

နောက် သူတောင်းစားတွေကို မေးလိုက်တယ်။

“ခင်ဗျားတို့တိုက်တာ ဘာဟင်းချိုလဲ”

သူတောင်းစားနှစ်ယောက်ဟာ ရုတ်တရက် ဘာပြောရမှန်းမသိဖြစ်သွားတာပေါ့ကွယ်။ ဟင်းကျန် ထမင်းကျန်တွေ ပြောထွေးနေတဲ့ ဟင်းချိုဖြစ်နေတာကိုး။ ဒါပေမယ့် သူတို့ခည့်သည်တော်ကြီးက နာမည်သိချင်တယ်ဆိုတော့လည်း ခန့်ခန့်ညားညားနာမည်ပေးလိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သတဲ့။ ဒါကြောင့် ပုလဲမြစ်စိမ်းကျောက်စိမ်းဟင်းချိုလို့.....။

ဂေါ်ဖီထုပ် မုန့်လာအစအနတွေက မြစ်စိမ်းရောင်မထွက်ပေဘူးလား။

ပဲသီးဟင်းက ကျောက်စိမ်းနဲ့ မတူဘူးလား။ ထမင်းရည်အနှစ်အခဲတွေက ပုလဲနှင့်မတူပေဘူးလား။

ဟုတ်ပြီ...အဲဒီလိုဆုံးဖြတ်ပြီး သူတောင်းစားတွေက ဝင့်ဝင့်ကြွားကြွားဖြေလိုက်သတဲ့။

“ပုလဲမြစ်မ်းကျောက်စိမ်းဟင်းချိုပါ”

စိုလှဟာ ဒကျကျနပ်နပ် ခေါင်းညိတ်လိုက်တယ်။

မကြာခင်မှာဘဲ သူဟာ ထူထူထောင်ထောင်ဖြစ်လာပြီး မြင်းစီးပြီး ခရီးဆက်ခဲ့သတဲ့။

အချိန်အနည်းငယ်အတွင်း စိုလှဟာ သူ့ရဲ့ရန်သူတွေကို တိုက်ခိုက်ချေမှုန်းပြီး ထီးနန်းပြန်သိမ်းခဲ့တယ်။ သူဟာ သက်ဦးဆံပိုင်ဘုရင်ပီသစွာပဲ ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှတဲ့ နန်းတော်ကြီးမှာ ကောင်းပေဆိုတဲ့ မင်းထိုက်ပိုးဖဲကတ္တီပါစတွေ ဝတ်ဆင်ပြီး အရသာရှိပေဆိုတဲ့ ဆီဦးထောပတ် စားကောင်းစားမြတ်မှန်သမျှကို မှီဝဲသုံးဆောင်ခွင့်ရခဲ့ပြန်သတဲ့။ သူ့ရဲ့ဩဇာအာဏာဘယ်လောက်ထက်သလဲဆိုတော့ သူက မီးသွေးဟာ ဖြူပါတယ်ဆိုရင်လဲ ဘယ်သူမှ သူ့ကို စောဒကတက် အတိုက်အခံမပြောရဲဘူးတဲ့။ သူကငတုံးငအတွေဟာ လူတော်တွေလို့ မိန့်လိုက်ရင် ငတုံးငအတွေဟာ ရာထူးသုံးဆင့်လောက် တိုးမြှင့်ခံထားရမှာပဲတဲ့။ တကယ်လို့ မှူးမတ်တစ်ဦးဦးကို အိမ်သာသုံးစက္ကူတစ်စ ပေးလိုက်ရင်ပဲ အဲသည်မှူးမတ်က အဲသည် အိမ်သာသုံးစက္ကူကို အဝါရောင်ပိုးဘောင်ကွပ်ပြီး အထွတ်အမြတ်ရတနာတစ်ခုလို ဧည့်ခန်းထဲမှာ ချိတ်ဆွဲထားရလိမ့်မယ်။

နန်းပြန်သိမ်းပြီးနောက်မှာ အဲသည်လို တန်ခိုးထွားလာတဲ့ ဘုရင်စိုလိုဟာ နှစ်အတော်ကြာလာတော့ အဲသည်စည်းစိမ်တွေကို ပြီးငွေလာသတဲ့။

သူဟာ ငြီးငွေ့လွန်းလို့ ဟို ...နှစ်အတော်ကြာကြာက ဝတ်ကျောင်းပျက်ကို ရောက်ခဲ့စဉ်ကလို နှမ်းနှမ်းလှလှခံစားမိတယ်။ အကြောင်းအချက်တွေသတိရ ပြီး အဲသည်တုန်းက စားသောက်ခဲ့ရတဲ့ အင်မတန်အရသာရှိ ကောင်းမွန်လှ တဲ့ ဟင်းချိုကို တမ်းတမိလာတယ်။ ဒါကြောင့် စားတော်ဆက်ကို အမိန့် မှတ်လိုက်သတဲ့။

“ငါ့ကိုယ်တော်မြတ်ကို ပုလဲမြစိမ်းကျောက်စိမ်းဟင်းချိုတစ်ခွက် ဆက်သစမ်း”

စားတော်ဆက်တွေ၊ စားဖိုမှူးတွေ ခေါင်းမီးတောက်သွားကြသတဲ့။

“အဲဒီဟင်းချိုကို ဘယ်သူချက်တတ်သလဲ”

စားဖိုမှူးက သူ့လက်အောက်အမှုထမ်းတွေကို မေးမြန်းလိုက်သတဲ့။

“မသိပါဘူး.....ခင်ဗျာ”

လို့ ဖြေတဲ့လူက ဖြေကြတာပေါ့ကွယ်။

“ပုလဲကိုပေါင်းရင် ပျော့သွားတယ်လို့တော့ ကြားဖူးပါတယ်။

ဒါပေမယ့် မြစိမ်းတို့ ကျောက်စိမ်းတို့ကို ဘယ်လိုလုပ် တုံးတစ်မလဲ”

လို့ ပြောတဲ့သူက ပြောသည်။

“ဘုရင်မင်းမြတ်အမိန့်ကို မဖြည့်ဆည်းနိုင်ရင်တော့ တို့တတွေ နောက်ဘဝကို ကူးတို့ စင်းလုံးငှားသွားကြရလိမ့်မယ်”

စားတော်ကဲက စိတ်ပျက်လက်ပျက် ညည်းတွားလိုက်သတဲ့။

သူတို့ဟာ သူတို့ အသက်ချမ်းသာရာရကြောင်း ကြံဖန်ကြတာပေါ့။ ပုလဲလုံးကြီးတစ်ချို့ကို နာရီပေါင်းများစွာ ပေါင်းတယ်။ နောက် မြစိမ်းနဲ့ ကျောက်စိမ်းတုံးအပိုင်းအပဲ့အစတွေရှာပြီး ဟင်းချိုမှာထည့်တဲ့ ဟင်းမယ် လေးတွေ ထည့်ခတ်ပြီး ချက်ပြုတ်တယ်။ နောက်ဆုံးတော့ စားတော်ဆက်

ကို တောင်းတောင်းပန်ပန်ပေးလိုက်သတဲ့။

“ကျုပ်တို့ဘက်က ဖေးဖေးမမလေး လျှောက်တင်ပေးပါဗျာ”

စားတော်ဆက်ဟာ ဘုရင်ဖိုလိုကို ဟင်းချိုလုံ ဆက်သလိုက်သတဲ့။

ဟင်းချိုက အမြင်တော့ မဆိုးဘူး။ စိမ်းစိမ်းမြမြကလေးပေါ့။ ဖိုလို

က ဇွန်းနဲ့မွှေနှောက်လိုက်တော့ အသံကြည်ကြည်လေးတွေတောင် မြည်သွားတယ်။ ဒါပေမယ့် အရသာက မဟုတ်ဘူးတဲ့။ ဘုရင်ဖိုလို ယမ်းပုံမီးကျရွှေစိတ်တော်ကွက်သွားသတဲ့ကွယ်။

“ဒါဘာလဲ”

“ပုလဲမြစိမ်း ကျောက်စိမ်းဟင်းချိုပါဘုရား”

“ထို့...ငါ့ကိုယ်တော်မြတ် ပုလဲမြစိမ်း ကျောက်စိမ်းဟင်းချိုကို စားသုံးဖူးတယ်...ဒါမျိုးမဟုတ်ဘူး”

စားတော်ကဲလည်း ဘုရင့်စားဖိုဆောင်ကို စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြန်ပြေးလာခဲ့သတဲ့။

“ဟေ့...သတိထားကြ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

စာဖိုးမှူးတွေက အထိတ်တလန့် မေးမြန်းလိုက်သတဲ့။

“ဘုရင်ကြီးက ပုလဲမြစိမ်း ကျောက်စိမ်းဟင်းချိုကို စားသုံးဖူးတယ်တဲ့။ ဒီဟင်းချိုမျိုး မဟုတ်ဘူး”

စာဖိုးမှူးတွေ ပိုပြီး တုန်လှုပ်ချောက်ခြားသွားတာပေါ့။

“အဲဒါမှ ဒုက္ခ၊ တို့တစ်တွေ ဘုရင့်အမိန့်တော် မလိုက်နာနိုင်တဲ့ အပြင် ဘုရင်မင်းမြတ်ကို လိမ်လည်ရာရောက်နေပြန်ပြီ”

စာဖိုးမှူးတွေဟာ ထွက်ပေါက်ရှာမတွေ့တော့တာနဲ့ သူတို့ အဲသည်

ဟင်းချိုမချက်တတ်ကြောင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းဝန်ခံလိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြတယ်။ ဘုရင်မင်းမြတ်ကို ဝန်ချလျှောက်တင်ပြီး အသည်ဟင်းချို ချက်နိုင်တဲ့သူ ရှာဖွေခိုင်းမယ်ပေါ့။

စားတော်ဆက်က အသည်လိုလျှောက်တင်လိုက်တော့ ဘုရင်စိုလှက စဉ်းစားလိုက်တယ်။

“ဟုတ်တယ်...ငါ့စားဖိုမှူးတွေက ဟင်းကောင်းကျွေးကောင်းတွေပဲ ချက်ပြုတ်နေလေ့ရှိတော့ သူတို့ ဒီဟင်းကို မချက်တတ်တာ မဆန်းဘူး။ ဒါပေမယ့် အဲဒီဟင်းချိုကို ငါစားသောက်ရမှဖြစ်မယ်။ငါတစ်ယောက်တည်းသာ မဟုတ်ဘူး။ နန်းတော်မှာ ရှိသမျှလူတွေ၊ ငါ့မှူးမတ်ဝန်ကြီးတွေအားလုံးကို တိုက်ချင်တယ်”

ဘုရင်စိုလှဟာ အသည်လို စဉ်းစားလိုက်ပြီး ကြေညာချက်ထုတ်ပြန်လိုက်သတဲ့။

အသည်ကြေညာချက် စာလွှာကို လှည်းနေလှေအောင်း မြင်းစောင်းမကျန် လူတကာသိရှိအောင် ရွာသိမ်ရွာငယ်ဇနပုဒ်အထိ ရပ်တကာမှာ ကြော်ငြာလိုက်လံကပ်စေသတဲ့။

ကြေညာချက်မှာ ပါရှိတာကတော့ ...

“ပုလဲမြစ်စိမ်း ကျောက်စိမ်းဟင်းချို ချက်ပြုတ်နိုင်သော လူနှစ်ဦး အမြန်ဆုံးအလိုရှိသည်” တဲ့။

အဲဒီလို တိုင်းပြည်အနှံ့ ကြေညာလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ဘုရင်စိုလှ သူတောင်းစားနှစ်ဦးနဲ့ တွေ့ခဲ့တဲ့မြို့မှာလည်း ကပ်ဖြစ်တယ်ပေါ့။

တစ်နေ့တော့ အဲဒီ သူတောင်းစားနှစ်ယောက်ဟာ ထုံးစံအတိုင်းအိမ်တကာကို လှည့်လည်တောင်းနေခိုက်မှာ မြို့ဝန်အိမ်ရှေ့မှာ ကပ်ထားတဲ့

ကြော်ငြာစာတစ်ခုကို ဝိုင်းဝန်းဖတ်ရှုနေတဲ့ လူအုပ်စုကို သတိပြုမိတယ်။ ဒါနဲ့ ဘာများဖြစ်မလဲဆိုပြီး သူတို့လည်း သွားကြည့်ကြသတဲ့။ အဲဒီတော့

“ပုလဲမြစ်မ်း ကျောက်စိမ်းဟင်းချို ချက်ပြုတ်နိုင်တဲ့ လူနှစ်ယောက် အလိုရှိတယ်”

ဆိုတဲ့ ဘုရင်မင်းကြီးရဲ့ ကြော်ငြာကို တွေ့လိုက်ရသတဲ့။

အဲဒီမှာတင် သူတောင်းစားနှစ်ယောက်က တစ်နဲ့တစ်ပေါင်းပြီး ချက်ချင်းပဲ သဘောပေါက်သွားသတဲ့။

“ဟ...ဒါဆို တို့ ထမင်းကျွန်ဟင်းကျွန် ဟင်းချိုကိုသောက်သွားတာ ဘုရင်ကြီးပဲနေမယ်။ တို့ သူ့ကို သွားတွေ့ရမယ်”

သူတို့ဟာ အဲဒီလို ပြောပြောဆိုဆို ကြော်ငြာစာရွက်ကို ဆွဲချလိုက် သတဲ့။ အဲဒီတော့ ချက်ချင်းပဲ မြို့ဝန်မင်းရဲ့အမှုထမ်းနှစ်ယောက်လည်း သူတို့ကို ဖမ်းချုပ်လိုက်သတဲ့။

“ဘာလုပ်တာလဲကွ၊ ဘုရင်မင်းမြတ်အတွက် ဟင်းချိုချက်ပေးမယ့် လူတွေကို ဖမ်းဆီးတာလား”

သူတောင်းစားတွေက ခပ်တည်တည်နဲ့ ဦးအောင်ဟောက်လိုက် သတဲ့။

ဟုတ်သည်ရှိ မဟုတ်သည်ရှိ ဦးသူနိုင်စတမ်း လောကထုံးစဉ်လာအ အတိုင်းပဲ မြို့ဝန်အမှုထမ်းတွေဟာ အပျောက်ခံလိုက်ရတော့ တွန့်သွားပြီး တောင်းတောင်းပန်ပန်ဆိုလိုက်သတဲ့။

“မသိလို့ပါခင်ဗျာ...ဝမ်းနည်းပါတယ်။ လူကြီးမင်းတို့ ကျွန်တော် တို့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

“ရပါတယ်ကွာ၊ ငါတို့က သဘောထားကြီးပြီးသားပါ”

သူတောင်းစားတွေက အဲဒီလို ခပ်ကျော့ကျော့ပြောလိုက်ပြီး သူတို့ဟာ ဘုရင်ကြီးလိုချင်တဲ့ ပုလဲမြစ်မ်း ကျောက်စိမ်းဟင်းချို ချက်နိုင်သူတွေပဲလို့ ပြောလိုက်သတဲ့။

မြို့ဝန်အမှုထမ်းတွေလည်း ပျာပျာသလဲ သူတောင်းစားနှစ်ယောက်ကို ကုန်းပိုးပြီးတော့ မြို့တော်ဝန်ဆီ ခေါ်သွားတယ်။

“ကြုံတုန်း ကြုံခိုက် အရသာခံလိုက်ကွ”

သူတောင်းစားနှစ်ယောက်က အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်ပြီး အရသာခံရင်း ကျောကုန်းထက် စီးလိုက်လာသတဲ့။

မကြာခင်မှာပဲ သူတို့ဟာ မြို့ဝန်မင်းရှေ့ကို ရောက်လာကြတယ်။

မြို့ဝန်ဟာ ဖိနပ်မဲ့ မျက်နှာညစ်ထေးထေး အဝတ်အစားစုတ်စုတ် ပြတ်ပြတ်နဲ့ သူတောင်းစားနှစ်ယောက်ကို ကြည့်ပြီး မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားသတဲ့။ ဘုရင်မင်းမြတ် ချင်ချင်းထနေတဲ့ ပုလဲမြစ်မ်း ကျောက်စိမ်းဟင်းချိုလို အဖိုးထိုက်အဖိုးတန်ဟင်းချိုကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီသူတောင်းစားတွေက ချက်တတ်ပါ့မလဲဆိုပြီး သံသယဝင်မိတယ်။

ဒါပေမယ့် သူတို့ကို ဘုရင့်ဆီခေါ်မသွားပြန်ရင်လည်း သူ့မှာ အပြစ်ရှိနေဦးမယ်။ ဇက်ဖြတ်မခံရရင်တောင် ရာထူးပြုတ်သွားဖို့ အလားအလာရှိတယ်။ သူတောင်းစားနှစ်ယောက်ကြောင့် ခုလိုရာထူးကြီး စွန့်လွှတ်ရမယ့်ကိန်း အဆိုက်မခံနိုင်ဘူးပေါ့ကွယ်။

မြို့ဝန်ဟာ အဲဒီလို စိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး သူ့အမှုထမ်းတွေကို အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။

“ဒီကောင်တွေကို ကြုံးနဲ့တုပ်ပြီး မြို့တော်ကိုခေါ်သွားမယ်”

အဲသည်သူတောင်းစားနှစ်ယောက် မြို့တော်ကိုရောက်လာပြီဆိုတဲ့

သတင်းကြားရတော့ ဘုရင်ကြီးက အတော်ကျေနပ်သွားသတဲ့။ သူ့ကိုအမှတ်မထင် ကယ်ခဲ့တဲ့သူတွေကို တွေ့ပြီပေါ့။ ဒါနဲ့ပဲ သူ့ရှေ့တော်မှောက်ကို သွင်းခိုင်းလိုက်သတဲ့။

မြို့ဝန်လည်း ကြိုးတုပ်ထားတဲ့ သူတောင်းစားနှစ်ယောက်ကို နန်းတော်ထဲကို ခေါ်သွင်းလာခဲ့တယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာအင်မတန်ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှတဲ့ ဒီလို နန်းတော်ထဲမရောက်ဖူးဘူး။ တန်ခိုးအရှိန်အဝါကိုကြည့်ပြီး လေတိုးခံရတဲ့ ကျူပင်လို သွက်သွက်ခါ တုန်ယင်နေခဲ့တယ်။

မြို့ဝန်ဟာ ဘုရင်နီလုရဲ့ရှေ့တော်မှောက်မှာ ပြားပြားဝပ်မှောက်ပြီး ခစားလိုက်သတဲ့။ သူ့မျက်လုံးထောင့်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ...

အောင်မယ် ... သူတောင်းစားနှစ်ယောက်ဟာ မိတ်ဟောင်း ဆွေဟောင်း ရောင်းရင်းကြီးကို ပြန်တွေ့ရတဲ့ပုံစံမျိုးနဲ့ ဘုရင်ကြီးကို ခေါင်းညိတ် ပြုံးပြနေတာ တွေ့ရတယ်။

ဘုရင်ကြီးဟာ သူ့အသက်ကို ကယ်ခဲ့တဲ့သူနှစ်ယောက်ကို ချက်ချင်းမှတ်မိလိုက်သတဲ့။ နောက်ပြီး ဒီသူတောင်းစားတွေကို သူ့ရှေ့တော်မှောက် ခေါ်လာမယ့်ကိစ္စမှာ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် အဝတ်အစား မဆင်ယင်ပေးခဲ့တဲ့ မြို့ဝန်ကို စိတ်ကွက်သွားသတဲ့။

“မောင်မင်းတို့ ဘယ်နှယ်ကြောင့် ဒီလိုပုံစံဖြစ်လာကြတာလဲ”
ဘုရင်နီလိုက မေးမြန်းလိုက်သတဲ့။

“ဒါ ... ကျွန်တော်မျိုးတို့ရဲ့ ပုံမှန်ဝတ်စားဆင်ယင်မှုပါဘုရား၊ ဒီကြိုးတွေကတော့ မြို့ဝန် ဆင်ပေးလိုက်တာတွေပါ”

သူတောင်းစားတွေက ပြန်လျှောက်လိုက်တယ်။
ဘုရင်နီလုဟာ မြို့ဝန်မင်းကို ချက်ချင်းဟောကလိုက်တယ်။

“ငါ့ကိုယ်တော်မြတ်ကို ပုလဲမြစ်မ်း ကျောက်စိမ်းဟင်းချို ချက်ပြုတ် ပေးမယ့်လူတွေကို ဒီလိုပဲ ကြီးတုပ်ခေါ်လာရသလား၊ မောင်မင်း ပြဿနာ ရှာတာပဲ၊ သွား ... သူ့ကို ခေါင်းဖြတ်သတ်”

အဲသည်လို ဘုရင်နီလု အမိန့်ချလိုက်တော့ သူတောင်းစားနှစ် ယောက်ဟာ မြို့ဝန်မင်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်သတဲ့။

အသတ်ခံရတာထက်စာရင် သူ့အတွက် အတော်ပေါ့လျှော့တဲ့ အပြစ် ဒဏ်ဖြစ်မယ်လို့ တွက်လိုက်ပြီး ဘုရင်ကို လျှောက်တင်လိုက်သတဲ့။

“အရှင်မင်းမြတ်... သူ့ကို အသက်ချမ်းသာရာပေးပြီး ကျွန်တော်မျိုး တို့ ချက်ပြုတ်ရမယ့် ပုလဲမြစ်မ်း ကျောက်စိမ်းဟင်းချိုအတွက် ဟင်းမယ် များ ရှာဖွေရာတွင် အသုံးပြုပါရစေ”

ဘုရင်နီလုလည်း အဲဒါကို သဘောတူလိုက်တယ်။ သူတောင်းစား နှစ်ယောက်ကို မီးဖိုဆောင်အသစ်တည်ဖို့ ငွေဒဂါး ပြားသုံးရာပေးလိုက် သတဲ့။ နောက်ပြီး ပုလဲမြစ်မ်းကျောက်စိမ်းဟင်းချိုခွက် ၂၀၀ စာကို ပြင်ဆင် နိုင်းလိုက်တယ်။ သုံးရက်အကြာမှာ သူ့မျိုးမတ်ဝန်ကြီး နန်းတွင်းသူ နန်းတွင်း သားအားလုံးကို အဲဒီပုလဲမြစ်မ်း ကျောက်စိမ်းဟင်းချိုနဲ့ ဧည့်ခံမယ်ပေါ့။

သူတောင်းစားနှစ်ယောက်လည်း မီးဖိုဆောင်အသစ်တစ်ခု တည် လိုက်ကြတယ်။ နောက်ပြီး ပုလဲမြစ်မ်း ကျောက်စိမ်းဟင်းချိုချက်ဖို့ ပြင် ဆင်ကြတယ်တဲ့။

မြို့ဝန်မင်းကတော့သူ့အသက်ကိုကယ်တင်ခဲ့တဲ့အတွက်သူတောင်းစား နှစ်ဦးကို အင်မတန် ကျေးဇူးတင်လွန်းလို့ ကန်တော့လိုက်တယ်။

“ကျုပ်အသက်ကို ကယ်တင်လို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဒါတွေ အသေးအမွှားပါ၊ ကျုပ်တို့လိုအပ်တဲ့ အမယ်တွေကို

သွားရှာဝယ်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့...ခင်ဗျားတို့လိုချင်တာကိုသာပြောပါ။ ကျုပ်တို့ ဘုရင် အမိန့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်မှဖြစ်မယ်။ ခင်ဗျားတို့က လူစိမ်းတွေ၊ ကျုပ်က ဦးနှောက်မရှိဘူးဆိုပေမယ့် ခင်ဗျားတို့လိုချင်တဲ့ အကောင်းဆုံးဟင်းမယ်တွေကို ဝယ်လို့ရတယ်။ ကျုပ်တို့ ဒီအလုပ်ကို ပီပီပြင်ပြင် ဆောင်ရွက်ပြီး ဘုရင်မင်းမြတ် စိတ်ကြည်သာသွားရင် ကျုပ် ရာထူး လေးငါးဆင့်တိုးကောင်းပါတယ်”

သူတောင်းစားတွေကတော့ ခုပဲ သေတွင်းကလွတ်ပြီး ခုပဲ သူဌေးဖြစ်ကြနေတဲ့ မြို့ဝန်ကို ကျောင်းမှန်းကန်မှန်းသိအောင် ပြချင်စိတ် ပေါ်သွားတယ်။

“ပေါက်ကရတွေ ပြောမနေနဲ့၊ ဈေးသွားဝယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...ခင်ဗျာ၊ ဟုတ်ကဲ့”

“သွား ...ပဲသီးစိမ်း ပေါင်လေးရာ၊ မုန့်ညင်းရွက် ငါးရာ၊ ဂေါ်ဖီထုပ် အရွက်ငါးရာ၊ ဆန်ကြမ်း ပေါင်သုံးရာ၊ ဆားကြမ်း ဆယ်ပေါင်၊ သဲ ငါးပေါင်၊ ကြပ်ခိုး ပေါင်ဝက်၊ ပန်းကန်ဆေးရည် ပုံးလေးဆယ်ဝယ်နဲ့၊ အဲဒါဆို လုံလောက်ပြီ”

“ဟ...အဲဒီအမှိုက်တွေက ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

မြို့ဝန်က တအံ့တဩမေးလိုက်တယ်။

“စကားများမနေနဲ့၊ ကျုပ်တို့ပြောတဲ့အတိုင်းသာလုပ်၊ ခင်ဗျားက တစ်ခုခုမေ့ကျန်နေခဲ့လို့ ဘုရင်ကြီး အရသာမတွေ့ရင် ခင်ဗျားပဲခံရမယ်၊ အဲဒီတော့ မြန်မြန်လုပ်”

သူတောင်းစားတွေက ဟောက်လိုက်သတဲ့။

✦ ဆရာဦးမိုးမြင့် (B.Sc)

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ”

မြို့ဝန်မင်းလည်း ဘာမှမပြောတော့ဘဲ သူတို့ခိုင်းတဲ့အတိုင်း ဈေးဝယ်ဖို့ ဒရောသောပါး ထွက်သွားတယ်။

မကြာခင်မှာပဲ ဂေါ်ဖီအကာရွက်ရယ်၊ ပန်းကန်ဆေးရေပဲလိုတော့တယ်။ မြို့ဝန်မင်းဟာ ပန်းကန်ဆေးရေ ပုံးလေးဆယ်ရဖို့ ရေပုံးတစ်စုံ၊ ရစည်တစ်လှည်းနဲ့ စားသောက်ဆိုင်အတော်များများကို လှည့်လည်ပြီး ကင်းခံရသတဲ့။

နှစ်ရက်အကြာမှာတော့ လိုအပ်တဲ့အမယ်တွေ အားလုံးအသင့်ဖြစ်ပြီပေါ့။ သူတောင်းစားတွေက အဲသည်အမယ်တွေကို ကြည့်ရှုစစ်ဆေးတယ်။

“မဖြစ်ဘူး၊ ဒီမုန်ညင်းက လတ်လွန်းတယ်၊ ပဲသီးတောင့်တွေက ပုတ်မနေဘူး၊ ဘုရင်ကြီး အကြိုက်တွေမှာမဟုတ်ဘူး။ ဘုရင်ကြီး အကြိုက်မတွေ့ရင်တော့ ခင်ဗျားပဲ ခံရမှာ မှတ်ထား”

အင်မတန်တုန်လှုပ်သွားတဲ့ မြို့ဝန်က ဒူးထောက်ကန်တော့လိုက်ပြန်သတဲ့။

“ကျုပ်ကို ကယ်ပါဗျာ၊ ဆရာကြီးတို့လက်ထဲကို ကျုပ်အသက်အပ်ပါတယ်”

“မနက်ဖြန်ကျရင် ဘုရင်ကြီးက သူဝန်ကြီး မှူးမတ်တွေအားလုံးကို ပွဲတော်တည်ခင်းကျွေးလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားဝယ်လာတဲ့ ဟင်းအမယ်တွေက မမှန်ဘူး။ ကျုပ်တို့လုပ်အားလည်း နည်းနေတယ်၊ အဲဒီတော့ ဘာလုပ်ရမလဲ”

“အကြောင်းမဟုတ်ဘူး။ ဘုရင့်စားဖိုဆောင်ကစားဖိုမှူးသုံးယောက်

ကို ဆွဲခန့်လိုက်မယ်”

ပုလဲမြစ်စိမ်း ကျောက်စိမ်းဟင်းချို ချက်ပြုတ်ဖို့ အကူအညီပေးရမယ်လို့ ကြားတော့ အဲဒီစားဖိုမှူးသုံးဦးက သိပ်ကျေနပ်သွားသတဲ့။

“ဟ...အဲဒီလောက် နာမည်ကြီးတဲ့ဟင်းချိုချက်နည်းရဖို့ ဒါ အခွင့်အရေးပဲ”

တစ်ယောက်က ဟစ်ကြွေးလိုက်သတဲ့။

“ဟုတ်ပါ...ကျုပ်တို့ ပညာကုန်သင်ရမယ်”

နောက်တစ်ယောက်ကလည်း သဘောတူထောက်ခံလိုက်သေးတယ်။ အဲဒါနဲ့ သူတောင်းစားနှစ်ယောက်ဟာ ပုလဲမြစ်စိမ်းကျောက်စိမ်းဟင်းချိုကြီး ချက်ပြုတ်ဖို့ အသင့်ဖြစ်သွားကြသတဲ့။

“ကဲ...မီးငွေငွေလေးနဲ့ ထမင်းအိုးတည်၊ ဆန်ကို လုံးဝမဆေးပါနဲ့၊ ကျက်သွားရင်လဲ အပေါ်ကထမင်းကို မလိုချင်ဘူး။ အောက်က ဂျိုးတူးနေတဲ့ အပိုင်းပဲလိုချင်တယ်”

သူတောင်းစားတွေက စားဖိုးမှူးနှစ်ယောက်ကို ဗွေဆော်ဦး ခိုင်းလိုက်သတဲ့။

နောက်တစ်ခါ မြို့ဝန်မင်းကို ခိုင်းလိုက်ပြန်တယ်။

“ခင်ဗျားက ပဲသီးတောင့်တွေကို ပန်းကန်ဆေးရေထဲထည့်ပြီး ကျေညက်အောင်ထောင်း၊ ပြီးတော့ ခြောက်သယောင်းသွားအောင် နေပြ”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ”

မြို့ဝန်က အပိုးကျိုးကျိုးပဲ ဖြေလိုက်တယ်။

သူတောင်းစားနှစ်ယောက်ဟာ ကျန်တဲ့စားဖိုမှူးကို ဆက်ပြော လိုက်တယ်။

“ခင်ဗျားက မုန်လာရွက်တွေ လာရွေးပေး၊ ကောင်းတဲ့အရွက်တွေ လွှင့်ပစ်၊ ပုပ်နေတဲ့ဟာတွေ ချန်ထား”

သူတောင်းစားတွေရဲ့စကားကြောင့် မြို့ဝန်နဲ့ စားဖိုမှူးသုံးဦးစလုံး နားမလည်အောင်ဖြစ်သွားတယ်။

“သူတို့ ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ”

သူတို့ဟာ ညလုံးပေါက် အလုပ်လုပ်ကြသတဲ့။ နောက်တစ်နေ့ မနက်ကျတော့ မြို့ဝန်နဲ့ စားဖိုမှူးသုံးယောက်ဟာ မုန်ညင်းရွက်ပုပ်တွေ ထမင်းဂျိုးတွေ ဂေါ်ဖီထုပ်အကာရွက်တွေနဲ့ ပဲသီးစိမ်းအကြေတွေ ရေစိမ်ထားတဲ့ ပန်းကန်ဆေးရေကို ကြောင်ကြောင်ကြီးငေးကြည့်မိသတဲ့။ နေမြင့်လာတော့ အဲသည်ပဲသီးစိမ်းပန်းကန်ဆေးရေက ချဉ်နဲ့ထွက်လာတယ်။

စားဖိုမှူးတွေက မြို့ဝန်မင်းကို မေးမြန်းလိုက်သတဲ့။

“မြို့ဝန်မင်း ... ကျွန်တော်မျိုးတို့ ပုလဲမြစ်စိမ်းကျောက်စိမ်းဟင်းချိုကို ဘယ်တော့ချက်ပြုတ်မှာလဲ”

“ငါ့လာ မေးမနေနဲ့၊ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ယောက်ကို မေး”

မြို့ဝန်က ဒေါကန်ကန်နဲ့ဖြေလိုက်တယ်။

အဲသည်စကားကိုကြားတဲ့ သူတောင်းစားနှစ်ယောက်ဟာ ရေပုံးတွေကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး ပြောလိုက်တယ်။

“ပုလဲမြစ်စိမ်း ကျောက်စိမ်းဟင်းချို မဟုတ်ဘူးလား၊ ကျုပ်တို့ အလုပ်ဆယ်ပုံ ခုနစ်ပုံလောက် လုပ်ပြီးပြီ၊ ဘုရင်မင်းမြတ်ဟာ ဒီဟင်းချိုသောက်ပြီးရင် ကျုပ်တို့ကို ဆုတော်လာဘ်တော် ချီးမြှင့်လိမ့်မယ်”

ဆုတော် လာဘ်တော် ချီးမြှင့်မယ့်အစား သူတို့ကိုပါ ဟင်းချိုမလုပ်ပစ်လိုက်ရင် ကံကောင်းလို့ ကျန်တဲ့လူလေးဦးက တွေးမိလိုက်တယ်။

သူတောင်းစားတစ်ယောက်ဟာ ပုံးထဲက အရည်အနည်းငယ်ကို ခပ်သောက်ကြည့်လိုက်သတဲ့။

“အင်း...မဆိုးလှဘူး၊ အရသာပေါက်စပြုနေပြီ”

နောက်တစ်ယောက်ကတော့ ပဲတောင့်ပုပ်ကို ကောက်ဝါးလိုက် သတဲ့။

“အင်း...ကောင်းပါ့...ကောင်းပါ့”

သူတောင်းစားဟာ ပြောပြောဆိုဆို မြို့ဝန်ကို ပခုံးပုတ်လိုက်တယ်။

“ဒီပဲသီးတောင့်တွေကို ထောင်းထည့်၊ ရေစိမ်တာ ခင်ဗျားပဲ၊ ခင်ဗျားလက်ရာကောင်းကြောင်း ဘုရင်ကြီးကို လျှောက်တင်ပေးမယ်၊ စိတ်ချ”

မြို့ဝန်မင်းဟာ ဘုရားတ၊ သွားမိတယ်။

မကြာခင်မှာပဲ ပုလဲမြစ်မ်းကျောက်စိမ်းဟင်းချိုပွဲတော်ဟည်ဖို့ အချိန် နီးလာတယ်တဲ့။ သူတောင်းစားတွေက မြို့ဝန်နဲ့ စားဖိုမှူးသုံးဦးကို မီးဖို နိုင်းလိုက်တယ်။ ဟင်းချိုအိုးကို တည်လိုက်တယ်။ ဆားထည့်လိုက်တယ်။ နောက် သဲတစ်ဆုပ်ထည့်လိုက်တယ်။ သိပ်ပြီး သဲတရှုပ်ရှုပ် မဖြစ်သေး တာနဲ့ သဲတစ်ဆုပ်ထပ်ပြီး ထည့်လိုက်တယ်။

သူတောင်းစားတစ်ယောက် ပြောလိုက်တယ်။

“အရောင်ဖျော့နေသေးတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဘယ်မှာလဲ ကျုပ်နိုးထုပ်”

နောက်သူတောင်းစားက မေးလိုက်တယ်။

သူတို့ဟာ ဟင်းချိုထဲကို ကျုပ်နိုးထုပ်ကြီးတစ်ထုပ် သွန်ချလိုက် ပြီး ဟင်းချိုကို မြည်းကြည့်လိုက်ပြန်သတဲ့။

ဟင်းချိုအိုး ပွက်ပွက်ဆူလာတော့ ပုပ်ပွတဲ့အနံ့ လှိုင်တက်လာလို့ မြို့ဝန်နဲ့ စားဖိုမှူးတွေ မွန်းကျပ်သွားတယ်။

“ကောင်းပြီ...ရပြီ၊ ကဲ...ဟင်းချိုတွေ ခူးခပ်ဆက်လို့ရပြီ”

သူတောင်းစားတွေက ကြေညာလိုက်တယ်။

အဲသည်နေ့ညမှာ နန်းတော်ကြီးတစ်ခုလုံးကို မီးတွေ မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင် ထွန်းညှိအလှဆင်ထားခဲ့တယ်။ ဘုရင်ကြီးစိုလှရဲ့ မျိုးနွယ်တွေ၊ ဝန်ကြီးဝန်ငယ် မှူးမတ်တွေ တော်ဝင်မျိုးနွယ်တွေအားလုံး ထူးမြတ်လှတဲ့ ပုလဲမြစ်မ်း ကျောက်စိမ်းဟင်းချိုသောက်ဖို့ မနက် မိုးသောက်ချိန်ကတည်းက တဖွဲဖွဲရောက်လာနေခဲ့သတဲ့။

“ပုလဲမြစ်မ်း ကျောက်စိမ်းဟင်းချိုဟာ အထွတ်အမြတ် ဟင်းချိုတမယ်ပဲ၊ တစ်ခါတုန်းက ဘုရင်ကြီးက ကျုပ်ရဲ့အဖေကို တစ်ခွန်းလောက် တိုက်ကျွေးမြည်းခိုင်းခဲ့တယ်။ ကျုပ်အဖေဟာ အိမ်ရောက်တော့ အဲဒီဟင်းချိုရဲ့ကောင်းကြောင်းကို တွင်တွင်ပြောတော့တာပဲ၊ အခု ကျုပ်လဲ အဲဒီလိုချီးမြှင့်ခံရတော့မယ်၊ ကျုပ် သိပ်ကံကောင်းတာပဲ”

ဝန်ကြီးတစ်ယောက်က အဲဒီလိုဆိုလိုက်သတဲ့။

နောက် မှူးမတ်တစ်ဦးကလဲ -

“ပုလဲမြစ်မ်း ကျောက်စိမ်းဟင်းချိုကို နဂါးရဲ့အသည်း၊ စာမဏီငှက်ရဲ့ ရိုးတွင်းချင်ဆီ၊ နောက်တခြား ရှားရှားပါးပါး ဟင်းအမယ်တွေနဲ့ ချက်ပြုတ်ရတယ်လို့ ကြားတယ်။ ဒီဟင်းချိုဟာ ဧကန်ပဲ ထူးခြားတဲ့ဟင်းချိုဖြစ်မှာပဲ”

ပွဲတော်ကြီး စတင်တယ်ဆိုရင်ပဲ မင်းချင်းလေးတွေဟာ တော်ဝင်နန်းသုံး ပန်းကန်လုံးတွေတင်ထားတဲ့ လင်ပန်းတွေကိုင်ပြီး ထွက်လာကြ

သတဲ့။ ပန်းကန်လုံးတွေထဲမှာတော့ ပုလဲမြစ်မ်းကျောက်စိမ်းဟင်းချိုတွေ အပြည့်ထည့်ထားတယ်။

မင်းချင်းတွေဟာ အင်မတန်မှ ထူးမြတ်လှတဲ့ ဟင်းချိုကိုမျက်နှာချင်း ဆိုင်ပင် မကြည့်ဝံ့သလို မျက်နှာတွေ တစ်ဖက်လွှဲထားတာကို ကြည့်ပြီး မင်းမျိုးမင်းနွယ် များမတ်တွေက သည်ဟင်းလျာကတော့ ဧကန်ပဲ မြတ်သူ တို့နဲ့ထိုက်တဲ့ ဟင်းလျာလို့ ဝမ်းမြောက်ဂုဏ်ယူ သတ်မှတ်လိုက်ကြတယ်။

ပထမဆုံးပန်းကန်လုံးကို ဘုရင်ထံ ဆက်သလိုက်တော့ ဘုရင်ဟာ ဟင်းချိုနဲ့ကို တစ်ချက်ရွိုက်လိုက်ပြီး ပျိုအန်ချင်စိတ်ဖြစ်သွားတယ်။ ဒါ ပေမယ့် အဲသည်အနံ့အသက်ကပဲ သူ အတော်မကျန်းမမာဖြစ်နေတုန်းက ကျောင်းပျက်ထဲမှာ သောက်ခဲ့ပြီး နေကောင်းသွားစေခဲ့တဲ့ ဟင်းချိုဆိုတဲ့ အသိဝင်လာစေတယ်။

သူဟာ အဲသည်ဟင်းချိုကို သိပ်ပြီး ချင်ချင်းထနေခဲ့ပေမယ့် ဘာလို့ အခုကျတော့ ဒီလောက် အနံ့ဆိုးနေရသလဲ။ ငတ်မွတ်နေသူသည် ဆန်ကြမ်း သက်သက်ကိုပင် အရသာတွေသည့်တိုင်အောင် ဝမ်းပြည့်နေသူများအတွက် ပျားရည်ပင် မချိုမြိန်လှဆိုတဲ့စကားကို ဘုရင်ဖိုလုက သတ်ရလိုက်မိ တယ်တဲ့။

“အဲဒီတုန်းက ငါ ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေခဲ့တယ်၊ အခုတော့ ငါ စည်းစိမ်နဲ့နေရတယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါ တစ်ခါက သောက်ခဲ့ဖူးတာ အခုလဲ ထပ်သောက်သင့်တယ်၊ ငါတင်မကဘူး၊ အားလုံး သောက်သုံးသင့်တယ်”

ဘုရင်ကြီးဖိုလုက အဲသည်လို အတွေးဝင်လာသတဲ့။

ဘုရင်ကြီးဖိုလုဟာ သူ့ရဲ့ပလ္လင်ပေါ်က ကြည့်လိုက်တော့ သူတို့ရှေ့မှာ ချထားတဲ့ ဟင်းချိုခွက်တွေကို မျက်မှောက်ကြုတ်ပြီး ကြည့်နေတဲ့ ဧည့်သည်

တွေကို တွေ့လိုက်တယ်။

အဲသည်လူတွေ မျက်နှာပျက်နေတာတွေတော့ ဘုရင်ကြီးစိုလုဟာ ဒေါသထွက်သွားတယ်။ ကိုယ်တိုင် တစ်ချိန်က သောက်ခဲ့ရတဲ့ဟင်းချိုကို ရွံရှာဟန် မသတိဟန်နဲ့ ကြည့်နေတဲ့သူတွေကို အကြီးအကျယ် စိတ်ကွက် သွားသတဲ့။

ဒါကြောင့် ချက်ချင်းပဲ သူပန်းကန်လုံးကို ကောက်ကိုင်ပြီး မိန့်လိုက် တယ်။

“ကိုင်း...ငါ့ရဲ့ဝန်ကြီး ဝန်ငယ်၊ ဆွေမျိုးသားချင်း၊ ပဒေသရာဇ် နွယ်ဝင်အားလုံး ငါနဲ့အတူ ဒီပုလဲမြစ်စိမ်းကျောက်စိမ်းဟင်းချိုကို သောက် သုံးကြ”

ဘုရင်ကြီးက ပြောပြောဆိုဆိုသောက်ထည့်လိုက်တာ သီးလုသီးခင် ဖြစ်သွားသတဲ့။

ညှော်သည်တွေဟာ အဲသည်ဟင်းချို တည်ခင်းခံရတော့ “ငါတို့ တောင် ဒီဟင်းချိုကို မသောက်နိုင်တာ ဘုရင်ကြီးဆို ဝေလာဝေး” လို့ တွေးလိုက်မိခဲ့တယ်။

သည်ဟင်းချို ချက်ပေးလိုက်တဲ့ ငတိနှစ်ယောက်တော့ အပိုင်းပိုင်း အတစ်တစ် ဖြစ်ပြီပေါ့။

ဒါပေမယ့် ဘုရင်ကြီးကိုယ်တိုင်က အားရပါးရသောက်ချလိုက်တာ မြင်လိုက်တော့ သူတို့အားလုံး မျက်လုံးပြူးသွားသတဲ့။ ဒါပေမယ့် မတတ် နိုင်ဘူး။ ချက်ချင်းပဲ သူတို့ခွက်တွေကို ကိုင်ပြီးတော့ မော့ချလိုက်သတဲ့။

ဟင်းချိုက နံလွန်းလို့ ထွေးထုတ်ချင်ပေကြမယ့် ဘုရင့်ရှေ့မှောက် မှာ ဘယ်သူမှ ထွေးမထုတ်ရဲကြဘူးပေါ့။ ဒါကြောင့် အသက်အောင့်ပြီး

တစ်ငုံပြီးတစ်ငုံ မျိုချလိုက်ကြရတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ အားလုံးခွက်ထဲမှာ လက်ကျန်မရှိအောင် ကြိုးစားပမ်းစား သောက်ချနိုင်ကြတယ်ပေါ့။

ဧည့်သည်တွေအားလုံး ဟင်းချိုသောက်ပြီးသွားတာမြင်တော့ ဘုရင် ဇိုလုက အပြုံးနဲ့မေးလိုက်သတဲ့။

“ကဲ...မင်းကြီးများ၊ ငါကိုယ်တော်မြတ် ချက်ပြုတ်ခိုင်းလိုက်တဲ့ ဟင်းချို ဘယ်လိုနေသလဲ”

ဧည့်သည်အားလုံးလည်း အလှအယက်ခုန်ထလိုက်ပြီး အားရပါးရ ပြောလိုက်ကြသတဲ့။

“အင်မတန် အရသာရှိပါပေတယ် အရှင်မင်းကြီး၊ အင်မတန် အရသာထူးကဲပါတယ်”

အဲသည်တော့ ဘုရင်ကြီးဇိုလုဟာ သူ့မှူးမတ် ဝန်ကြီး ဝန်ငယ် မင်းမျိုးမင်းနွယ် အားလုံးကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ထပ်မံမိန့်လိုက်သတဲ့ကွယ်။

“ဒါဖြင့် တို့တစ်တွေအားလုံး နောက်ထပ် ပန်းကန်လုံးနှစ်လုံးစာစီ လောက် သောက်လိုက်ကြရအောင်”

လို့။

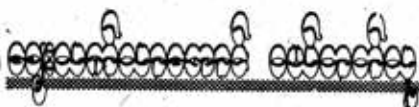
PEARL EMERALD JADE SOUP
BY ZHANG SHOUCHE

60:207263780707:

၂

တစ်ခါက တရားသူကြီးအသစ်တစ်ဦးဟာ သူတာဝန်ကျရာမြို့ကို ရောက်လာသတဲ့။ သူရောက်တယ်ဆိုရင်ပဲ သူ့ရဲ့တရားရေးအမှုထမ်း အရာထမ်းတွေရော ရဲအမှုထမ်းတွေပါ သူ့ကို လာရောက်နှုတ်ဆက်ဂါရဝပြုကြတယ်။ တရားသူကြီးအသစ်က သူ့ရဲ့ဝန်ထမ်းနှစ်ဦးကို မေးလိုက်သတဲ့။

“ဒီမှာ အခြေအနေဘယ်လိုရှိသလဲ”

“အလွန်ပဲ အေးချမ်းလှပါတယ် တရားသူကြီးမင်း၊ သူခိုးဓားပြလုံးဝကင်းရှင်းပါတယ်”

“အင်း...မောင်မင်းတို့ လူသုံးဦး ဖမ်းလာပေးရမယ်၊ အင်မတန် စိတ်မြန်တဲ့လူတစ်ယောက်၊ အင်မတန် နူးကူးတဲ့လူတစ်ယောက်နဲ့ အကြံ

အဖန်သမားတစ်ယောက်ပေါ့၊ မောင်မင်းတို့ကို ခုနစ်ရက်အချိန်ပေးမယ်၊ မင်းတို့အောင်မြင်ရင် မင်းတို့ကို ထိုက်ထိုက်တန်တန် ချီးမြှင့်မယ်၊ မအောင်မြင်ရင် ကောင်းကောင်းအပြစ်ဒဏ်ခတ်မယ်၊ ကဲ...သွားကြ”

တရားသူကြီးက အံ့သည်လို အမိန့်ချမှတ်လိုက်သတဲ့။

ရဲတွေဟာ တရားသူကြီးကို အတော်မကျေမနပ်ဖြစ်ပြီး ထွက်လာခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ပြန်ပြောဖို့ အခွင့်အရေးမရှိတော့ ခိုင်းတဲ့အတိုင်းလုပ်ဖို့ ပဲရှိတော့တာပေါ့။ ခက်တာက သူခိုး သူခိုးမှန်း၊ ဓားပြ ဓားပြမှန်း သိပြီ ဖမ်းရတာ၊ အခုတော့ စိတ်မြန်တဲ့လူကို ဘယ်လိုလုပ်လိုက်ရှာမလဲ။ လမ်းမှာ တွေ့သမျှ လူတွေကိုတားပြီး ဘယ်လိုလုပ်မေးမလဲ၊ ဘယ်သူက ကျုပ်ဖြင့် စိတ်မြန်တယ်၊ ကျုပ်ဖြင့် နှေးကွေးတယ်၊ ကျုပ်ဖြင့် အကြံအဖန် သမားပဲလို့ ပြောမလဲ။

သူတို့ဟာ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားကြတယ်တဲ့။ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိဘဲနဲ့ ရက်သတ္တပတ်ကုန်ဆုံးသွားတယ်။ တရားသူကြီးခိုင်းတဲ့အတိုင်း မဆောင်ရွက်နိုင်လို့ ကြိမ်ဒဏ်အချက်လေး ဆယ်ဆီ ရိုက်နှက်ခံရပြီး နောက်ထပ်ခုနစ်ရက် အချိန်ပေးလိုက်ပြန်သတဲ့။

“အလုပ်လုပ်ရတာ တယ်မလွယ်ပါလားနော်”

ရဲတစ်ဦးက ညည်းတွားလိုက်မိတယ်။

ဒါပေမယ့် မလွယ်တာကို သိရုံကလွဲလို့ ဘာမှဆက်မလုပ်နိုင်ခဲ့တော့ နောက်တစ်ပတ်မှာလည်း ကြိမ်ဒဏ်အချက်လေးဆယ်ဆီ အရိုက်ခံရပြန်ရော။

“တော်ပြီဗျာ၊ မဖြစ်နိုင်တဲ့တာဝန်ကြီး ပေးထားတယ်၊ အဲ့ဒီတော့ ဒုက္ခခံမနေနဲ့တော့၊ ပျော်သလိုသာနေပြီး နောက်တစ်ပတ်ကျ သွားအရိုက်ခံ

လိုက်ရုံပဲ”

တစ်ယောက်က ဆိုလိုက်ပြန်သတဲ့။

နှစ်ယောက်သား စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ သောက်စားပြီးတော့ ပွဲခင်း တစ်ခုကို လျှောက်လာခဲ့ကြသတဲ့။

ပွဲခင်းထဲရောက်လို့ ဇာတ်စင်တစ်ခုပေါ်မှာ စစ်သူကြီးနဲ့ ရန်သူတွေ တိုက်ပွဲဝင်နေတုန်းမှာပဲ ပွဲခင်းထဲမှာ ရန်ပွဲတစ်ခု စတင်ပါလေရော။

ပွဲခင်းထဲမှာ လူတစ်ယောက်ဟာ ဇာတ်စင်ပေါ်က သတ်တာပုတ် တာတွေကို အပြတ်အားပေးနေခဲ့သတဲ့။

“ချဟ...ချ။ ဟုတ်ပြီ ... ဘယ်ဝိုက်စားချက်ကွ”

အဲဒီအချိန်မှာ သူ့နောက်ဘက်က လူတစ်ယောက်ကလည်း လက် ခေါက်မှုတ်ပြီး အားရပါးရ ဟစ်လိုက်သတဲ့။

“မညာနဲ့ကွ၊ အပြတ်တီးပစ်...တီးပစ်”

ရှေ့ကလူက နောက်ကိုလှည့်ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သတဲ့။

“ဖြည်းဖြည်းသက်သာ အားပေးစမ်းပါ။ ခင်ဗျားလက်ခေါက်မှုတ် တာ ကျုပ် နားကွတော့မလို ဖြစ်သွားတယ်”

“ငါ့ဟာငါ လက်ခေါက်မှုတ်တာ မင်းနဲ့ဘာဆိုင်သလဲ”

နောက်လူက တုံ့ပြန်လိုက်သတဲ့။

“ကျုပ် ခင်ဗျားနဲ့ ကင်းကင်းနေမှထင်တယ်”

ရှေ့ကလူက အဲဒီလိုပြောလိုက်ချိန်မှာပဲ ပွဲခင်းအပြင်ဘက်ကနေ ကလေးတစ်ယောက်က မြှားဝင်လာပြီး အဲဒီပထမလူကို လက်ဆွဲသတဲ့။

“အဖေ...အဖေ...ကျွန်တော်တို့အိမ် မီးလောင်နေပြီ”

“မီးလောင်နေပြီ...ဟုတ်လား၊ အေး...အေး...ငါ့သား ပြန်နှင့်

ပွဲပြီးတော့ အဖေပြန်လာခဲ့မယ်”

ရှေ့ကလူက အဲဒီလို ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။

အဲသည်စကားကိုကြားတဲ့ နောက်ကလူဟာ ယမ်းပုံမီးကျဒေါသ ထွက်ပြီး အဲသည်ရှေ့ကလူကို စိတ်မြန်လက်မြန် လက်သီးနှံ့ထိုးထည့် လိုက်တယ်။

“ဟေ့...ခင်ဗျား ယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလား၊ ခင်ဗျားအိမ် မီးလောင် နေတာ အိမ်ကို မြန်မြန်သွက်သွက်ပြန်မှပေါ့၊ ပွဲပြီးတဲ့အထိစောင့်နေရင် တစ်ခြားအိမ်ကိုပါ ကူးသွားမှာပေါ့”

နူးကွေးတဲ့လူဟာ မြေကြီးပေါ်ကို လဲကျနေရာက မထဘဲပြော လိုက်တယ်။

“ဟ...အိမ်က ကျုပ်အိမ်ပဲ၊ ခင်ဗျားနဲ့ ဘာဆိုလဲ၊ ကျုပ်ပွဲပြီးမှ အိမ်ပြန်ချင်ပြန်မယ်၊ နောက်နှစ်ပတ်လောက်နေမှ ပြန်ချင်ပြန်မယ်၊ ကျုပ် သဘောပဲ”

“ခင်ဗျား အတော်ဒေါသဖြစ်စရာကောင်းတဲ့လူပဲ၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ် သတ်ပစ်မယ်”

“လုပ်လိုက်လေ၊ အဲဒါဆို ကျုပ် အပြန်ရ သက်သာသွားတာပေါ့”

နူးကွေးတဲ့လူက တုံ့ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။

အဲသည်အချိန်မှာပဲ ရဲနှစ်ဦးဟာ အနားကို ရောက်လာပြီး မေးလိုက် တယ်။

“ဒါ...ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“သူ့မေးကြည့်”

ကိုစိတ်မြန်က စိတ်တိုတိုနဲ့ ပြောလိုက်တယ်။

ကိုနွေးကွေးကတော့ မြေပြင်ပေါ်စန့်စန့်ကြီး လဲနေတုန်းပဲ။

“ကဲ...ထစမ်း”

ရဲတွေက ဝိုင်းလိုက်သတဲ့။

“မထဘူးဗျာ”

“ဘာလို့မထတာလဲ”

“ကျုပ်ထရင် သူက ပြန်ထိုးချမှာ”

“ကျုပ်တို့ရှိနေတာပဲ၊ သူ မထိုးရဲပါဘူး”

ရဲတွေက အဲသည်လိုပြောလိုက်မှ ကိုနွေးကွေးက မတ်တတ်ရပ်
လိုက်တယ်။

ရဲတွေက ထပ်မေးလိုက်တယ်။

“ဒါ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ကျုပ် ပွဲကြည့်နေတုန်းမှာပဲ ကျုပ်အိမ် မီးလောင်နေပြီလို့ ကျုပ်
သားက လာပြောတယ်၊ ကျုပ်က ပွဲပြီးတော့ လာခဲ့မယ်လို့ ဖြေလိုက်တော့
ဒီလူက ကျုပ်ကို ထိုးထည့်လိုက်တာ ကျုပ် အသက်ထွက်မတတ် ဖြစ်
သွားတယ်”

ကိုနွေးကွေးက ဖြေလိုက်တယ်။

“ခင်ဗျားဟာ တကယ့်လူကြောင်ပဲ၊ အဲဒီမီး ငြိမ်းသတ်ဖို့ အိမ်ကို
ချက်ချင်းပြန်ပါလား၊ ပွဲပြီးတဲ့အထိစောင့်နေရင် တစ်ခြားအိမ်တွေကို ကူးသွား
မှာပေါ့”

ရဲတွေက ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

“မတတ်နိုင်ဘူးဗျာ၊ ကျုပ်က မွေးကတည်းက ဒီလိုပဲ၊ ကျုပ်နှုန်း
နဲ့ကျုပ် အလုပ်လုပ်တာ၊ အေးအေးဆေးဆေးပဲ လှုပ်ရှားသွားလာတတ်တယ်။

လောကကြီး ဘာဖြစ်နေနေ”

“အဟာ...ကောင်းပါလေ၊ ခင်ဗျားကြောင့် ကျုပ်တို့ ကြိမ်ဒဏ် အချက် ၈၀ စီခံရပြီးပြီ”

ရဲတွေက ဝမ်းသာအားရ ပြောလိုက်ကြတယ်။ နောက် ကိုစိတ်မြန် ဘက် လှည့်လိုက်တယ်။

“ခင်ဗျား အဲဒီလူကို ထိုးခွင့်မရှိဘူး”

“သူလုပ်ပုံက ဒေါသထွက်စရာပဲ”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ... ခင်ဗျား မထိုးသင့်ဘူး”

“မတတ်နိုင်ဘူး၊ ကျုပ်က နဂိုကတည်းက စိတ်မြန်လက်မြန်တဲ့ လူ”

ရဲတွေကလည်း ဘာမှပြောဆိုမနေဘဲ သူ့ကိုပါ ဖမ်းချုပ်လိုက်တယ်။

“ဟေး...ကျုပ်ကို ဘာလို့ဖမ်းတာလဲ၊ ကျုပ် သူ့ကို ဘာမှမလုပ် တော့ဘူးလေ”

ကိုစိတ်မြန်က ပြောလိုက်တယ်။

“မရဘူး၊ ကျုပ်တို့ ကြိမ်ဒဏ် အချက် ၈၀ စီခံရတာ ခင်ဗျားကြောင့် ရော...”

ရဲနှစ်ဦးဟာ တရားသူကြီးရှာခိုင်းတဲ့ လူသုံးဦးမရပေမယ့် နှစ် ယောက်တော့ ရပြီဆိုပြီး တစ်ပိုင်းတစ်စကျေနပ်ချက်နဲ့ သူတို့နှစ်ယောက် ကို ကြိုးနဲ့တုပ်ပြီး ခေါ်လာတယ်တဲ့။

မကြာခင်မှာပဲ သူတို့ဟာ ဈေးဆိုင်တစ်ဆိုင်နားရောက်ပြီး ဈေးသည် နဲ့ ဈေးဝယ်အခြေအတင်ပြောနေကြတာ တွေ့သတဲ့။

“ခင်ဗျား စပျစ်သီးတွေက ချိုရဲ့လား”

ဈေးဝယ်က ပြောပြောဆိုဆို စပျစ်သီးနှစ်လုံးကို သူပါးစပ်ထဲ ပစ်သွင်းလိုက်သတဲ့။

“ခင်ဗျားမြေပဲတွေရော ဆိမ့်ရဲ့လား”

ဈေးဝယ်က မြေပဲလေးငါးစေ့ကို ပါးစပ်ထဲ ပစ်သွင်းလိုက်ပြန် တယ်။

“ဘန်ဒါစေ့တွေက ကောင်းရဲ့လား”

ဘန်ဒါစေ့ သုံးလေးစေ့ ပါးစပ်ထဲရောက်သွားပြန်တယ်။

ဈေးဝယ်ဟာ ဆိုင်မှာရှိသမျှ အစားအသောက်တွေကို လက်မြန် ခြေမြန် မြည်းကြည့်နေခဲ့သတဲ့။

“ခင်ဗျား ဘာဝယ်မလို့လဲ၊ ခင်ဗျား ဘာမှဝယ်စရာမလိုတော့ပါဘူး။

ခင်ဗျား ဒီအတိုင်း ကောက်စားနေတာနဲ့ပဲ ဝလောက်ပြီ”

ဈေးသည်က မကျေမနပ်ပြောလိုက်တယ်။

“ဟ...အဲ့ဒါ ကောင်းမကောင်း မြည်းတာသက်သက်ပဲ၊ ခင်ဗျားဆီ လာတာ ဈေးဝယ်ဖို့လာတာပေါ့၊ အဲ့ဒီသကြားလုံးတွေ ဘယ်လောက်လဲ”

“တစ်လုံးကို တစ်ဆင့်”

“နှစ်လုံးမရဘူးလား”

“မရဘူး”

“မရရင်လဲ မရဘူး အေးအေးသက်သာပြောပါ၊ ကျုပ်ကို ပြုံး မကြည့်ပါနဲ့”

ဈေးဝယ်သူက သူ ဆင့်တစ်ပြားပေးလိုက်ပြီး သကြားလုံးပုံးထဲက သကြားလုံးကို ကောက်ယူလိုက်တယ်။ သူလက်ညှိုးနဲ့ လက်ခလယ်ကြား မှာ တစ်လုံး၊ လက်သူကြွယ်နဲ့ လက်သန်းကြားမှာ တစ်လုံးပေါ့။ ဈေးဝယ်

ကို ဒေါက်တာကနဲ့ စွန့်ရဲလို သတိမလစ်ကြည့်နေတဲ့ ဈေးသည်ဟာ သူ့ လက်ကောက်ကို ဖမ်းဆွဲလိုက်တယ်။

“ဟေး... နှစ်လုံးမရဘူး”

ဈေးဝယ်ဟာ သကြားလုံးနှစ်လုံးစလုံးကို ပါးစပ်ထဲ ပစ်ထည့်လိုက် တယ်။

“မရဘူးလို့ ဘယ်သူပြောလဲ၊ ကျုပ် မြို့ချလိုက်ပြီ”

“ဒါဖြင့် တစ်ဆင့်ထပ်ပေး”

“မကျေနပ်ရင် ကျုပ်အသက်ကိုသတ်ယူ၊ ခင်ဗျားကို ပေးစရာ ငွေတစ်ပြားမှမရှိတော့ဘူး၊ ခင်ဗျား ဘာတတ်နိုင်သလဲ”

အဲသည်အချိန်မှာပဲ ဈေးသည်ဟာ အကျဉ်းသားနှစ်ယောက်နဲ့ ရဲ နှစ်ဦးကို လှမ်းတွေ့လိုက်တယ်။ ဈေးသည်ဟာ ရဲနှစ်ယောက်ကို လှမ်းခေါ် ပြီး တိုင်လိုက်သတဲ့။

“ဒီလူက ကျုပ်ဆီက မုန့်မျိုးစုံကို လျှောက်မြည်းပြီး ဘာမှ မဝယ် ဘူး၊ ဒီသကြားလုံးတွေက တစ်လုံးကို တစ်ဆင့်၊ သူက တစ်ဆင့်ပဲပေးပြီး နှစ်လုံးစားသွားတယ်”

“ပျံ့ကျဈေးသည်ဘဝက လွယ်တာမဟုတ်ဘူး၊ သိပ်မြတ်စွန်းတာ မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး တစ်ဆင့်တည်းနဲ့ သကြားလုံး နှစ်လုံးပေးနိုင်မလဲ”

ရဲတွေက ဈေးဝယ်ကို ပြောလိုက်သတဲ့။

“မတတ်နိုင်ဘူးဗျာ၊ ကျုပ်အကျင့်က ဒီလိုပဲ၊ ဘယ်မှာ ဈေးဝယ် ဝယ် ပိုပိုသာသာရမှ၊ မဟုတ်ရင် ကျုပ် အတော်စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်မိ တယ်”

ဈေးဝယ်က အဲဒီလိုပြောလိုက်တော့ ရဲတွေ အရမ်းသဘောကျသွား
သတဲ့။

“ဟ...မင်းက အကြံအဖန်သမားပေါ့”

သူတို့က ပြောပြောဆိုဆို ကြိုးတစ်ချောင်းဆွဲထုတ်ပြီး ဈေးဝယ်ကို
ကြိုးတုပ်လိုက်တယ်။

မကြာခင်မှာပဲ သူတို့ငါးဦးဟာ တရားသူကြီးရှေ့မှောက် ရောက်
သွားကြတယ်။ တရားသူကြီးဟာ သူ့ရှေ့မှာ ဒူးထောက်နေတဲ့ ကိုနေးကွေး
ကို လက်ညှိုးထိုးမေးလိုက်တယ်။

“မင်း ဘာလို့ အိမ်ကို မြန်မြန်သွက်သွက်ပြန်ပြီး မီးမငြိမ်းသတ်
တာလဲ”

“ကျွန်တော်မျိုး ဒီလိုပဲ အချိန်ဆွဲတတ်ပါတယ် တရားသူကြီးမင်း”
တရားသူကြီးက စိတ်မြန်တဲ့လူကို လက်ညှိုးထိုးလိုက်ပြန်တယ်။

“မင်းက ဘာလို့ သူတစ်ပါးကို ထိုးရတာလဲ”

“သူ အိမ်ပြန်ပြီး မီးမငြိမ်းသတ်ရင် တခြားအိမ်တွေ မီးကူးသွား
ပါလိမ့်မယ် တရားသူကြီးမင်း”

“ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် မင်း သူ့ကို ထိုးခွင့်မရှိဘူး”

“မတတ်နိုင်ပါဘူးတရားသူကြီးမင်း၊ ကျွန်တော်မျိုးမရှိက ဒီလို
စိတ်မြန်လက်မြန်ပါပဲ”

တရားသူကြီးဟာ အကြံအဖန်သမားကို လက်ညှိုးထိုးလိုက်ပြန်
တယ်။

“မင်းရော...”

“ကျွန်တော်မျိုးမှာ အဲဒီပျော့ညံ့ချက်ရှိပါတယ် တရားသူကြီးမင်း၊

ကျွန်တော် ဈေးဝယ်တိုင်း သက်သက်သာသာ ချိုချိုချောင်ချောင်ရအောင်
ကြံတတ်ပါတယ်။ မဟုတ်ရင် စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်ရပါတယ်”

“ကောင်းပြီ၊ မင်းတို့ကို ဘာလို့ ဒီကိုခေါ်လာသလဲသိလား”

တရားသူကြီးက ဆက်မေးလိုက်တယ်။

“မသိပါဘူး တရားသူကြီးမင်း”

ကိုနေးကွေး၊ ကိုစိတ်မြန်နဲ့ ကိုအကြံဖန်တို့ သံပြိုင်ဖြေလိုက်ကြ
သတဲ့။

“အေး...မင်းတို့ ငါ့ဆီမှာ အလုပ်လုပ်မလား”

ရဲတွေဟာ အကြီးအကျယ် ဒေါသဖြစ်သွားကြသတဲ့။ သူတို့ဓမ္မာ
ကြိမ်ဒဏ် ၈၀ လည်း ခံရ။ သည်လူတွေမိဖို့ ဒုက္ခလည်းခံရ။ အခုတော့
သူတို့ကို အလုပ်ခန့်ဖို့ဖြစ်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ ဘာတတ်နိုင်မှာတုန်း။
တရားသူကြီးက ကိုစိတ်မြန်ကို ပြောလိုက်သတဲ့။

“မင်းဟာ ငါ့ရဲ့ အပါးတော်မြဲလုပ်ရမယ်၊ အဲဒါဆို ငါ ဘယ်တော့
မှ နောက်ကျမှာမဟုတ်ဘူး”

နောက်ပြီး ကိုနေးကွေးကို ဆက်ပြောလိုက်တယ်။

“မင်းကတော့ ငါ့သားတွေကို ထိန်းရမယ်၊ သူတို့ မင်းကို ဘယ်
လိုကျိတ်တိုက်တိုက် မင်း ဒေါသဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး”

တရားသူကြီးမင်းက ကိုအကြံဖန်ကို ဆက်ပြောလိုက်ပြန်သတဲ့။

“မင်းကတော့ သက်သက်သာသာ ချိုချိုချောင်ချောင်ရအောင် ငါ့
အတွက် ဈေးဝယ်ပေးရမယ်၊ ငါ့ရဲ့အဝယ်တော်ပေါ့”

အဲသည်တော့မှပဲ သည်တရားသူကြီးလည်း အကြံအဖန်သမားအခွင့်
အရေးသမားမှန်း သဘောပေါက်သွားကြသတဲ့။

တစ်နေ့တော့ တရားသူကြီးဟာ သူ့အထက် အရာရှိတစ်ဦးကိုသွား
တွေ့ဖို့ကိစ္စပေါ်လာတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ရဲ့မြင်းကို ပြင်ဆင်ဖို့ ကိုစိတ်မြန်ကို
ခိုင်းလိုက်တယ်။ ကိုစိတ်မြန်ဟာ မြင်းထိန်းမဟုတ်တော့ မြင်းကုန်းနီးမချည်
တတ်ဘူး။ ဒါ့အပြင် မြင်းကလည်း သူ့ကိုစိမ်းနေခဲ့တယ်။ မြင်းဟာ ဘယ်ရွှေ
ညာရွှေနဲ့ တိမ်းနေခဲ့တယ်။

“တောက် ... မင်းတွေ့မယ်”

ကိုစိတ်မြန်ဟာ စိတ်တိုတိုနဲ့ ရေရွတ်လိုက်ပြီး ကျီထဲက တံစဉ်
တစ်ချောင်းရှာလာပြီး မြင်းရဲ့ဇက်ကို တိခနဲ ပိုင်းချလိုက်သတဲ့။ မြင်းက
တုံးခနဲလဲကျသေးသွားတော့ မြင်းကို အလွယ်တကူ ကုန်းနီးတင်လိုက်ပြီး
အသေအချာ ချည်နှောင်လိုက်တယ်။

“ကဲ...ပြီးတာပဲ”

ကိုစိတ်မြန်က မြင်းကုန်းနီးချည်ပြီးတာနဲ့ ကျေကျနပ်နပ် ရေရွတ်
လိုက်တယ်။

အဲသည်အချိန်မှာပဲ ခန့်ခန့်ညားညား ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ တရားသူကြီး
ရောက်လာတယ်။

“ဟာ...ဘယ်နှယ်ကြောင့် မြင်းကို သတ်လိုက်ရတာလဲ”

“အဲဒီလိုမှပဲ မြင်းကုန်းနီးတင်လို့ရတော့တယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် အခုကျ ငါ ဘယ်လိုလုပ်စီးရမှာလဲ၊
ငါ နောက်ကျရင်တော့ မင်း ကောင်းကောင်းသိမယ်၊ ငတုံး...ငါ့ကို
ပျက်စီးရာပျက်စီးကြောင်း ကြံနေသလား”

တရားသူကြီးက ဒေါသတကြီး အော်လိုက်တယ်။

“တရားသူကြီးမင်း မကျေနပ်ရင် ကျွန်တော်မျိုးကို အလုပ်ထုတ်

လိုက်ပါ။ ကျွန်တော်စရိုက်ကတော့ ဒီလိုပဲ”

ကိုစိတ်မြန်က ခပ်တည်တည်ပဲ ပြန်ပြောလိုက်တော့ တရားသူကြီးလည်း ဘာမှမဆိုသာတော့ဘူးတဲ့။

“အေး...မင်းကို ခန့်မိတာ ငါ့အပြစ်ပဲ။ ကဲ...ရထားလုံးတစ်စီး သွားရှာ”

တရားသူကြီးဟာ ရုတားလုံးပေါ် တက်လိုက်တယ်။ ကိုစိတ်မြန်ကပဲ ရထားလုံးကို မောင်းပေးရတယ်။ သူတို့ ခရီးထွက်လာတော့ မြို့ပြင်က ချောင်းတစ်ခုကို ရောက်လာရော။ ရထားကို ဆွဲလာတဲ့မြင်းက ရေကို ကြောက်ပြီး ရေထဲမဆင်းရဲဘူးတဲ့။

“ကြည့်စမ်း...မင်းလုပ်ရပ်ကြောင့် ငါ ဘယ်လောက် ကြန့်ကြာ နေပြီလဲ၊ ငါ့မြင်းဆို အလွယ်တကူ ကူးရမှာ၊ ဒီမြင်းက ရေကို ကြောက်တယ်၊ ငါတို့လမ်းရှည်ဘက်က ကွေသွားရင် ချိန်းတဲ့အချိန် နောက်ကျ လိမ့်မယ်”

တရားသူကြီးက ဒေါသတကြီးနဲ့ ပြောလိုက်တယ်။

“မြင်းကို အပြစ်မတင်ပါနဲ့၊ သူက ရေကို ကြောက်ပေမယ့် ကျွန်တော်မျိုးက မကြောက်ပါဘူး။ ကျွန်တော်မျိုး တရားသူကြီးမင်းကို ဟိုဘက်ကမ်းရောက်အောင် ထမ်းပို့ပေးပါ့မယ်၊ နောက် လမ်းရှည်ဘက်ကနေ ရထားလုံးမောင်းသွားပြီး တရားသူကြီးမင်းအပြန်ကို စောင့်နေပါမယ်”

ကိုစိတ်မြန်က ပြောလိုက်သတဲ့။

“ကောင်းပြီ”

တရားသူကြီးက သဘောတူလိုက်တယ်။

ကိုစိတ်မြန်ဟာ တရားသူကြီးကို သူပုခုံးထက် ထမ်းတင်လိုက်ပြီး ချောင်းကို ကူးလာသတဲ့။ ချောင်းလယ်သောက်ရောက်တဲ့အချိန်မှာ တရားသူကြီးက တွေးလိုက်တယ်။

“ဒီလူဟာ စိတ်မြန်ကိုယ်မြန်မို့ မြင်းကို သတ်လိုက်မိပေမယ့် ငါ့ကို ခုလို-ရေနက်ထဲ သယ်သွားပေးရှာတာပဲ”

တရားသူကြီးက အဲသည်လို အတွေးပေါက်ပြီး ကိုစိတ်မြန်ကို ပြောလိုက်တယ်။

“မြင်းသေသွားလို့ ငါ မင်းကို အပြစ်ဒဏ် မခတ်တော့ပါဘူး။ ခုလို ငါ့ကို ချောင်းတစ်ဖက်လိုက်ပို့လို့ မင်းကို ငွေဒဂါး ၂၀ ပေးပါ့မယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် တရားသူကြီးမင်း”

ကိုစိတ်မြန်က လက်အုပ်ချီ ကျေးဇူးတင်စကားပြောလိုက်တာနဲ့ သူ သတိလစ်ပြီ လွှတ်လိုက်မိတဲ့ တရားသူကြီးဟာ ရေထဲ ပလံ့ခနဲကျသွားသတဲ့။ ရေနစ်သလိုဖြစ်သွားတာပေါ့။

“ငါ့ကို ဘာလို့ ရေထဲလွှတ်ချရသလဲ”

တရားသူကြီးက ရေခွတ်ကျိန်ဆဲရင်း မေးလိုက်တယ်။

“တရားသူကြီးမင်းကို ကျေးဇူးတင်လွန်းလို့ လက်အုပ်ချီလိုက်တာ သတိလက်လွတ်သွားပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ဟိုဘက်ကမ်းရောက်တဲ့အထိစောင့်ပြီးမှ ကျေးဇူးတင်ပါလားကွ”

“တရားသူကြီးမင်းကလဲ ဟိုဘက်ကမ်းကိုရောက်မှ ကျွန်တော်မျိုးကို ဆုချီးမြှင့်ပါလား”

ကိုစိတ်မြန်က တုံ့ပြန်ပြောလိုက်သတဲ့။

တရားသူကြီးလည်း သူ့အမှားနဲ့သူမို့ မပြောသာတော့ဘူး။ သူ့ခမ္ဘာ

ရေနစ်တဲ့ ကြွက်စုတ်လိုဖြစ်နေတော့ ရှေ့ခရီးဆက်လို့လည်း အဝိုပဲပေါ့။

“ကဲ...ပြန်ကြစို့”

တရားသူကြီးက အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။

အဝတ်အစားလဲဖို့ အိမ်ပြန်ရောက်သွားတဲ့ တရားသူကြီးဟာ ခြံထဲမှာ နေပူစာလှုံနေတဲ့ ကိုနွေးကွေးကိုတွေ့ပြီး ကိုနွေးကွေးကို လှမ်းခေါ်လိုက် တယ်။

ကိုနွေးကွေးဟာ သူ့ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပေမယ့် အသံတစ်ချက် မပြုဘူး။

“ဟေး...ငါခေါ်တာ မကြားဘူးလား”

“ဟုတ်ကဲ့...ကြားပါတယ်တရားသူကြီးမင်း”

“ဒါဖြင့် ဘာလို့မထူးတာလဲ”

“တရားသူကြီးမင်းကို ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်လိုက်ပါတယ်”

“တောက်...အဲဒါ လှမ်းထူးတာမှမဟုတ်ဘဲ၊ ငါ့သားတွေ ဘယ်မှာ လဲ”

“ဘယ်သားကို ပြောတာလဲခင်ဗျာ”

“ငါ့သားကြီးရော”

“သူ ကျောင်းတက်နေတယ်မဟုတ်လား”

“ငါ့သားငယ်ရော”

“ရေတွင်းထဲ ကျသွားပြီ”

ကိုနွေးကွေးက အေးအေးဆေးဆေးပြောလိုက်တယ်။

“ဘာ...ဘယ်တုန်းက ရေတွင်းထဲကျသွားတာလဲ”

“မနက်ကတည်းကပဲ”

“မင်း...ငါ့ကို ဘာလို့မပြောတာလဲ”

“ဘာ အလောသုံးဆယ်ဖြစ်စရာ အကြောင်းရှိလို့လဲ၊ နှစ်ရက် သုံးရက်နေရင် ကျွန်တော်ပြောပြမလို့ပါပဲ”

“သေပါတော့ဟာ၊ သူ့ကို မြန်မြန်ဆယ်ထုတ်စမ်း”

ကလေးအသေကို ရေတွင်းထဲကဆယ်ထုတ်တော့ တရားသူကြီးက ရှိက်ကြီးတငင်ငိုကြွေးတယ်။

“အို...ငါ့သား ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ငါ့သား၊ လူတိုင်းချစ်တဲ့ ငါ့ သား၊ အခုတော့ သေပြီ၊ ခုတော့ ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး၊ သူ့အတွက် ခေါင်း တစ်လုံး ဝယ်ရမယ်”

တရားသူကြီးဟာ ခေါင်းတလားတစ်လုံးဝယ်ဖို့ ကိုကြံဖန်ကို လွတ် လိုက်သတဲ့။

ခေါင်းတလားဆိုင်ရောက်တော့ ကိုကြံဖန်ဟာ ဆိုင်မှာရှိသမျှ ခေါင်း တလားတွေကို ဈေးမေးသတဲ့။

“ဒါ ဘယ်လောက်လဲ”

“ငွေ တစ်ရာခြောက်ဆယ်”

ဆိုင်ရှင်က ဖြေလိုက်တယ်။

“အဲ ဟိုဟာရော”

“နှစ်ရာရှစ်ဆယ်”

“ဒီဟာ...”

“ရှစ်ဆယ်”

“ဒီဥစ္စာရော”

“နေပါဦး၊ ခင်ဗျား ကျုပ်အခေါင်းတွေအားလုံး ဈေးသိချင်ရအောင်

လူဘယ်နှစ်ယောက် သေနေလို့လဲ”

ဆိုင်ရှင်က စိတ်မရှည်တော့လို့ မေးလိုက်သတဲ့။

ကိုကြံဖန်ကတော့ ဆိုင်ရှင်ရဲ့စကားကို မကြားဟန်နဲ့ ဆက်မေးသတဲ့။

“ဒီဟာက ဘယ်လောက်လဲ”

“ငွေ ၂၀”

“ငွေ ၂၀ ဟုတ်လား၊ ထင်းအဖြစ် ခုတ်လိုက်ရင် ဘယ်လောက် တန်မှာမို့တုန်း”

“ခေါင်းတလားတွေဟာ ထင်းမဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျား ဝယ်မှာလား၊ မဝယ်ဘူးလား”

ဆိုင်ရှင်က ဘုပြောလိုက်သတဲ့။

“ဝယ်မှာပေါ့ဗျာ၊ တစ်ဆယ်နဲ့ရမလား”

“ခေါင်းတလားဆိုင်မှာ ဈေးလာမဆစ်နဲ့”

“၁၂ ပေးမယ်ဗျာ၊ ၁၂...”

“တခြားဆိုင်သွားဗျာ”

“၁၃...၁၃”

“ခင်ဗျားကို မရောင်းဘူး”

“၁၄...”

“မရဘူး”

“၁၄ ခွဲပေးမယ်ဗျာ”

“ခင်ဗျားကို တခြားဆိုင်သွားလို့ ပြောတယ်မဟုတ်လား”

“၁၅ ဗျာ၊ ဘယ်လိုလဲ ရမလား”

အင်မတန်စိတ်တို စိတ်ကုန်ခန်းလာတဲ့ ဆိုင်ရှင်က မြန်မြန်ကိစ္စပြတ် ရင်ပြီးရောဆိုပြီး ပြောလိုက်သတဲ့။

“ယူသွားဗျာ...ယူသွား”

ကိုကြံဖန်က ငွေ ၂၀ ထုတ်ပေးလိုက်တယ်။

“ရော...ပိုက်ဆံပြန်အမ်း”

ဆိုင်ရှင်က ငွေပြန်အမ်းဖို့ သွားတုန်းမှာ ကိုကြံဖန်က ခေါင်းတလား ကြီးထဲကို ခေါင်းတလားလေးတစ်လုံး ကောက်ထည့်လိုက်သတဲ့။ နောက် ပြန်အမ်းတဲ့ငွေကို ယူပြီးတော့ အခေါင်းကြီးထဲ အခေါင်းလေးထည့်ထား တဲ့ ခေါင်းတလားနှစ်လုံးကိုထမ်းပြီး အိမ်ပြန်ခဲ့တယ်။

တရားသူကြီးဟာ ခေါင်းတလားကြီးကို မြင်လိုက်တာနဲ့ ဒေါပွသွား သတဲ့။

“ဟ...ဘာလို့ ဒီလောက်ကြီးတဲ့အခေါင်းဝယ်လာရတာလဲ၊ ငါ့သား အလောင်း လိမ့်မသွားအောင် ဘယ်လောက် အခုအခံတွေ ထည့်ရမလဲ စဉ်းစားကြည့်စမ်း”

ကိုကြံဖန်ကတော့ ခေါင်းတလားကြီးကို အောက်ချလိုက်ပြီး အေး အေးဆေးဆေးပြောလိုက်တယ်။

“မပူပါနဲ့တရားသူကြီးမင်း၊ အထဲမှာ နောက်ထပ် ခေါင်းတလား တစ်လုံးရှိတယ်”

တရားသူကြီးဟာ ပိုလို့တောင် ဒေါပွသွားသတဲ့။

“ဘာလုပ်ဖို့ အခေါင်းနှစ်လုံး ဝယ်လာရတာလဲ”

အဲသည်တော့ ကိုကြံဖန်က ခပ်အေးအေးပဲ ဆက်ဖြေလိုက်တယ်။

“လတ်တလောတော့ ခေါင်းတလားကြီးကို သိမ်းထားလို့ရပါတယ်။

တရားသူကြီးမင်းရဲ့ သားအကြီး သေတဲ့အခါ နောက်ထပ်ဝယ်စရာမလို
တော့ဘူးပေါ့”
လို့.....။

THREE BLOWS IN ONE DAY
BY ZHANG SHOUCHEN

ਮੁੰਡੇ:੧

၃ ကမ္ဘာပေါ်

တစ်ခါက ရွာတစ်ရွာမှာ မြေပိုင်ရှင်ကြီးတစ်ယောက် ရှိသတဲ့။
အဲဒီမြေပိုင်ရှင်ကြီးမှာ သားသုံးယောက်နဲ့ ချွေးမသုံးယောက်ရှိတယ်။

သူတို့ဟာ နွား ၇၂ ကောင်၊ လယ်ဧက ၂၀၀၊ ကုန်စုံဆိုင်နှစ်ဆိုင်
ပိုင်ဆိုင်ပေမယ့် ထမင်းချက်ပြုတ်တဲ့အခါမှာ ဆန်နဲ့ ဆန်ကွဲရောချက်သလို
ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေကို ကြော်မစားဘူး။ အကုန်အကျသက်သာအောင်
ပြုတ်စားကြသတဲ့။

ဟင်းချက်ပြုတ်ရင်လည်း ဒယ်အိုးကြီးကြီးထဲမှာ ရောင်းလို့ပြုလို့မရ
တော့တဲ့ ဟင်းသီးဟင်းရွက်အရင့်တွေ တစ်ပိုင်းပုပ်၊ ပြုတ်တွေကို ဆားနဲ့
မြှတ်ကာပဲရှိတယ်။ ဟင်းထဲကို ဆီထည့်ရင် မြေပိုင်ရှင်အဘိုးကြီးကိုယ်တိုင်
က ဆီထည့်တယ်တဲ့။

အဲသည်လို ဆီထည့်တဲ့အခါမှာလည်း လက်သည်းခွံလောက်ရှိတဲ့
ခွက်ကလေးနဲ့ထည့်တယ်။ အဲသည်ခွက်ကလေးကို တုတ်တံတပ်ထားပြီး
အဲသည်ခွက်နဲ့ တစ်ခွက်တိတိပဲ ဆီထည့်သတဲ့။

အဲသည်လို တစ်ခါတစ်ရံမှာ အဲသည်ခွက်နဲ့ ဆီထည့်ပေမယ့် နှစ်ကုန်
တဲ့အခါမှာ ဆီပုလင်းဟာ ပိုလို့တောင်တိုးနေတတ်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ
ဆိုတော့ လယ်ပိုင်ရှင်အဘိုးကြီးဟာ ဆီချိန်ထည့်လိုက်တိုင်း ဒယ်အိုးထဲကရေ
ကိုပြန်ခပ်ပြီး ဆီပုလင်းထဲ ထည့်လိုက်လေ့ရှိသတဲ့။

လယ်ပိုင်ရှင်အဘိုးကြီးရဲ့ ချွေးမတွေဟာ သန်းကြွယ်သူဌေး လူတန်း
စားကလာတာဆိုတော့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် စားသောက်တဲ့အကျင့် ရှိ
တယ်။ သူတို့ဟာ လယ်ပိုင်ရှင်အဘိုးကြီးလို မစားသောက်နိုင်ပေမယ့်
လယ်ပိုင်ရှင်အဘိုးကြီးကိုယ်တိုင် အဲဒီလိုစားသောက်နေတော့ ဘာမှ မတတ်
နိုင်ဘူးပေါ့။ အဘိုးကြီးလိုပဲ စားသောက်ကြရတယ်။ ဒါပေမယ့် မစားနိုင်
မသောက်နိုင်ကြလို့ လက်တစ်ဆုပ်စာလောက်ပဲ အစားပြတဲ့သဘော စားကြ
တယ်။ ထမင်းစားပွဲသိမ်းတဲ့အခါမှာ စားပွဲပေါ်မှာ အစားအသောက် အများ
ကြီးကျန်နေတာကိုကြည့်ပြီး လယ်ပိုင်ရှင်အဘိုးကြီးဟာ ပိုလို့တောင် သဘော
ကျမိသေးသတဲ့။

“ငါတို့တစ်ယောက်မှ အစားမကြီးကြဘူး၊ ဒါကြောင့် ငါတို့မိသားစု
ချမ်းသာနေကြတာ”

မနက်စာစားပြီးတိုင်း အဘိုးကြီးဟာ မြင်းချေးနွားချေးကောက်ဖို့
မိုင် ၂၀ လောက် လမ်းလျှောက်သွားတတ်တယ်။ အဘိုးကြီးထွက်သွား
တာနဲ့ မီးဖိုချောင်မှာ အိုးသံခွက်သံတွေ ဆူညံသွားတာပဲတဲ့။ သူ့သားတွေ
ချွေးမတွေ မြေးတွေ သူတို့စိတ်ကြိုက် ချက်ပြုတ်စားသောက်ဖို့ ပြင်တဲ့
အသံတွေပေါ့။ သူတို့တစ်တွေဟာ အသားငါးကောင်းကောင်း၊ ဟင်းသီး
ဟင်းရွက်ကောင်းကောင်းတွေ ကြော်လှော်ချက်ပြုတ် စားသောက်ကြတယ်။
အဘိုးကြီးပြန်ရောက်တဲ့အချိန်ဆို သူတို့အားလုံး စားသောက်ဆေးကြော

သူတ်သင် သိမ်းဆည်းပြီးပြီပေါ့။ သူ့သားတွေ ချွေးမတွေ တရေးတမော တောင် အိပ်နေကြပြီ။ ညနေမှာ အဘိုးကြီးနဲ့အတူ ညနေစာ စားရတော့ သူတို့ဟာ ထမင်းကို တစ်လုပ်နှစ်လုပ်လောက်ပဲ စားကြပြန်သတဲ့။

နေရာသီတစ်နေ့မှာတော့ အဘိုးကြီးထွက်သွားလို့ သူတို့ ချက်ပြုတ် စားသောက်နေတုန်းမှာပဲ ဖြုန်းခနဲဆို အဘိုးကြီးဟာ စောစောစီးစီး ပြန် ရောက်လာတယ်။ သူ အိမ်ထဲဝင်လာလို့ အစားအသောက်တွေ အသားငါး တွေ တွေ့ရင်တော့ သူတို့အားလုံး မလွယ်ကြောပေါ့။

ဒါပေမယ့် အဘိုးကြီးဝင်လာတာကို မြင်တာနဲ့ သူ့သားတစ်ယောက် က ပဲနီလေး လက်တစ်ဆုပ်စာကို အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးကအဝင် ခြံဝင်းထဲမှာ ကြထားလိုက်သတဲ့။ အဘိုးကြီးဟာ ခြံတံခါးက ဝင်တာနဲ့ မြေကြီးပေါ်မှာ ပြန်ကြနေတဲ့ ပဲနီစေ့လေးတွေကို တွေ့သွားတယ်။

“ဟေး...ဒါ ဘယ်သူလုပ်တာလဲ၊ ဖြုန်းတီးလှချည်လား”

အဘိုးကြီးက ပဲနီလေးတစ်စေ့ချင်းကို လိုက်ကောက်နေတုန်းမှာ သူ့သားနဲ့ ချွေးမတွေက စားသောက်ပြီးစီးပြီး ပန်းကန်တွေ ဆေးကြောသူတ် သင် သိမ်းဆည်းလိုက်ကြတယ်။

အဘိုးကြီးဟာ သူ့ရဲ့စည်းစိမ်မှန်သမျှကို အဲသည်လို ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက် ကာကွယ်သွားလိုက်တာ နောက်ဆုံး သေခါနီး အချိန်တိုင်တဲ့ အထိပဲ။ ကွယ်လွန်ခါနီးအချိန်မှာလည်း သူ့ခေါင်းထဲမှာ အတွေးတစ်ခုပဲ ဖုံးမိုးနေခဲ့တယ်။ သူ့သားတစ်ယောက်က သူ့စည်းစိမ်တွေ ဖြုန်းတီးပစ် မှာကို စိုးရိမ်မိတဲ့စိတ်ပဲ။

သူဟာ သူ့သားတွေကို သူ့ခုတင်နားခေါ်ပြီး သားအကြီးကို မေး လိုက်တယ်...။

“အဖေတော့ နေရတော့မှာမဟုတ်ဘူး၊ သား... အဖေအသုဘကို ဘယ်လိုစီစဉ်မလဲ”

သားကြီးဟာ အတော်စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတယ်။ သူ့အဖေက ဒီလောက်စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ ရှာဖွေစုဆောင်းပြီး မသုံးစွဲသွားခဲ့ဘူး။ သူတို့ သားတွေအတွက် ဆက်လက်ရှာပေးခဲ့သလို ဖြစ်နေတော့ စိတ်မကောင်း ဘူးပေါ့။ ဒါကြောင့် ပြောလိုက်တယ်။

“အဖေ မပူနဲ့၊ အဖေ့ကို ခမ်းခမ်းနားနား သဂြိုဟ်ပါ့မယ်”

“ဟ... မဖြစ်ဘူးထင်တယ်၊ ခမ်းခမ်းနားနားဆိုတာ ဘယ်လိုပုံကို ဆိုလိုတာလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

“သားတို့အားလုံး စီစဉ်ပြီးပါပြီ၊ အဖေ့အတွက် အကောင်းဆုံး သစ်တွေနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ ခေါင်းတလား မှာမယ်၊ အသုဘကုန်ကျစရိတ် အတွက် ကုန်စုံဆိုင်နှစ်ဆိုင်ကို ရောင်းပစ်လိုက်မယ်၊ အဖေ့ကို အောက်က ရွှေရောင်အိပ်ရာခင်း ခင်းပေးမယ်၊ အပေါ်က ငွေရောင်ပန်းထိုး ဝှမ်းကပ် တစ်ခု လွှားပေးမယ်၊ ရွှေဒင်္ဂါး ခုနစ်ပြားနဲ့ ပုလဲခုနစ်လုံးပါ ထည့်ပေးမယ်၊ နောက်ပြီး ၄၉ ရက်လုံးလုံး ဘုန်းကြီးတွေ သံဃာတွေ သူမြတ်တွေ ပင့်ဖိတ်ပြီး ဆွမ်းကျွေးရွတ်ဖတ်ဆုတောင်းမှုတွေ လုပ်မယ်၊ အဖေခေါင်း တလားကိုထမ်းဖို့ လူ ၆၄ ယောက်...”

သားအကြီးက ဆက်မပြောနိုင်ခင်မှာဘဲ လယ်ပိုင်ရှင်အဘိုးကြီးက ဖြတ်ပြောလိုက်သတဲ့။

“မင်း... လူမိုက်ပဲ၊ မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ငါတို့မှာ ငွေတွင်း ကြီး ရှိနေတယ်မှတ်လို့လား၊ တို့ဆိုင်နှစ်ဆိုင်ရောင်းရုံနဲ့တော့ အဲဒီလောက် ခမ်းနားတဲ့ အသုဘလုပ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ နောက်ပြီး အကောင်းဆုံးသစ်သား

နဲ့လုပ်တဲ့ ခေါင်းတလားလဲ မြေကြီးထဲရောက်ရင် ဆွေးမှာပဲ၊ ပုလဲခုနစ်လုံးနဲ့ ရွှေဒင်္ဂါး ခုနစ်ပြားကလည်း ဘယ်လောက်ကျမလဲ၊ မိသားစု တစ်စုလုံးကို စီးပွားပျက်အောင် ကြံနေတာလား၊ ၄၅ ရက် ဆွမ်းကျွေး လိုက်ရင် ဖွတ် တက်တာထက်ဆိုးအောင် မွဲသွားမယ်၊ ငါတို့ကို မကောင်းပြောဖို့လောက်ပဲ ချောင်းနေတဲ့ ငါတို့ဆွေမျိုးသားချင်းတွေကို ငါ့စရိတ်နဲ့ ဧည့်ခံတာ လက် မခံနိုင်ဘူး၊ သွားကွာ...သွားကွာ...မလိုချင်ဘူး”

အဘိုးကြီးဟာ သားအကြီးကို မောင်းထုတ်လိုက်ပြီး ဒုတိယသား ကို မေးလိုက်ပြန်တယ်။

“ဒီကိစ္စကို မင်းက ဘယ်လိုဆောင်ရွက်မလဲ”

ဒုတိယသားကတော့ သူ့အစ်ကိုကြီး တွက်ကိန်းလွန်သွားပြီလို့ ယူဆ လိုက်တယ်။

“မပူပါနဲ့အဖေ၊ အစ်ကိုကြီးက ကျွန်တော်တို့တတ်နိုင်တာထက် အလှမ်းကျယ်သွားတယ်၊ ကျွန်တော်တို့က ဆက်အသက်ရှင်နေထိုင်သွား ရမှာဆိုတော့ ငွေအရမ်းဖြုန်းလို့မရဘူး၊ အဖေ့ကို ထင်းရှူးသစ်နဲ့ရိုက်ထား တဲ့ ခေါင်းတလားနဲ့ပဲချမယ်၊ ပုလဲခုနစ်လုံးလဲ ထည့်မပေးဘူး၊ ရွှေဒင်္ဂါး ခုနစ်ပြားပဲ ထည့်ပေးမယ်၊ နောက်ပြီး ရွှေရောင်အိပ်ရာခင်းတို့ ငွေရောင် ဝန်းထိုးဝှမ်းကပ်တို့မလိုဘူး၊ အဖေ့အတွက် ဘုရားရှိခိုးမယ်၊ သုံးရက် တစ်ကြိမ် ဆွမ်းကျွေးမယ်”

“ဟ...မဖြစ်ဘူး၊ ဒါလဲ များသေးတယ်၊ ရှိသမျှ ကုန်သွားမယ်၊ မဖြစ်ဘူး...မဖြစ်ဘူး၊ သားငယ် မင်း ဘယ်လိုစီစဉ်မလဲ”

လယ်ပိုင်ရှင်အဘိုးကြီးက သားအငယ်ဆုံးကို မေးလိုက်သတဲ့။

သားအငယ်ဆုံးက ထက်လည်းထက်၊ ဖအေကို နားလည်တဲ့သူ

လည်းဖြစ်တယ်။ အဘိုးကြီး ဒေါပွပြီး အသက်ထွက်အောင် လုပ်လိုက်မယ်။ ပြီးတော့ သူ့အသုဘကို တို့စိတ်ကြိုက်စီစဉ်မယ်လို့ တွေးလိုက်သတဲ့။

“အဖေ...ဘာကိုမေးတာလဲ”

သားငယ်က ပြန်မေးလိုက်တယ်။

“အဖေ့အသုဘကို သား ဘယ်လိုစီစဉ်မလဲ”

“အဖေပြောသလိုပဲ အစ်ကိုကြီးနဲ့ အစ်ကိုလတ်တို့ အစီအစဉ်က မဖြစ်နိုင်ဘူး။ သူတို့ ဘာမှမစီစဉ်တတ်ဘူး။ အဖေက အခုငွေတွေရဖို့ တစ်သက်လုံး အပတ်တကုပ် ကြိုးစားလုပ်ကိုင်ခဲ့ရတာ၊ ခုလို ဖြုန်းတီးပစ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ နောက်ပြီး ၂၁ ရက်လုံးလုံး ဘုရားရှိခိုး ဆွမ်းကျွေး နေရင် ဆွေမျိုးသားချင်း မိတ်ဆွေတွေအားလုံးကို ကျွေးမွေးနေရမှာ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အဖေ့အသုဘမှာ ငွေတစ်ပြားမှ အကုန်မခံနိုင်ဘူး။ အဖေ့ အသုဘ အရင်းတည်ပြီး ငွေတောင်ရှာလိုက်ဦးမယ်”

အဘိုးကြီးက လူသေကို အရင်းဝာည်ပြီး ငွေရှာနိုင်တဲ့နည်းလမ်းရှိမှန်း တစ်ခါမှ စိတ်မကူးမိခဲ့တော့ အံ့ဩသွားတယ်။

“ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး၊ မင်း အတော် တော်တဲ့သူပဲ”

အဲသည်တော့ သားငယ်က ဆက်ပြောလိုက်သတဲ့။

“အဖေက နေမကောင်းပေမယ့် ပိန်ချုံးမသွားပါဘူး။ အဲဒီတော့ အဖေ့ခန္ဓာကိုယ်ဟာ အနည်းဆုံး ပေါင်တစ်ရာတော့ရှိမယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဆားနှစ်ပေါင်ရယ်၊ သကြားနည်းနည်းရယ်ဝယ်ပြီး အဖေ့အသားတွေ ဝိုင်းဖြတ်ထုတ်ပြီး ပြုတ်လို့ရတယ်၊ အထဲက အူတွေ ကလီစာတွေကို ဝက်စာအဖြစ် ရောင်းလို့ရတယ်၊ နောက်ပြီး အဖေ့အသားတွေကို တွန်းလှည်း တစ်စီးပေါ်တင်ပြီး ရွာထဲလှည့်ရောင်းလို့ရတယ်၊ ဆိတ် ဒါမှမဟုတ်အမဲသား

ဈေးလောက်ရနိုင်တယ်၊ အဖေခန္ဓာကိုယ်က ပေါင်တစ်ရာလောက် ရှိတော့
ငွေအတော်ရနိုင်မယ်၊ အဲဒီလိုလုပ်လိုက်ရင် အဖေအလောင်းလဲ ရှင်းသွားရော၊
ကျွန်တော်တို့လဲ ငွေထပ်ဝင်ရော၊ အဖေ ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

အစ်ကိုကြီးနဲ့ အစ်ကိုလတ်ဟာ ညီငယ်ရဲ့ အစီအစဉ်ကို အင်မတန်
တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားကြတာပေါ့ကွယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့အံ့ဩသွားရ
သတဲ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဘိုးကြီးက ဒီအစီအစဉ်ကို သဘောတူ
လက်ခံလိုက်တာကိုး။ အဘိုးကြီးဟာ သားငယ်တွက်သလို ဒေါသထွက်ပြီး
အသက်ပါထွက်မသွားတဲ့အပြင် သူ့သားငယ်ရဲ့အကြံအစည်ကို သဘောကျ
လွန်းလို့ မျက်နှာက ဝင်းထိန်နေခဲ့သတဲ့။

“ကောင်းပါ့...ကောင်းပါ့...မင်းဟာ ဖအေအကြိုက်ကို အင်မတန်
သိတဲ့သားပဲ၊ အဲဒီလိုပဲ လုပ်လိုက်ပါ၊ ဒါပေမယ့် အသားရောင်းတဲ့အခါမှာ
ရွာမြောက်ဘက်ကို သွားမရောင်းနဲ့”

အဘိုးကြီးက အားပါးတရ ပြောလိုက်တယ်။

“ဘာဖြစ်လို့ မြောက်ဘက် သွားမရောင်းခိုင်းတာလဲ အဖေ”

သားငယ်က ပြန်မေးလိုက်သတဲ့။

အဲသည်တော့ အဘိုးကြီးက မနှစ်မြို့ဟန်နဲ့ ပြောလိုက်တယ်။

“ကွယ်...အဲဒီရွာမြောက်ဘက်ခြမ်းကကောင်တွေ အကြွေးပဲ ဝယ်
လေ့ရှိတယ်...”

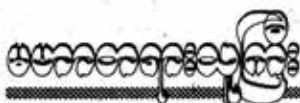
လို့.....။

THE MISER
BY ZHANG SHOUCHEN

అంతా: యిలా:

တစ်ခါတုန်းက တရားသမားကြီးနှစ်ဦးဟာ မှန်ကန်တဲ့မေတ္တာဘဝနာ
ပွားနည်းအကြောင်း၊ ဆွေးနွေးရင်း ပဋိပက္ခဖြစ်ပြီး တစ်ယောက်ကို
တစ်ယောက်က ထရိုက်တဲ့ကိန်းဆိုက်သွားသတဲ့။

မေတ္တာဆိုတာ ခွင့်လွှတ်ခြင်းလို့နှလုံးပိုက်တဲ့ တရားသမားကြီးဟာ
မေတ္တာဆိုတာ သည်းခံခြင်းလို့ ခံယူတဲ့ တရားသမားကြီးကို စိပ်ပုတီးကြီး
နဲ့ ငါးချက်တိတိ ရိုက်ပစ်လိုက်တယ်။ မေတ္တာဆိုတာ သည်းခံခြင်းလို့
သဘောပိုက်ထားတဲ့ တရားသမားကြီးဟာ မေတ္တာဆိုတာ ခွင့်လွှတ်ခြင်းလို့
နားလည်ထားတဲ့ တရားသမားကြီးကို အလျှားတစ်ပေ အနံ ရှစ်လက်မ
ဗျက် ခြောက်လက်မရှိပြီး နှစ်ပိဿာခွဲလောက်လေးတဲ့ တရားစာအုပ်ကြီး
နဲ့ ဆယ်ချက်တိတိ ပြန်ထုလိုက်တယ်။

အဲသည်တော့ ခွင့်လွှတ်ခြင်းတရားသမားကြီးက သူ့ရဲ့ဝါးနက်သား
တောင်ရာနဲ့ ၁၅ ချက်တိတိ ပြန်ရိုက်လိုက်တယ်။ သည်းခံခြင်းတရားသမား

ကြီးက သူ့ရဲ့စာအုပ်ထောက်စင်လေးနဲ့ အချက် ၂၀ တိတိ ပြန်ရိုက်လိုက် ပြန်တယ်။

မေတ္တာသမားကြီးနှစ်ဦးဟာ အသုံးချစရာ လက်နက်ကုန်သွားတော့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ထလုံးလိုက်ကြတာ နောက်ဆုံး ခွင့်လွှတ်ခြင်း သမားကြီးက သည်းခံခြင်းသမားကြီးရဲ့နာခေါင်းကို တအားကိုက်ထည့် လိုက်လို့ မျက်နှာမှာ သွေးချင်းချင်းရဲသွားရော။

အဲသည်လို အကြီးအကျယ် သတ်ပုတ်နေတော့ လူတွေ ဝိုင်းအုံလာ ကြတာပေါ့။

“ဟ...တရားသမားတွေ သတ်ပုတ်နေကြတော့ တရားသမား မဟုတ်တဲ့ တို့တစ်တွေ ဘာလုပ်ကြရမလဲ”

လူစုလူဝေးထဲက တစ်ယောက်က ညည်းတွားလိုက်တယ်။

“လောကကြီးတော့ ပျက်သည်ထက်ပျက်လာပါပြီ”

နောက်တစ်ယောက်က မြည်တွန်လိုက်တယ်။

အဲသည်အချိန်မှာ မင်းမူထမ်းနှစ်ဦးက အနားရောက်လာတယ်။ သွေးထွက်သံယိုဖြစ်နေပြီဆိုတော့ ကာယကံရှင်တွေသက်သက် ပြေငြိမ်း လို့မရတော့ဘူး။ တရားရုံးအမှုဖြစ်သွားပြီပေါ့။ ဒါကြောင့် မင်းမူထမ်းနှစ် ဦးက တရားသမားကြီးနှစ်ယောက်လုံးကို ဖမ်းချုပ်ပြီး တရားရုံးခေါ်သွား တယ်။

အဲသည် တရားရုံးက တရားသူကြီးဟာ အရည်အချင်းနဲ့ တရား သူကြီးဖြစ်လာသူမဟုတ်ဘဲ ဝန်ကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ ကြီးဒေါ်ရဲ့ သူငယ်ချင်း များရဲ့ သားမက်ကို သိကျွမ်းလာဘ်ထိုးပြီး ဖုတ်တရားသူကြီး ဖြစ်လာတဲ့သူပဲ။ သူဟာ တရားသူကြီးဖြစ်လာတာ မကြာသေးသလို အမှုတွေလည်း သိပ်

မစီရင်ဖူးဘူး။ စီရင်ဖူးသမျှ အမှုတွေလည်း အမှားအမှား အယွင်းယွင်းစီရင် ခဲ့တယ်။ အဲသည်တရားသူကြီးဟာ တုံးအ, တဲ့အပြင် မယားကြောက်တစ် ယောက်ပါ ဖြစ်နေပြန်တယ်။

တရားသူကြီးဟာ သူ့ရှေ့မှာ ဒူးတုပ်ခစားနေတဲ့ တရားခံနှစ်ဦးကို ကြည့်လိုက်တယ်။ သည်းခံခြင်းတရားသမားကြီးရဲ့ မျက်နှာမှာ သွေးချင်း ချင်းနီပြီး သွေးစက်စက်ကျနေတာကို တွေ့ရသတဲ့။

“မောင်မင်းတို့ ဘယ်အတွက်ကြောင့် တရားရုံးရောက်လာရ သနည်း”

တရားသူကြီးဟာ တစ်ခြားနေရာမှာ တုံးချင်တုံးပေမယ့် စာသံ ပေသံ ရုံးပြင်ကနားလေသံတော့ ကောင်းကောင်းနိုင်တယ်ပေါ့။

သည်းခံခြင်းတရားသမားကြီးက မခံချိမခံသာ ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။

“ကျွန်တော်မျိုးရဲ့နှာခေါင်းကို သူ့ကိုက်လိုက်ပါတယ်”

အဲသည်တော့ တရားသူကြီးက ခွင့်လွှတ်ခြင်းတရားသမားကြီးကို လှည့်မေးလိုက်ပြန်တယ်။

“မောင်မင်း... ဘယ်အတွက်ကြောင့် သူ့နှာခေါင်းကို ကိုက် သနည်း”

ခွင့်လွှတ်ခြင်းတရားသမားကြီးက ပြောင်လိမ်လိုက်တယ်။

“ကျွန်တော်မျိုး မကိုက်ပါဘူး၊ သူ့နှာခေါင်းကို သူ့ဘာသာသူ ကိုက်လိုက်တာပါ”

တရားသူကြီးက သည်းခံခြင်းသမားကြီးကို စွပ်စွပ်စွဲစွဲမေးလိုက် တယ်။

“မောင်မင်းဟာ ကိုယ့်နှာခေါင်းကိုယ် ကိုက်ပြီး အဘယ်ကြောင့်

သူတစ်ပါးကို အပြစ်ဖို့နေသနည်း”

သည်းခံခြင်းသမားကြီးဟာ အကြီးအကျယ်ခေါသထွက်သွားတယ်။
ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သူ့နှာခေါင်းသူ ကိုက်လို့ရမလဲ။

“တရားသူကြီးမင်း ကျွန်တော်မျိုး ကိုယ့်နှာခေါင်းကိုယ် ကိုက်
လို့ရအောင် ကိုယ့်နှာခေါင်းကိုယ် မမီပါဘူး”

တရားသူကြီးက ခဏစဉ်းစားလိုက်တယ်။ သူ့အဖြေက ယုတ္တိရှိ
ပုံပဲ။ ဒါကြောင့် ခွင့်လွှတ်ခြင်းတရားသမားကြီးကို လှည့်ပြီး မိန့်လိုက်
ပြန်တယ်။

“သူ့နှာခေါင်းကို သူမမီနိုင်သောကြောင့် သူကိုက်၍၊ ဘူး
မောင်မင်း”

“သူမီအောင် ခုံပေါ်တက်ရပ်ပြီး ကိုက်ခဲ့ပါတယ်တရားသူကြီး
မင်း”

ခွင့်လွှတ်ခြင်းသမားကြီးက ပြန်လျှောက်လိုက်တယ်။

တရားသူကြီးဟာ ခွင့်လွှတ်ခြင်းတရားသမားကြီးရဲ့ စကားကို
ယုံကြည်သွားတယ်။ သည်းခံခြင်းတရားသမားကြီးကို လှည့်ဟောက်လိုက်
သတဲ့။

“မောင်မင်းသည် လူလိမ်လူညာပင်၊ သင်ဟာ ခုံတစ်လုံးပေါ်တက်
ရပ်ပြီး သင့်နှာခေါင်းကို သင်ကိုက်ခဲ့သည်၊ ယခု အပြစ်ကင်းမဲ့သူကို
အပြစ်ဖို့နေသည်၊ ဤသူကို ကြိမ်ဒဏ်အချက် ၄၀ စီရင်စေ”

သည်းခံခြင်းတရားသမားကြီးဟာ အင်မတန် စိတ်ပျက်သွားသတဲ့။
သူဟာ နှာခေါင်းလည်းအကိုက်ခံရသေး။ ကြိမ်ဒဏ်ခံရပြီးတော့ အချုပ်ထံ
လည်း ပစ်ထည့်ခံရသေးတယ်။ တကယ်အပြစ်ကျူးလွန်တဲ့ ခွင့်လွှတ်ခြင်း

တရားသမားကြီးကတော့ ကွင်းလုံးကျွတ်လွတ်သွားသတဲ့။

တရားသူကြီးက အိမ်ပြန်ရောက်သွားတော့ သူမယားက မေးတယ်။

“ရှင်...ဒီနေ့ မြန်မြန်ဆန်ဆန် ရှင်းလိုက်တဲ့အမှုက ဘာအမှုလဲ”

အဲသည်တော့ တရားသူကြီးက ပြောပြလိုက်တယ်။

“တရားသမားနှစ်ယောက် ရန်ဖြစ်တဲ့ကိစ္စပါ။ သည်းခံခြင်းတရား သမားက သူ့နှာခေါင်းသူကိုက်ပြီးတော့ ခွင့်လွှတ်ခြင်းတရားသမားကြီးကို အပြစ်ဖို့တယ်။ ငါတော့ အဲဒီလူလိမ်ကို ကြိမ်ဒဏ်အချက် ၄၀ စီရင်ပြီး အချုပ်ထဲ ထည့်လိုက်တယ်”

ဇနီးသည်ဖြစ်သူကတော့ သူ့လင်တော်မောင် တလွဲလုပ်လိုက်ပြန် ပြီဆိုတာ သိလိုက်တယ်။

“ဘယ်လောက်ပဲ တော်တဲ့သူဖြစ်ပစေ။ ကိုယ့်နှာခေါင်းကိုယ် မီအောင် မကိုက်နိုင်ပါဘူး”

“ငါလဲ အဲဒီလိုပြောခဲ့တာပဲ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီလူလိမ်က သူ့နှာခေါင်း သူမီအောင် ခုံပေါ်တက်ရပ်ပြီး ကိုက်ခဲ့တာ”

တရားသူကြီးက ပြန်ပြောလိုက်သတဲ့။

“ဘယ်လောက်မြင့်မြင့်ကြီး တက်ရပ်ရပ်၊ ကိုယ့်နှာခေါင်းကိုယ် ကိုက်လို့မရဘူး”

ဇနီးသည်ဖြစ်သူက တုံ့ပြန်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့လင်အတွက် ခုံတစ်လုံးချပေးပြီး လက်တွေ့စမ်းကြည့်ခိုင်းလိုက်တယ်။

တရားသူကြီးက မယားကြောက်တဲ့သူဖြစ်တော့ မယားခိုင်းတဲ့ အတိုင်း လုပ်ကြည့်တယ်။ သူ့ပါးစပ်ကို ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ကြီး ဟပေမယ့် သူ့နှာခေါင်းကို မမီဘူး။ ဘာလို့ကိုက်လို့မရမှန်း သဘော

မပေါက်နိုင်တာနဲ့ သူ့မယားကို လှမ်းပြောလိုက်သတဲ့။

“ခုံနိမ့်နေသလားမသိဘူး”

“ကောင်းပြီ၊ ခေါင်းမိုးပေါ်တက်ပြီးစမ်းကြည့်”

ဇနီးသည်က အမြင်ကပ်ကပ်နဲ့ လှမ်းပြောလိုက်တယ်။

တရားသူကြီးဟာ ချက်ချင်းပဲ ခြံထဲဆင်းပြီးတော့ လှေကားတစ်ခု ထောင်ပြီး ခေါင်မိုးပေါ်တက်သွားတယ်။ ခေါင်မိုးပေါ်မှာ ပါးစပ်တဟဟ နဲ့ အတန်ကြာလုပ်နေပြီးမှ သူ သဘောပေါက်သွားတယ်။ ကိုယ့်နှာခေါင်းကိုယ် ကိုက်ဖို့ဆိုတာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်တဲ့အလုပ်လို့။

အဲသည်အတွေးပေါက်သွားတာ သိတာနဲ့ သူ့ဇနီးဟာ ကျေနပ်သွားသလို အတော်မချင့်မရဲလည်း ဖြစ်မိသတဲ့။

“ကဲ...မြန်မြန်ဆင်း၊ ရှင် လွတ်ပေးလိုက်တဲ့ တရားသမားကြီးကို ပြန်ဖမ်း၊ အဲဒီအမှုကို ပြန်စီရင်ရမယ်၊ သူ့ကို ကြိမ်ဒဏ်ကောင်းကောင်း ချ၊ တော်ကြာ ရှင့်ကို ဒီလောက်တရားမဲ့ရမလားဆိုပြီး လူတွေ အမျက်ထားလာပြီး ရှင့်အလုပ်ပါ ပြုတ်သွားမယ်၊ ဒါပေမယ့် ခုလောက်ရှင်းတဲ့ ကိစ္စတောင် ရှင် အမှားမှားအယွင်းယွင်း စီရင်မိမှာစိုးရတယ်၊ ဒါကြောင့် ရှင့်တရားခုံနောက်မှာ ကျွန်မ ပုန်းနေမယ်၊ ရှင် ပြောသင့်ပြောထိုက်တာကို အချက်ပေးမယ်၊ ဘယ်လိုလဲ”

တရားသူကြီးက သိပ်သဘောကျသွားတယ်။

“ဟုတ်ပြီ၊ အဲဒီလို လုပ်ကြမယ်”

တရားသူကြီးဟာ ချက်ချင်းပဲ ခွင့်လွှတ်ခြင်းတရားသမားကြီးကို ပြန်ဆင့်ခေါ်ခိုင်းလိုက်ပြီး ခုံရုံးမှာ နေရာယူလို့၊ ကောင်း။ ဘူဇနီးသည်ကတော့ သူ့တရားပလ္လင်နောက်နားမှာ ဝပ်နေတယ်။ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ

အမှုထမ်းတွေ ရုံနေတယ်။

ခွင့်လွှတ်ခြင်းတရားသမားကြီးဟာ တရားသူကြီးရှေ့မှာ ဝပ်တွားရင်း စိတ်ထဲက ထင်လိုက်မိသတဲ့။ ဒီတစ်ခါတော့ ငါခံရပြီ...လို့။

တရားသူကြီးဟာ သူ့ရှေ့က စားပွဲခုံကို လက်သီးနဲ့ပြင်းပြင်းထုပြီး မေးလိုက်တယ်။

“သည်းခံခြင်းတရားသမားကြီးရဲ့နှာခေါင်းကို ဘယ်သူကိုက်လိုက်သလဲမောင်မင်း”

“တရားသူကြီးမင်း အရင်တစ်ခေါက်ကလဲ ဒီမေးခွန်းကို မေးခဲ့ပြီးပြီ၊ ကျွန်တော်မျိုးလဲ ဖြေခဲ့ပြီးပါပြီ၊ သူ့နှာခေါင်းကို သူကိုက်လိုက်တာပါ”

“မဟုတ်တာ သူ့နှာခေါင်းသူ ဘယ်လိုလုပ်မိမလဲ”

“သူ ခုံတစ်လုံးပေါ် တက်ရပ်ခဲ့တာမဟုတ်လား”

“ပေါက်ကရတွေ၊ ငါ့ကိုယ်တိုင် ခေါင်မိုးပေါ်အထိ တက်ပြီး စမ်းကြည့်ခဲ့တယ်၊ ဘယ်လောက်အမြင့်တက်တက် ကိုယ့်နှာခေါင်းကိုယ် မမိနိုင်ဘူး”

တရားသူကြီးနောက်မှာ ဝပ်နေတဲ့ ဇနီးသည်ဟာ ဒေါပွသွားသတဲ့။ စိတ်ထဲကနေ သူ့ယောက်ျားကို ကျိန်ဆဲလိုက်မိတယ်။ “ငတုံး သူ့ကို အဲဒီကိစ္စပြောနေဖို့ လို့သလား” ပေါ့။

ဇနီးသည်ဟာ တရားသူကြီးရဲ့ ဝတ်ရုံစကို လှမ်းဆွဲပြီး လက်ညှိုးလေးချောင်း ထောင်ပြလိုက်တယ်။ ကြိမ်ဒဏ် အချက် ၄၀ စီရင်လိုက်ဆိုတဲ့သဘောပေါ့။

တရားသူကြီးက သူ့မိန်းမ အချက်လှမ်းပြတာကိုကြည့်ပြီး အမိန့်

ချလိုက်တယ်။

“သူ့ကို ကြိမ်ဒဏ်လေးချက်စီရင်”

ခွင့်လွှတ်ခြင်းတရားသမားကြီးက တွေးလိုက်သတဲ့။

“ဟ...ဒီတရားသူကြီးလဲ မေတ္တာသမားကြီးနဲ့တူတယ်။ ၎်ကို ကြိမ်ဒဏ်လေးချက်ပဲ အပြစ်ပေးတယ်” သူဟာ ကြိမ်ဒဏ်ခံဖို့ ချက်ချင်းပဲ မှောက်ချပေးလိုက်တယ်။

တရားသူကြီးရဲ့ဇနီးဟာ ဒေါသ ပွပွတက်သွားတယ်။

“ငါပြောတာ အချက်လေးဆယ်၊ လေးချက်မဟုတ်ဘူး၊ အင်း... သူက လက်ညှိုးတစ်ချောင်းကို တစ်ချက်လို့ ပူဆ၊ ငါးချောင်းကို ငါးချက် လို့ တွက်ရင် ငါ့လက်ဝါးထောင်ပြလိုက်ရင် ဆယ်ချက်ဖြစ်သွားမယ်၊ ဟုတ်ပြီ”

ဇနီးသည်ဟာ အဲသည်အတွေးနဲ့ တရားသူကြီးရဲ့ဝတ်ရုံကို လှမ်းဆွဲပြီး လက်ငါးချောင်းထောင်ပြပြီး လက်ဝါးကို လေးခါ ဘယ်ပြန်ညာပြန် လှန်ပြလိုက်တယ်။ သဘောက အချက်လေးဆယ်ရိုက်ပေါ့။

တရားသူကြီးက အဲဒါကိုမြင်တော့ အမိန့်ချလိုက်ပြန်တယ်။

“သူ့ကို ပက်လက်လှန်ပြီးရိုက်”

ခွင့်လွှတ်ခြင်းတရားသမားကြီးဟာ တော်တော်မကျေမနပ်ဖြစ်သွားတယ်။ ကြိမ်ဒဏ်စီရင်တဲ့အခါမှာ ဘယ်တုန်းကများ ပက်လက်လှန်ပြီး ရိုက်တယ်ရှိဖူးလို့လဲ။

“ဒီတရားသူကြီးက တကယ့်ငတုံးပဲ”

အမှုထမ်းတွေလည်း ငှက်တော်အုံ့သြသွားတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့တာဝန်က အမိန့်အတိုင်း ဦးလည်မသုန် ထမ်းဆောင်ဖို့ပဲမဟုတ်ဘဲ...။

ဒါကြောင့် သူတို့ဟာ တရားခံရဲ့ ခြေထောက်ကိုခွဲပြီး ပက်လက်လှန် လိုက်တယ်။

တရားသူကြီးရဲ့ဇနီးကတော့ တရားသူကြီးကို လက်တကာကာနဲ့ အချက်ပေးလိုက်တယ်။

“ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ လက်ကိုပမ်းပြနေပါလိမ့်”

လို့ တရားသူကြီးက တွေးလိုက်တယ်။

နောက်မှ သဘောပေါက်သွားတယ်။

“တရားခံရဲ့ဗိုက်ကို ပွတ်သပ်ပေးပါ”

“ပြဿနာပဲ၊ ငါဝမ်းကိုက်နေတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဘယ်နှယ်ကြောင့် ငါ့ဗိုက်ကို ပွတ်သပ်ပေးမှာလဲ”

တရားခံခွင့်လွှတ်ခြင်းတရားသမားကြီးက အတွေးရကျပ်သွား သတဲ့။

တရားသူကြီးရဲ့မယားဟာ သူ့လင် သည်လောက်တုံးပုံ အပုံကို ဒေါပွလွန်းလို့ အကြိတ်လိုက်မိတယ်။ တရားသူကြီးကတော့ သူ့မယား အကြိတ်ပြတာမြင်တော့ စဉ်းစားရကျပ်သွားပြန်တယ်။

နောက်...အတွေးပေါက်သွားတယ်။ အတွေးပေါက်တာနဲ့ အမိန့် ချမှတ်လိုက်ပြန်တယ်။

“တရားခံရဲ့နှာခေါင်းကို ကိုက်ဖြတ်လိုက်”

ချွေးပြန်မတတ် စိတ်ဂယောက်ဂယက်ဖြစ်နေတဲ့ ဇနီးသည်ဟာ အကြိတ်ရင်းကပဲ လက်တကာတကာလုပ်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ လက်ညှိုးထိုးပြ လိုက်တယ်။ သဘောကတော့ ...

“ကျွန်မပြောတာ အဲဒါမဟုတ်ဘူး” ပေါ့။

ဒါပေမယ့် တရားသူကြီးက သဘောပေါက်သလို အမိန့်ချလိုက်
ပြန်တယ်။

“တရားခံနှစ်ဦးကို မင်းမကိုက်နဲ့၊ ငါ့မယား ကိုက်လိမ့်မယ်”

THE STUPID MAGISTRATE

કુર્ચિ: ઁગરુઆ આર્ચિ:

တစ်ခါက ဟိုး...ဝေးလံလှတဲ့ မြောက်ဖျားအဆုံးက တိုင်းပြည် တစ်ပြည်မှာ သူဆင်းရဲဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက်ရှိသတဲ့။ သူတို့ဟာ ကြီးကြီး စားစား အလုပ်လုပ်ပေမယ့် မွဲမြဲမွဲနေကြသတဲ့။

သူတို့ဒေသဟာ အလွန်အေးချမ်းလှတဲ့ဒေသဖြစ်လို့ ထူထဲလှတဲ့ အင်္ကျီဘောင်းဘီနဲ့ ဘွပ်ဖိနပ်ကြီး အမြတ်ဆင်ထားရတော့ အိတ်အောက်မှာ အဝတ်အစား ထူထူထဲထဲကလွဲလို့ တစ်ခြား ဘာအဝတ်အစားမှ မရှိဘူးတဲ့။

အပြင်သွားတော့လည်း ဒီအဝတ်အစား၊ အိမ်မှာနေတော့လည်း ဒီ အဝတ်အစား၊ အိပ်တော့လည်း ဒီအဝတ်အစားဆိုတော့ အဝတ်အစားမှ ဟုတ်ရဲ့လား။ အပေါ်အရှေ့တစ်လွှာများ ဖြစ်နေသလားလို့ သူတို့ကိုယ်

သူတို့ သံသယဖြစ်မိလာသတဲ့။

အဲသည်လောက် ဆင်းရဲနွမ်းပါးလှတဲ့ လင်မယားအိမ်ကိုပဲ အလိုက် ကန်းဆိုးမသိလှတဲ့ သူခိုးက လာခိုးသတဲ့။

လင်ဖြစ်သူဟာ အိပ်ပျော်နေတုန်းမှာ ရုတ်တရက် လေတိုးခံရလို့ လန့်နိုးသွားတယ်။ အသာလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သူ့အိမ်တံခါးဝပွင့်ပြီး လူတစ်ယောက် ဝင်လာတာကို တွေ့လိုက်သတဲ့။

“ခုလိုဝင်လာတာ သူခိုးပဲဖြစ်မယ်”

လို့ သူက တပ်အပ်ယုံကြည်ပြီးသား။

ဒါကြောင့် အသာငြိမ်မြဲငြိမ်နေလိုက်တယ်။ မတော် သူခိုးက စားနဲ့ ထိုးသွားရင် ခက်ရချည်ရဲ့ပေါ့။

သူ့အိမ်မှာ ဘာမှမရှိတော့ သူခိုးလည်း စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြန်သွား မှာပဲလို့ တွက်ပြီးသားပဲ။

သူခိုးဟာ အိမ်ထဲကို အသာခြေဖွနင်းပြီး ဝင်လာတယ်။ နောက် ကျဉ်းမြောင်းလှတဲ့ အခန်းထဲမှာ ဟိုကြည့်သည်ကြည့်လုပ်နေတဲ့ အသံသဲ့သဲ့ ကိုကြားရတယ်။ နောက်ဆုံး ဘာပစ္စည်းမှ မတွေ့တော့ အိပ်နေတဲ့ အိမ်ရှင် အနားရောက်လာတယ်။ အိမ်ရှင်လင်ရဲ့ ဦးထုပ်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်တယ်။ ဘယ်ရမလဲ။ နဂိုကတည်းက ခေါင်းမှာ သေသေချာချာ ချည်နှောင် ထား တာပဲ။ နောက်တစ်ခါ အင်္ကျီကို ဆွဲကြည့်တယ်။ မရဘူး။

အိမ်ရှင်ကတော့ အသက်တောင် ပြင်းပြင်းမရှူဘဲ ငြိမ်သက်နေ ခဲ့တယ်။ သူခိုးကတော့ လက်လျှော့ပြီး ပြန်သွားမှာပဲလို့ တွက်ထားတာ ပေါ့။

အဲဒီလိုပဲ သူခိုးက အဝတ်အစားချွတ်ဖို့ ကြိုးစားနေတုန်းမှာပဲ သူခိုး

ဟာ အိမ်ရှင်အမျိုးသားရဲ့ ဘေးနားမှာ သိုသိုဝှက်ဝှက်ကလေး မြေတစ်ဝက် မြှုပ်ထားတဲ့ အိုးတစ်လုံးကို တိုက်မိသွားတယ်။

သူခိုးက ရတနာအိုးများလေလားလို့ မျှော်လင့်တကြီးနဲ့ အိုးအဖုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ အိုးထဲမှာ ဂျုံမှုန့်နည်းနည်းတွေ့ရသတဲ့။

သူခိုးဟာ အတော်စိတ်ပျက်သွားတယ်။ ခက်တာက အဲဒီသူခိုးဟာ အတော်အယူသည်းတဲ့ သူခိုးဖြစ်နေခြင်းပဲ။ တကယ်လို့ ဒီအိမ်ကနေ လက်ချည်းသက်သက် ပြန်သွားရရင် သူ့အတွက် တစ်ပတ်လောက် ဘူပိတ်အလုပ်ဖြစ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ယုံကြည်မိတယ်။ ဒါကြောင့် စတီသဘောမျိုး ရတာပဲယူသွားရမယ်ပေါ့။

အိမ်ရှင်အမျိုးသားကလည်း ဂျုံအိုးကို သူခိုးကြည့်နေမှန်း သိကတည်းက အတော်ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒီဂျုံတွေသာ ခိုးယူသွားခဲ့ရင် သူတို့ သုံးလေးငါးရက် ငတ်ပေါက်ပဲပေါ့။

ဒါပေမယ့် ထပြီးဖမ်းလိုက်ပြန်ရင်လည်း သူခိုးက ရန်ပြုသွားမှာကို စိုးမိတယ်။ သူဟာ အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး သူခိုးကို ပြူးပြဲကြည့်နေခဲ့သတဲ့။ သူခိုးရဲ့လှုပ်ရှားမှုမှန်သမျှကို အမှောင်ထဲမှာ ခပ်ရေးရေးမြင်နေရတယ်။

သူခိုးဟာ ဂျုံအိုးကိုကြည့်ပြီး ခဏငြိမ်သွားသတဲ့။ စတီသဘောမျိုး ဂျုံကို ခိုးသွားဖို့လည်း ဂျုံထည့်စရာ အိတ်တစ်ခုမျှ မတွေ့ရဘူး။

နောက် အကြံရသွားဟန်နဲ့ သူခိုးဟာ သူ့အပေါ်အင်္ကျီကို ချွတ်လိုက်တယ်။ မြေကြီးပေါ် ဖြန့်ခင်းလိုက်တယ်။ နောက် အိုးထဲက ဂျုံကို နှိုက်ဖို့ ပြင်လိုက်တယ်။

သူခိုးက ဂျုံအိုးထဲကနေ ဂျုံနှိုက်ဖို့ လှည့်သွားတုန်းမှာပဲ အိမ်ရှင်

အမျိုးသားဟာ သူခိုးဖြန့်ခင်းထားတဲ့ အင်္ကျီစကို အသာဆွဲလိုက်ပြီး ခန္ဓာကိုယ်အောက်ထဲ ထိုးသွင်းဖိအိပ်နေလိုက်တယ်။

သူခိုးကတော့ အဲဒါကို မသိဘူးပေါ့။ ဂျုံအိုးထဲက ခွက်နဲ့ ဂျုံကို ခပ်ပြီး သူ့အင်္ကျီဖြန့်ခင်းထားတဲ့နေရာမှာ တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် လောင်းချ တယ်။ အင်္ကျီမရှိတော့တဲ့အတွက် ဂျုံတွေဟာ အိမ်ရှင်ရဲ့ ခေါင်းရင်းဖျာ ပေါ်မှာပဲ ကျသွားတာပေါ့။

အိမ်ရှင်ဟာ ကြိတ်ရယ်မိသတဲ့။ မနက်ကျရင် အဲဒီအပေါ်က ဂျုံမှုန့် တွေကို ပြန်ရိုက်ချရုံပဲမဟုတ်လား။

သူခိုးဟာ ဂျုံဆယ်ခွက်လောက် ခပ်ပြီးတော့ ကျေနပ်သွားဟန်နဲ့ ခွက်ကို အိုးထဲပြန်ချလိုက်တယ်။ နောက် ဂျုံထုပ်စည်းဖို့ သူ့အင်္ကျီစကို လိုက်စမ်းတယ်။

အင်္ကျီစကိုမတွေ့ရတော့ အတော်အတွေးရ ကျပ်သွားတယ်။ သူ ဂျုံမှုန့်တွေကို နေရာမှားပြီးတော့ လောင်းချမိသလားလို့ ကြမ်းပြင်ကို စမ်းကြည့်လိုက်တော့လည်း ဂျုံမှုန့်တွေ စမ်းမိတယ်။ ဒါဖြင့် နေရာမှား တာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ နေရာမှားဘူးဆိုရင်လည်း သူ့အင်္ကျီ ဘယ်ရောက် သွားသလဲ။

သူခိုးဟာ သူ့အင်္ကျီကို သူ အသည်းအသန် လိုက်စမ်းရင်း တစ်ခြား လုံတွေအိမ်ထဲ ရောက်နေမှန်းမေ့ပြီး သတိလက်လွတ်အာမေဇိုတ်သံ ပြုလိုက် မိတယ်။

“ပြဿနာပဲ”

“ဒုက္ခပဲ...”

“ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်”

သူ အာမေဋိတ်သံတွေက အတော်ကျယ်လောင်သွားလို့ အိမ်ရှင်
မလည်း လန့်နိုးသွားသတဲ့။

အင်မတန်တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားပြီး သူလင်ကို အတင်းလှုပ်နှိုး
လိုက်တယ်။

“တော်...ထစမ်းပါဦး၊ ထစမ်းပါဦး၊ အိမ်ထဲ သူခိုးဝင်နေတယ်”
အဲသည်တော့ လင်က အေးအေးဆေးဆေး ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။

“အေးအေးဆေးဆေး အိပ်စမ်းပါကွာ၊ ဘာသူခိုးမှ မရှိဘူး”
အိမ်ရှင်က အဲသည်လိုပြောလိုက်ရင်ပဲ သူခိုးက မကျေမနပ်နဲ့ထပြော
လိုက်တယ်။

“ဘာ...သူခိုးမရှိဘူးဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် ကျုပ်အင်္ကျီဘယ်ရောက်
သွားသလဲ”

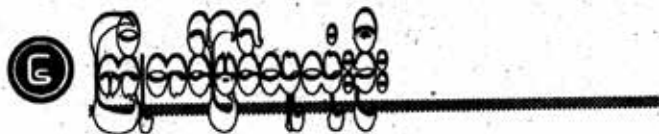
လို့....။

A THIEF TALKS

କ୍ଷମା କରନ୍ତୁ

တစ်ခါတုန်းက ညီအစ်ကိုသုံးယောက်ရှိကြတယ်ကွယ်။ အသက်က ကြီးနေပြီဆိုတော့ သူတို့ကို ပတ်ဝန်းကျင်က ဘကြီး၊ အဘလတ်၊ အဘငယ်...လို့ ခေါ်ကြသတဲ့။

သူတို့သုံးဦးစလုံးဟာ မျက်စိအရမ်းမှန်ကြတယ်။ ဘကြီးဟာ မနုဏ်မိုးလင်းနေချိန်မှာဆို ဘာဆိုဘာမျှ မမြင်ဘူး။ အဘလတ်ကတော့ နေ့စွန်းတည့်အချိန်မှာ ကုလားအုပ်ကြီးတစ်ကောင် မားမားမတ်မတ် ရပ်နေရင်တောင် မမြင်မစမ်းနဲ့ ဝင်တိုက်မိတတ်တယ်။ အဘငယ်ကတော့ နေ့ကြောင်တောင် လင်းနှိုတစ်ကောင်နဲ့အပြိုင် မျက်စိမှန်တယ်။

ဘကြီးဟာ တစ်ချိန်မှာ မြို့တော်က ဝတ်ကျောင်းတစ်ခုကို သွားမယ်ဆိုပြီး ခရီးထွက်လာသတဲ့။ ခရီးတစ်ဝက်လောက်ရောက်တော့ ဘယ်လောက်ဝေးဝေး လျှောက်ရဦးမလဲဆိုပြီး တစ်ယောက်ယောက်ကိုမေးဖို့

ကို သူလှမ်းတွေ့လိုက်တယ်။ တကယ်တမ်းကျတော့ အဲဒါ လူ မဟုတ်ဘူး။
မြင်းစီးနေတဲ့ ရုပ်ထုကြီးတစ်ခုတဲ့။ အဲဒါကို မသိတဲ့ဘကြီးက အသည်
ကျောက်ရုပ်ကိုပဲ မေးလိုက်တယ်။

“ဟေ့...မောင်ရင်၊ မြို့တော်ကို ဘယ်လောက်ဝေးသေးသလဲ”

ဘကြီးဟာ အဲသည်မေးခွန်းကို ငါးကြိမ်ငါးခါ ထပ်မေးခဲ့တယ်။
ဒါပေမယ့် ကျောက်ရုပ်က ဘယ်လိုလုပ်စကားပြောနိုင်မလဲ။ သည်အတိုင်း
မလှုပ်မယှက်ကြီးပဲပေါ့။

“ဟေး...မင်း နားလေးနေသလား”

ဘကြီးက ဒေါသတကြီး လက်သီးလက်မောင်းတန်းပြီး ဟစ်လိုက်
မိတယ်။

အဲသည်တော့ ကျောက်ရုပ်ပေါ်မှာ နားနေတဲ့ ကျီးကန်းလည်း လန့်
ဖျပ်ပြီး ပြန်ပြေးသွားတယ်။ အဲဒါကို ရိပ်ခနဲမြင်လိုက်ရတဲ့ ဘကြီးက
သဘောတကျ ရယ်လိုက်တယ်။

“ကောင်းတယ်၊ မင်းက ငါမေးတာမဖြေဘူး။ အခု မင်းဦးထုပ်
လွင့်သွားပြီ၊ ဘယ်လွင့်သွားမှန်း ငါမပြောဘူး”

အဘလတ်ကတော့ တစ်မျိုး။ တစ်နေ့တော့ သူဟာ ငန်းတစ်
ကောင်ပိုက်လာတဲ့ အဖွားကြီးတစ်ယောက်နဲ့ လမ်းမှာ ဆုံတယ်။

အဘလတ်ဟာ ဖြူဖွေးနေတာကို မြင်ရပေမယ့် သဏ္ဍာန်ကို
မမြင်ရဘူးတဲ့။

“ဟေး...အဲဒီဝှမ်းတွေ မဆိုးပါဘူး။ တစ်ပေါင် ဘယ်လောက်လဲ”

လို့ ပြောလိုက်သတဲ့။

အဘွားကြီးက ဝါဂွမ်းသယ်လာတာ မဟုတ်တော့ အဘလတ်ဟာ

တခြားလူတစ်ယောက်ကို လှမ်းပြောနေတယ်မှတ်ပြီး ဘာမှတုံ့ပြန်မပြောဘူး။

အဘလတ်က ဘဲငန်းကို လက်နဲ့လှမ်းကိုင်လိုက်တယ်။ အဲသည်တော့ ဘဲငန်းရဲ့လည်မျိုကို ကိုင်မိသတဲ့။

“ဟ...ဂွမ်းမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ကြာပွင့်ကြီး တစ်ပွင့်ပဲ၊ ဒီမှာရိုးတံ”

အဲသည်အချိန်မှာပဲ ဘဲငန်းကြီးက အထိတ်တလန့် အော်လိုက်တယ်။ အဲသည်တော့မှ အဘလတ်က ကမ်းကတန်း ပြန်လွှတ်ပြီးပြောလိုက်သတဲ့။

“ကြာပွင့်မှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဟွန်းကြီးတစ်ခုပဲ”

အဘလတ်ကတော့ ဘကြီးနဲ့ဘလတ်နဲ့ရော တစ်မူထူးခြားပြန်သတဲ့။ တစ်နေ့ အဘလတ်ဟာ ပွဲသွားကြည့်တယ်။ ပွဲကပြန်လာချိန်မှာ မိုးရွာပြီးစလေးပေါ့။ လမ်းနံဘေးမှာက ဆီးပင်လေးမှာအညစ်အကြေးဖုန်မှုန့်တွေ ကင်းစင်နေပြီး ဆူးလေးတစ်ချောင်းက ခပ်ထောင်ထောင်လေး ပေါ်ထွက်နေခဲ့တယ်။ မီးရောင်ထဲ လင်းလဲ့နေတာကိုမြင်တဲ့ အဘလတ်က အာမေဍိတ်လိုက်မိတယ်။

“ဟာ...စိန်တစ်ပွင့်ပါလား၊ အတော်တန်ဖိုးရှိမယ်”

အဘလတ်က စိန်တုံးကို ကောက်ယူဖို့ လက်လှမ်းလိုက်တယ်။ သူ့ကို ဆူးစူးသွားရော။

“ဟာ...ကင်းမြီးကောက်၊ ကင်းမြီးကောက်”

အဘလတ်က အလန့်တကြား ထအော်မိပြန်တယ်။ လမ်းမီးတိုင်က အလင်းရောင်နဲ့ ကြည့်လိုက်တော့ သူ့လက်မှာ သွေးစို့နေတာ တွေ့တယ်။ အဲဒါကို ပွတ်ထည့်လိုက်တော့ လက်တစ်ချောင်းလုံး သွေးတွေပေသွားရော။

“ဟာ...ကြမ်းပိုးပဲ”

သူတို့ညီအစ်ကို သုံးယောက်ဟာ တစ်အိမ်စီနေထိုင်ကြတယ်တဲ့။ ဘကြီးအိမ်တစ်လမ်းကြား၊ အဘလတ်က မျက်နှာစာလမ်းပေါ်မှာတည်ရှိပြီး၊ အဘငယ်ရဲ့အိမ်ကတော့ လမ်းသွယ်ထဲမှာ တည်ရှိတယ်။

သူတို့ဟာ ဘကြီးရဲ့အိမ်မှာ ရေခွေးကြမ်းဝိုင်းထိုင်ရင်း အလာပ သလာပ ပြောလေ့ရှိကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုအကြောင်းပဲပြောပြော။ နောက်ဆုံးတော့ သူတို့ရဲ့ မျက်စိမှုန်တဲ့အကြောင်းပဲ စကားရောက်သွားကြ တယ်။ အဲဒါကလည်း မဆန်းပါဘူး။ ချိုယွင်းချက်ရှိတဲ့ လူတိုင်းဟာ သူ့မှာ ချိုယွင်းချက်ရှိမှန်း ဖုံးကွယ်ဖို့ကြိုးစားတတ်ပြီး အဲဒီဘက်မှာ သူ တစ်ပါးထက် သူ့စွမ်းကြောင်းပြောလေ့ရှိတာ ဓမ္မတာပဲ။

တစ်နေ့တော့ ဘကြီးဟာ သူ့ကုလားထိုင်မှာ အကျအနုနုအောက်မှီ ထိုင်ရင်း ပြောလိုက်သတဲ့။

“ငါ့မျက်လုံးက အခုတလော တော်တော်ကောင်းလာတယ်ကွ၊ ငါ့ရှေ့နေကနေ ခြင်တစ်ကောင်ဖြတ်ပျံသွားရင် အထီးမှန်း အမမှန်း ခွဲသိ တယ်”

အဘလတ်က မယုံကြည်ဟန်နဲ့ လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။

“လုပ်မနေပါနဲ့အစ်ကိုကြီးရာ၊ အစ်ကိုကြီး နောက်ဆုံးအကြိမ် အပြင်ထွက်တုန်းက ရပ်ထားတဲ့ လမ်းကြိတ်စက်ကို ဝင်တိုက်ခဲ့တယ်မဟုတ် လား၊ လမ်းကြိတ်စက်တောင် မမြင်မှ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ခြင်ကိုမြင်မှာလဲ”

“ဟ...ငါ့မျက်လုံးက ညဘက်မှာ ပိုကောင်းတယ်၊ ဉာဏ်နက်လေ ဖိုသဲသဲကွဲကွဲ မြင်ရလေပဲ”

“ပေါက်ကရတွေ ပြောမနေပါနဲ့၊ အစ်ကိုကြီးနဲ့အစ်ကိုလတ်ရာ အစ်ကိုတို့မျက်လုံးအကြောင်းတွေ ကြားမနေပါနဲ့၊ အစ်ကိုတို့ ဒီမြို့အဝင်

က ကျောင်းတော်ကြီးကို သိတယ်မဟုတ်လား၊ ငြိမ်းချမ်းရေး ကျောင်းတော်
ကြီးလေ၊ အဲဒီကျောင်းတော်ကြီးရဲ့ မှစ်ဦးအဝမှာ မနက်ဖြန်ကျရင် ကဗျည်း
ကျောက်ပြားတစ်ချပ် ကပ်လိမ့်မယ်၊ အဲဒီကမ္မည်းစာကို သွားဖတ်ကြ
ရအောင်၊ လောင်းကြေးစားကြေးပေါ့၊ အဲဒီကမ္မည်းစာကို ပီပီပြင်ပြင်
ဖတ်ရှုနိုင်တဲ့သူဟာ ကျန်တဲ့နှစ်ယောက်ကို နေ့လည်စာကျွေးရမယ်၊ ဘယ်လို
သဘောရသလဲအစ်ကိုတို့”

ဘကြီးနဲ့ဘလတ်က ချက်ချင်းပဲ သဘောတူလိုက်တယ်။

“ကောင်းပြီ...မနက်ဖြန်ကျရင် အဲဒီကျောက်ပြားကို သွားကြည့်ကြ
တာပေါ့”

အဲဒီညမှာတော့ ဘကြီးဟာ အိပ်ရာထဲမှာ တလူးလူးတလိမ့်လိမ့်
နဲ့ မအိပ်နိုင်ခဲ့ဘူး။

“မဖြစ်ချေဘူး၊ မနက်ဖြန်ကျရင် အဲဒီကျောက်ပြားကို ငါ့ညီတွေ
က ငါ့ထက်ပိုပြီး သဲသဲကွဲကွဲမြင်မှာ။ သူတို့ကို အစားတစ်နပ်ကျွေးရတာ
အကြောင်းမဟုတ်ပေမယ့် မျက်စိမွဲတယ်လို့ အပြောမခံချင်ဘူး”

ဘကြီးဟာ အဲဒီလို လူးလိမ့်တွေးတောရင်း အတွေးတစ်ခု ပေါက်
လာတယ်။

“ဒီကျောင်းမှာရှိတဲ့ ဘုန်းကြီးကတော့ အဲဒီကမ္မည်းစာကို သိမှာ
ပဲ၊ ငါ သူ့ကို သွားမေးကြည့်မယ်၊ အဲဒီ ကမ္မည်းပြားပေါ်က စာတွေကို
ကြိုတင်သိထားမှ စိတ်အေးရမယ်”

ဘကြီးဟာ အဲဒီလုံစံတိုင်းဖြတ်ပြီးတော့ ညတွင်းချင်းပဲ ကျောင်း
တော်ကြီးကိုသွားပြီး တံခါးခေါက်လိုက်သတဲ့။

“ဘုန်းဘုန်း...ဘုန်းဘုန်း”

ဘုရားဝတ်ပြုနေတုန်းရှိသေးတဲ့ ဘုန်းကြီးဟာ ချက်ချင်းပဲ တံခါးဖွင့်ပြီး ထွက်လာတယ်။

“ဟာ...ဒကာကြီးပါလား၊ အချိန်မတော် ဘာကိစ္စလဲ”

“တင်ပါ့ဘုရား...ဘုန်းဘုန်းကို ဒုက္ခလာပေးတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဘုန်းဘုန်းကို မနက်ဖြန်ကျရင် ကမ္မည်းကျောက်စာတစ်ခု တင်မယ်လို့ ကြားပါတယ်”

“ဟုတ်တယ်ကွယ်...ဒကာတစ်ယောက်လှူဒါန်းတာပေါ့”

“အဲဒီကျောက်ပြားပေါ်မှာ ဘာရေးထားသလဲဘုရား”

ဘကြီးက မေးလိုက်သတဲ့။

“မေတ္တာတရား၏အရိပ်ကို ခိုနားခြင်းသည် အငြိမ်းချမ်းဆုံးလို့ ရေးထားတယ်။”

မေတ္တာတရား၏အရိပ်ကို ခိုနားခြင်းသည် အငြိမ်းချမ်းဆုံး ဟုတ်ပြီ၊ ဘုန်းဘုန်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဘကြီးဟာ သူ့သိချင်တာကို စုံစမ်းပြီး ခပ်သုတ်သုတ်ပြန်သွားသတဲ့။ ဘုန်းကြီးလည်း နားမလည်ဟန်နဲ့ သူ့ကျောပြင်ကိုလှမ်းကြည့်ပြီး ကျောင်းထဲ ပြန်ဝင်သွားသတဲ့။

ဒါပေမယ့် သိပ်မကြာပါဘူး၊ အဘလတ်ရောက်လာပြန်ရော၊ ဘုန်းတော်ကြီးက ဘကြီးကိုပြောလိုက်သလိုပဲ အဘလတ်ကို ပြောလိုက်တယ်။

ဒါပေမယ့် အဘလတ်က ဘကြီးထက် အကွက်ပိုမြင်တဲ့သူ၊ ဒါကြောင့် ထပ်မေးလိုက်တယ်။

“ကျောက်ပြားရဲ့အရောင်ရော ဘုန်းဘုန်း”

“ကျောက်ပြားရဲ့အရောင်က အပြာ၊ စာလုံးတွေက ရွှေရောင်”

အဘလတ်ကလည်း ကျေကျေနပ်နပ်ပြန်သွားပြန်သတဲ့။

သိပ်မကြာခင်မှာပဲ အဘငယ် ရောက်လာပြန်ရော။

အဘငယ် မမေးနိုင်ခင်မှာဘဲ ဘုန်းကြီးက ပြန်ပြောလိုက်သတဲ့။

“ဘုန်းဘုန်းတို့ ကျောင်းမုခ်ဦးမှာ မနက်ဖြန်မနက်ကျရင် ကဗျည်း ကျောက်ပြားတစ်ချပ်တင်မယ်၊ မေတ္တာတရား၏အရိပ်ကို နားခိုခြင်းသည် အငြိမ်းချမ်းဆုံးပင်ဖြစ်သည်...လို့ စာတမ်းရေးထားတယ်၊ အောက်စ် ကျောက်ပြားက အပြာရောင်၊ စာလုံးတွေက ရွှေရောင်”

အဘငယ်ဟာ သူ့အစ်ကိုနှစ်ယောက်ထက် ထက်တယ်၊ ဒါကြောင့် ဆက်မေးလိုက်တယ်။

“အောက်မှာ အပေါ်မှာ တခြားရေးထားတာတွေ ရှိသေးလား ဘုန်းဘုန်း”

“ရှိတယ်”

“အပေါ်မှာ ဘာရေးထားသလဲ”

“နေ့စွဲ ရေးထိုးထားတယ်”

“အောက်မှာရော”

“အလှူရှင်ဒကာကြီးရဲ့နာမည်ကို အနီရောင်နဲ့ ရေးထိုးထားတယ်”

“တင်ပါ...ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဘုန်းဘုန်း”

အဘငယ်လည်း ကျေကျေနပ်နပ် သုတ်သီးသုတ်ပြာ ပြန်သွားတယ်။ မနက်ဖြန် ဘကြီးအိပ်ရာနီးလို့ မျက်နှာသစ် သွားတိုက်နေချိန်မှာပဲ အဘလတ်နဲ့ အဘငယ် ပျော်လာတယ်။

“ဟေ့...အိမ်ထဲဝင်ပြီး လက်ဖက်ရည်လေး ဘာလေးသောက် ဦးလေ”

ဘကြီးက ဖိတ်မန္တက ပြုလိုက်တယ်။

ဒါပေမယ့် ကိုယ့်အကြံနဲ့ကိုယ်ဖြစ်နေတဲ့ အဘလတ်နဲ့ အဘငယ်က ကဗျည်းကျောက်စာသွားဖတ်ဖို့ စိတ်စောနေခဲ့တယ်။

“ပြန်လာမှ စားကြသောက်ကြတာပေါ့ အစ်ကိုကြီး၊ ကဗျည်းကျောက်စာကို သွားဖတ်ကြည့်ရအောင်”

ဒါနဲ့ ဘကြီးလည်း ချက်ချင်းပဲ ထလိုက်လာခဲ့သတဲ့။ သူတို့ ကျောင်းတော်မုခ်ဦးကို လှမ်းမြင်ရတဲ့ နေရာလောက်ရောက်တော့ ဘကြီးက ဟန့်လိုက်တယ်။ ကျောင်းတော်မုခ်ဦးကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ပြောလိုက်တယ်။

“ဟေး...တော်၊ ဒီနေရာကရပ်၊ ဒါထက် ရှေ့တိုးကြည့်ရင် မျက်စိကွယ်နေတဲ့သူတောင် မြင်ရလိမ့်မယ်၊ ကဲ...တို့မျက်လုံးကို စမ်းကြည့်ရအောင်”

တကယ်တော့ သူတို့ဟာ ကျောင်းတော်နဲ့ အတော်ကိုလှမ်းနေသေးတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဘကြီးက ခပ်တည်တည်ရွတ်လိုက်တယ်။

“တော်တော်ကောင်းတဲ့ ကဗျည်းကျောက်ပြားပဲ၊ ဘာတဲ့ မေတ္တာတရား၏အရိပ်ကို ခိုနားခြင်းသည် အငြိမ်းချမ်းဆုံးပင်ဖြစ်သည်...တဲ့”

ဘကြီးက စာမတတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် တတ်ယောင်ကား လေပစ်လိုက်တယ်။

“ကြည့်စမ်း...စာသားကလေးတွေ ဘယ်လောက်လှသလဲ”

အဘလတ်က ဝင်ပြောလိုက်တယ်။

“အစ်ကိုကြီးမျက်လုံး အတော်ကောင်းလာတာ သေချာတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီစာတမ်းကြီးကို မြင်ရမခက်ပါဘူး၊ အရောင်တွေကိုပါ သေချာမြင်ရရဲ့လား”

ဘကြီးက ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားတယ်။

“တောက်...မနေ့ညက ဘုန်းကြီးကို မမေးခဲ့မိတာ နာတာပဲ” လို့ စိတ်ထဲက ကြိတ်တွေ့မိလိုက်တယ်။

“မမြင်ရဘူး မဟုတ်လား၊ ကျောက်ပြားရဲ့အရောင်က အပြာ၊ စာလုံးတွေက ရွှေရောင်၊ အစ်ကိုကြီးမျက်လုံးထက် ကျွန်တော့်မျက်လုံး ပိုကောင်းတယ်”

အဲသည်အချိန်မှာ အဘငယ်က ဝင်ပြောလိုက်သတဲ့။

“အစ်ကိုလတ်မျက်လုံးက အစ်ကိုကြီးမျက်လုံးထက် ကောင်းတာ အမှန်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီစာလုံးတွေ အရောင်အသွေးတွေက ပြူးနေတော့ အင်မတန် မျက်စိမှန်တဲ့လူလောက်မှသာ မမြင်ဘဲနေမှာ၊ အဲဒီစာတမ်း အပေါ်နဲ့ အောက်မှာ ရေးထားတာကိုရော မြင်ရရဲ့လား”

အဘလတ်က တုံ့တိဘာဝေဖြစ်သွားသတဲ့။ အဲဒါတွေကိုမှ သူ မမေးထားမိခဲ့တာ။

အဘငယ်က ဆက်ပြောလိုက်တယ်။

“အစ်ကိုကြီးရော အစ်ကိုလတ်ရော မမြင်ကြဘူးမဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်ဖတ်ပြမယ်၊ အပေါ်မှာက နေ့စွဲရေးထားတယ်၊ အောက်မှာ အလှူရှင် နာမည်ကို အနီရောင်စာလုံးနဲ့ ထိုးထားတယ်”

အဘငယ်က ပြောပြောဆိုဆို အလှူရှင်နာမည်ကိုပါ ဖတ်ပြလိုက် သတဲ့။

နောက် ဆက်မေးလိုက်တယ်။

“ကဲ...ကျွန်တော့်မျက်လုံးက အစ်ကိုတို့မျက်လုံးထက် ကောင်းတာ အသေအချာပဲ၊ ဒီတော့ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်သူ မနက်စာကျွေးမှာလဲ”

“စာတမ်းကြီးကို ငါ အရင်ဆုံးဖတ်လို့ရတာပဲ၊ အဲဒီတော့ ငါကျွေးဖို့ မလိုဘူးမှတ်တယ်”

ဘကြီးက ပြောလိုက်တယ်။

“အဲဒါတော့ မတရားဘူးထင်တယ်၊ အစ်ကိုကြီးက အရောင်အသွေး ကိုတောင် မမြင်ခဲ့ဘူး၊ ကျွန်တော်က မြင်ခဲ့တယ်၊ အဲဒီတော့ အစ်ကိုကြီးက ငါးပုံလေးပုံအကုန်ခံ၊ ကျွန်တော်က ငါးပုံတစ်ပုံ အကုန်ခံမယ်”

“မပေးဘူးကွာ”

ဘကြီးက ထအော်လိုက်သတဲ့။

သူတို့ အော်ဟစ်ငြင်းခုံသံတွေ ပြင်းသည်ထက်မြင်းပြီး ဆူညံလာ တယ်။

အဲသည်အချိန်မှာပဲ ကျောင်းဆောင်ထဲက ဘုန်းကြီးထွက်လာတယ်။

“ဟ...ဒကာကြီးတို့ အစောကြီး နီးနေကြပါလား”

ညီနောင်သုံးဦးဟာ ဘုန်းကြီးနားကို ဝိုင်းအုံလာကြတယ်။

“ဘုန်းဘုန်း၊ မေတ္တာတရားတွင် ခိုလှုံခြင်းသည် အငြိမ်းချမ်းဆုံးပင် ဖြစ်သည်...လို့ စာတမ်းရေးထားတယ် မဟုတ်လား”

ဘကြီးက မေးလိုက်သတဲ့။

“အမှန်ပဲ”

“အပြာရောင်နောက်ခံပေါ်မှာ ရွှေရောင်စာလုံးနဲ့”

အဘလတ်က ဆိုလိုက်တယ်။

“အမှန်ပဲ”

“အပေါ်မှာ နေ့စွဲထိုးထားပြီး အောက်မှာ အလှူရှင်နာမည်ထိုးထား တယ် ဟုတ်လား ဘုန်းဘုန်း”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့”

“တင်ပါ့...တပည့်တော်တို့ အဲဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး အလောင်းအစားလုပ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီကျောက်စာကို ပီပီပြင်ပြင်ဖတ်နိုင်တဲ့ သူက မဖတ်နိုင်တဲ့သူကို မနက်စာကျွေးရမယ်လို့၊ အဲဒီတော့ ဘုန်းဘုန်း ဘယ်သူနိုင်တယ် ဘယ်သူရှုံးတယ်ဆိုတာ ဆုံးဖြတ်ပေးပါ။ ဘုန်းဘုန်းစကားကို လက်ခံပါ့မယ်”

ညီနောင်သုံးဦးက အဲဒီလိုပြောလိုက်တော့ ဘုန်းကြီးက အေးရပါးရရယ်မောလိုက်သတဲ့။

“အိမ်...ဒကာကြီးတို့ ညီနောင်သုံးဦးစလုံး ဘုန်းဘုန်းကို ဆွမ်းကျွေးရလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ ဒကာကြီးတို့အားလုံးရှုံးတယ်။ ဘုန်းဘုန်းပဲနိုင်တယ်”

ဘုန်းကြီးရဲ့စကားကြောင့် ဘကြီး အဘလတ် အဘငယ်တို့ မျက်လုံးပြူးသွားကြသတဲ့။

“ဘယ်လိုကြောင့် ဘုန်းဘုန်းက နိုင်တဲ့သူဖြစ်ရတာလဲ”

အဲသည်တော့ ဘုန်းကြီးက အေးအေးဆေးဆေး ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။

“ဒကာကြီးတို့က သိပ်စောပြီး ရောက်လာတာပဲ၊ ကဗျည်းကျောက်စာကို တင်တောင် မတင်ရသေးဘူး” လို့...။

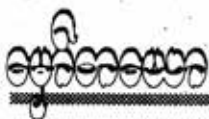
THREE SHORT SIGHTED BROTHERS
BY ZHANG SHOUCHE

செந்தாமல

၇

ဟိုး...ရှေးရှေးတုန်းက ဂျွန်ဆိုတဲ့ လူငယ်ကလေးတစ်ယောက်ဟာ သူ့ကြွယ်ကြီးတစ်ဦးဆီမှာ အလုပ်လုပ်ကိုင်နေသတဲ့။ ဂျွန်ဟာ အင်မတန်မှ အလုပ်ကြိုးစားလုပ်ကိုင်သူကလေး ဖြစ်တယ်ကွယ်။

မနက်တိုင်း မနက်တိုင်း အိပ်ရာက အစောဆုံးနိုးတဲ့သူဟာ သူပဲတဲ့။ ညအိပ်ရာဝင်တော့လည်း သူ့နောက်ဆုံးပဲ။ မနက်မျက်လုံးဖွင့်ကတည်းက မျက်လုံးပိတ်တဲ့အချိန်အထိ အလုပ်နဲ့လက်မပြတ်အောင် ဒလစပ်လုပ်ကိုင်တဲ့ သူဖြစ်တယ်။

အထူးတလည် အပင်ပန်းခံ လုပ်ရမယ့်အလုပ်ရှိရင် ဂျွန်က ဖင်ပေါ့ပေါ့နဲ့ ဝင်လုပ်ပေးလေ့ရှိတယ်။ အဲသည်လို တကုပ်ကုပ်လုပ်ရတာကို ဂျွန်ဟာ ဘယ်တော့မှ မြည်တုန်တောက်တီးလေ့ မရှိဘူး။ သူ့အလုပ်ရှင်

ပေးကမ်းသမျှနဲ့ ရောင့်ရဲတင်းတိမ်နေလေ့ရှိတယ်။

သူ့အလုပ်လုပ်တဲ့ ပထမနှစ်ပြည့်သွားတဲ့အချိန်မှာ သူ့အလုပ်ရှင်က သူ့ကို လစာမပေးဘူးတဲ့။

“မင်းရဲ့ လုပ်အားခတွေကို ငါစုဆောင်းထားတယ်”

အလုပ်ရှင်က ပြောတယ်။

ဒုတိယနှစ်ကျတော့ ဂျွန်ဟာ ပထမနှစ်တုန်းကလိုပဲ အပတ်တက်ပဲ ကြိုးစားလုပ်ကိုင်တယ်။ ဒုတိယနှစ်ကုန်တော့လည်း အလုပ်ရှင်က သူ့လုပ်အားခကို ထိန်းသိမ်းစုဆောင်းပေးထားခဲ့တယ်။

တတိယနှစ်ကုန်တဲ့အခါမှာတော့ ဂျွန်ဟာ သူ့အလုပ်ရှင်ကို ပြောသတဲ့။

“ဆရာ...ဆရာဆီမှာ ကျွန်တော် သုံးနှစ်သုံးမိုး အလုပ်လုပ်ကိုင်ခဲ့ပါပြီ။ ဆရာစုဆောင်းပေးထားခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်လုပ်အားခတွေကို အခုလိုချင်ပါပြီ။ အဲဒီငွေတွေနဲ့ ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်း လျှောက်သွားလေ့လာကြည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်”

ဂျွန်က အဲသည်လိုပြောလိုက်ရင်ပဲ အလုပ်ရှင် သူ့ဌေးဟာ သူ့ရဲ့ငွေသေတ္တာကို ထုတ်ယူလာပြီး အဲသည်သေတ္တာထဲက ရွှေဒင်္ဂါးအပြည့်နဲ့ အိတ်တစ်လုံးကို ဆွဲထုတ်လိုက်တယ်။ ဂျွန်ကို အဲသည်ရွှေဒင်္ဂါးအိတ် ပေးလိုက်တယ်။

“မင်းဟာ ငါ့ကို ကောင်းကောင်းအလုပ်အကျွေးပြုခဲ့တယ်၊ ဂျွန်... အဲဒီတော့ မင်းကျေးဇူးကို သိတဲ့အနေနဲ့ မင်းကိုလဲ ငါ ထိုက်ထိုက်တန်တန် ချီးမြှင့်မယ်။ ရွှေဒင်္ဂါးအိတ်နဲ့ဆို မင်းတစ်သက်လုံး ချမ်းသာသွားပြီ”

ဂျွန်ဟာ အင်မတန်ဝမ်းသာသွားသတဲ့။ သူဟာ သူ့အလုပ်ရှင်ကို

ကျေးဇူးတင်စကားပြောပြီး ထွက်လာခဲ့သတဲ့။

“ငါ့အတွက် ငါ လယ်တစ်ကွက်ဝယ်လို့ရပြီ၊ တစ်သက်လုံး စိတ်အေးချမ်းပျော်ရွှင်လို့ရပြီ”

ဂျွန်က သူ့ကိုယ်သူ အဲသည်လိုပြောပြီး ထွက်လာခဲ့တယ်။

သူဟာ လမ်းတစ်ဖက်ကနေ လမ်းတစ်ဖက်ကို လွန်းထိုးသလို ခုန်ပေါက်ပြေးလွှားရင်း ခရီးနှင်လာခဲ့သတဲ့။ သူ့ငွေ သူ့ရည်ရွယ်ချက်တွေနဲ့ ယစ်မှူးပြီး ဘုရင်တစ်ပါးလို ရွှင်မြူးစိမ်ချမ်းသာနေခဲ့တယ်။

မကြာခင်မှာပဲ သူဟာ ခြေတရွတ်တိုက်ဆွဲပြီး လမ်းလျှောက်နေတဲ့ လူပုကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ဆုံမိသတဲ့။ အဲသည်လူပုကလေးရဲ့ မျက်နှာဟာ နှမ်းလျှည့်ချိုးနေတယ်။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ ညီငယ်၊ မင်းကြည့်ရတာ ငါ့လို အပူအပင်လုံးဝမရှိသလိုပဲ”

“ကျွန်တော် ဘာလို့စိတ်ညစ်ရမလဲ၊ ပူပင်ရမလဲဗျ၊ ကျွန်တော်ဆရာက ကျွန်တော့်တစ်သက်တာ မကြောင့်မကျနေနိုင်အောင် ငွေကြေးထောက်ပံ့လိုက်တယ်”

ဂျွန်က အားရပါးရပြောလိုက်သတဲ့။

“အင်း...ငါတော့ ဆင်းရဲတယ်၊ ဘာဆို ဘာမှမရှိဘူး၊ ငါ အလုပ်မှ မလုပ်နိုင်တော့တာကိုး၊ ဒါပေမယ့် မင်းက ငယ်သေးတယ်၊ အားရှိသေးတယ်၊ နဖူးကချွေးကျပြီး ဝမ်းကျောင်းနိုင်တဲ့အား ရှိသေးတယ်၊ မင်းရဲ့ ငွေနည်းနည်း ပေးကမ်းခဲ့ပါလား”

ဂျွန်ဟာ ကြင်နာတတ်သလောက် ရိုးသားတဲ့လူတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သတဲ့။ သူဟာ လူပုကလေးကိုကြည့်ပြီး အတော်စိတ်မကောင်းဖြစ်

သွားတယ်။

“နောင်တော် ကြိုက်သလောက်သာ ယူသွားပါ။ ကျွန်တော် ဒီငွေတွေ ဘယ်တော့မှ လိုမယ်မထင်ပါဘူး”

ရွှန်က သူ့ရွှေဒင်္ဂါးအိတ်ကို ကမ်းပေးရင်း အပြတ်ပြောလိုက်တယ်။

အဲဒီစကားကိုကြားရတော့ လူပုကလေးဟာ အတော်ကျေနပ်သွားတယ်။ လူပုကလေးဟာ ရွှေဒင်္ဂါးအိတ်ကို လက်ထဲမှာ ဆကြည့်ရင်း ရွှန်ကို ကြည့်နေခဲ့တယ်။

“မင်းဟာ အင်မတန်မှ သဘောထားကောင်းတဲ့သူပဲ။ အဲဒီတော့ မင်းကို အတုံ့အပြန်ကျေးဇူးပြုမယ်။ မင်းဆန္ဒသုံးခုကို ဖြည့်ပေးမယ်”

လူပုကလေးက အဲဒီလိုပြောလိုက်တော့ ရွှန်က မယုံကြည်ဟန်နဲ့ ကြည့်လိုက်တယ်။

“အတော်ထူးဆန်းတာပဲ။ နောင်တော့်လို ဆင်းရဲတဲ့လူတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ဆန္ဒတွေ ဖြည့်ဆည်းပေးမယ်ဆိုတာ ယုံရခက်ခက်ပဲ။ ဒါပေမယ့် ဟုတ်မဟုတ် စမ်းကြည့်တာပေါ့”

ရွှန်က အဲဒီလိုပြောပြီး ဆက်ပြောလိုက်တယ်။

“ကျွန်တော် ပြည့်စုံချင်တဲ့အရာသုံးခုကတော့ ပထမ ပစ်မလွှဲတဲ့ သေနတ်တစ်လက် လိုချင်တယ်။ ဒုတိယ တေးသံကြားသမ္မု လူအားလုံး မကိတ်မနေနိုင်အောင် ဖြစ်သွားစေတဲ့ တယောတစ်လက် လိုချင်တယ်။ တတိယကတော့ ကျွန်တော် ဘာတောင်းတောင်း ဘယ်သူမှ မငြင်းမပယ် ပေးလာရအောင် အစွမ်းထက်တဲ့သူ ဖြစ်ချင်တယ်”

ရွှန်က အဲဒီလို ပြောလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ လူပုကလေးဟာ သူ့အိတ်ထဲကို နှိုက်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ရွှန်တောင်းမယ့်ဆုကို ရှေးပဝေသင်္ဂီကာလ

ကတည်းက ကြိုတင်သိခဲ့တဲ့ပုံစံမျိုးနဲ့ အသေးဆုံးတယောကလေးတစ်လက်
နဲ့ သေနတ်တစ်လက်ကို ထုတ်ပေးလိုက်တယ်။

“ကဲ...ဒါတွေယူသွား၊ မင်းဘာပဲတောင်းတောင်း ဒီလောကကြီး
မှာ မင်းတောင်းဆိုချက်ကို ငြင်းနိုင်တဲ့သူ မရှိဘူး”

လူပုကလေးက အဲဒီလိုပြောပြီး ဂျွန်ရှေ့ကနေ ရိပ်ခနဲပျောက်သွား
သတဲ့ကွယ်။

“ဟ...ငါ ရွှေဒင်္ဂါးတွေလောက်ပဲ ရှိတုန်းကထက်တောင် ပိုအခြေ
အနေကောင်းသွားပြီ၊ ဒီသေနတ်နဲ့ဆို ငါ့အတွက် သားငါးမပြတ်ရှာလို့ရ
မယ်၊ ဒီတယောနဲ့ဆို ငါ့မိတ်ဆွေတွေကို အမြဲဖျော်ဖြေလို့ရမယ်၊ ငါ တစ်ခါ
တစ်ခါ ပြတ်လပ်သွားလို့ လိုတာရှိရင်လဲ တောင်းလိုက်တာနဲ့ရမှာပဲ”

ဂျွန်ဟာ အဲဒီလို ဝမ်းသာအားရတွေးပြီး အရင်တုန်းကထက်ပိုပြီး
ရွှင်ရွှင်ပျပျနဲ့ ခရီးဆက်ခဲ့တယ်။

အဲဒီလို ခရီးဆက်လာလို့ မကြာခင်မှာပဲ သစ်ပင်ထက်က တေးဆို
နေတဲ့ ငှက်တစ်ကောင်ကို နားထောင်နေတဲ့ မုတ်ဆိတ်မွေးရှည်နဲ့ လူ
တစ်ယောက်ကို တွေ့တယ်။

“ဘယ်လိုလဲ မောင်ရင်...မင်း ဒီလောက်ပျော်မြူးနေပုံထောက်
တော့ မင်းဟာ အင်မတန်ချမ်းသာတဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်မယ် ထင်တယ်”

အဲဒီ မုတ်ဆိတ်ရှည်ကြီးက ဂျွန်ကို ပြောလိုက်သတဲ့။

“အမှန်ပြောရရင် ကျွန်တော့်မှာ ငွေတစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မရှိဘူး၊
ဒီလောကမှာ ကျုပ်ချမ်းသာသမျှ ကျုပ်ကိုယ်ပေါ်မှာ အဝတ်အစားနဲ့
ဒီသေနတ်နဲ့ ဒီတယောလေးပဲ”

မုတ်ဆိတ်ဖြူဟာ သေနတ်နဲ့ တယောကို မြင်လိုက်တာနဲ့ အင်မတန်

တန်ဖိုးရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေမှန်း သိလိုက်တယ်။

“မောင်ရင်လေး...ဒီလောကကြီးမှာ ငွေမရှိရင် လူရာမဝင်ဘူး၊ ဘယ်မှ မပေါက်ရောက်နိုင်ဘူး၊ ငါက ငွေချေးစားတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ၊ အဲဒီတော့ မင်းကိုကူညီတဲ့အနေနဲ့ မင်းရဲ့ တယောနဲ့သေနတ်ကို ဝယ် ပါ့မယ်”

မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးက ချက်ချင်းပဲ ပြောလိုက်သတဲ့။

“ဪ...ခင်ဗျားက ငွေချေးစားတဲ့ လူတစ်ယောက်လား၊ အေး... ခင်ဗျားလို လူစားတွေအကြောင်း ကျုပ်ကြားဖူးတယ်၊ အခက်အခဲကြုံနေတဲ့ သူတွေကို ဘယ်လိုကုပ်ခွစီးပြီးတော့ မဟားဒရား အတိုးစားတဲ့အကြောင်း တွေလေ”

ဂျန်က ခက်ခက်ထန်ထန် ပြောလိုက်သတဲ့။

“ကွာ...ငါတတ်တဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းနည်းက ဒါပဲဖြစ်နေ တာကိုး၊ ငါ့ကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့၊ အေး...မင်း ငါ့အကူအညီကို လက်မခံဘူး ဆိုရင် ငါ့ကိုတော့ ကူညီကောင်းပါတယ်၊ ငါ့ကို ကူညီမလား”

မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးက မေးလိုက်တယ်။

“ကဲ...ဘာလုပ်ပေးစေချင်သလဲ”

ဂျန်က မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးကို ဆုံးမဖို့အကွက်များပေါ်လာမလားလို့ မျှော်တွေးပြီး မေးလိုက်တယ်။

“ငါ အဲဒီသစ်ပင်ပေါ်က ငှက်ကလေးကို သိပ်လိုချင်တာပဲ”

မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးက အဲဒီလိုပြောလိုက်တော့ ဂျန်က ရုတ်တရက် အကြံရသွားတယ်။

မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးကို ဆုံးမဖို့အကွက်တွေပြီပေါ့။

ဒါကြောင့် ဂျန်ဟာ သူ့ရဲသေနတ်နဲ့ထိုးခိုက်ပြီး ခလုတ်ကို ညှစ်လိုက်
တယ်။ သစ်ပင်ထက်က ငှက်ကလေးဟာ ကြခတ်ဆူးပင်တွေအလယ်ကို
ထိုးကျသွားတယ်။

မှတ်ဆိတ်ဖြူလည်း ချက်ချင်းပဲ လေးဖက်ထောက်ပြီး ခုံပုတ်ပင်ထဲ
ဝင်သွားသတဲ့။ မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီး ကြခတ်ပင်ထဲရောက်နေတုန်းမှာ ဂျန်က
သူ့တယောကိုထုတ်ယူပြီး မြိုင်မြိုင်ကြီး တယောထိုးလိုက်တယ်။

မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးဟာ သူ့စိတ်ကို သူ့ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်း မရှိတော့ဘူး
တဲ့။ ကြခတ်ဆူးပင်အလယ်မှာပဲ အတင်းလူးလဲထပြီး ကခုန်တယ်။

ဆူးတွေနဲ့ငြိပြီး သူ့ကုတ်အင်္ကျီဟာ စုတ်ပြတ်သတ်ကုန်တယ်။ သူ
မှတ်ဆိတ်ရှည်ကြီးဟာ ဆူးခက်တွေနဲ့ငြိပြီး ပြုတ်ပျက်ထွက်ကုန်တယ်။
သူ့ခန္ဓာကိုယ်အနှံ့ ဆူးတွေ စူးကုန်တယ်။

“အမလေး...အမလေး...အမလေးဗျ၊ ဘုရား...ဘုရား...ကယ်
တော်မူပါဦး၊ မောင်ရင်...မောင်ရင် တယောမထိုးပါနဲ့တော့၊ ကျုပ် မဲကချင်
ဘူး၊ မကပါရစေနဲ့တော့”

မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးက အသည်းအသန် အော်ဟစ်ပေမယ့် ဂျန်က
အရေးမစိုက်ဘူးတဲ့။ အဆက်မပြတ် တယောထိုးမြဲ ထိုးနေခဲ့တယ်။ တယော
ချက်ပြင်းလာလေလေ ကခုန်တဲ့လူ ပိုပြီးကခုန်ချင်လေလေပဲပေါ့။ မှတ်ဆိတ်
ဖြူကြီးဟာ ခုန်ပေါက် ကပစ်လိုက်တာ သူ့အဝတ်အစားတွေဟာ အပိုင်းပိုင်း
ပြတ်ထွက်ပြီး ဆူးခက်တွေပေါ် ငြိကုန်တယ်။ သူ့အသားကိုလည်း ဆူးတွေ
ပိုပြီးဆူးလာလို့ တစ်ကိုယ်လုံး သွေးချင်းချင်းနီလာတယ်။

“ကလိုက်စမ်း...ကလိုက်စမ်း၊ ခင်ဗျားလူတွေ အတော်များများကို
အရှေ့နွှာနွှာ သေချာတယ်၊ အခုခင်ဗျား အခွာခံရမယ့်အလှည့်ရောက်ပြီ”

ဂျွန်က တယောမပြတ်ထိုးရင်း အားရပါးရ ကြုံးဝါးလိုက်တယ်။

“အို...ဘုရား... ဘုရား ရပ်ပါတော့၊ တယောမထိုးပါနဲ့တော့ မောင်ရင်၊ မောင်ရင်ကို ရွှေအပြည့်နဲ့အိတ်တစ်လုံးပေးလိုက်ပါ့မယ်”

မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးဟာ အသက်ရှူအမှားမှားနဲ့ အမောတကော ပြောလိုက်သတဲ့။

“ခင်ဗျားရက်ရက်ရောရောရှိလှတော့ ကျုပ်ကလဲ အလိုက်သိရမှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားဟာ တစ်သက်လုံး ဒီလိုမျောက်မီးခဲကိုင်အကကဖူးသလို ထင်ရလောက်အောင် အကကောင်းတယ်”

ဂျွန်က မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးကို အဲသည်လိုသရော်ပြီး မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးပေးလိုက်တဲ့ ရွှေထုပ်ကိုယူပြီး ထွက်လာသတဲ့။

မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးဟာ ဂျွန် သူ့မြင်ကွင်းက ပျောက်ကွယ်သွားတဲ့အထိ ကျောက်ရပ်ကြီးလို ငြိမ်သက်ပြူးကြည့်နေခဲ့တယ်။

ဂျွန်မကြားသာတော့မှန်းသိတော့မှ အံကြိတ်ပြီးရေရွတ်လိုက်တယ်။

“သိမယ်၊ တယောသမား အစုတ်ပလုပ်၊ ငါ့ဖိနပ်ခွာတွေ မှိုင်းခံစက္ကူလို ပါးလွှာပြီး ပြုတ်ထွက်သွားတဲ့အထိ ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သရွေ့ မင်းကိုလိုက်ရှာမယ်၊ မင်းတစ်ယောက်တည်း မိရင်တော့လား အမှုန့်ဖြစ်အောင် ထောင်းပြီး မြေဩဇာအနေနဲ့ ရောင်းစားပစ်မယ်”

မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးဟာ တတ်ကျွမ်းသမျှရော အတတ်ဆန်းတဲ့ ဆဲနည်းမျိုးစုံနဲ့ပါ ဂျွန်ကို ပယ်ပယ်နယ်နယ် ဆဲရေးတိုင်းထွာရင်း ကျန်ခဲ့သတဲ့။ အတော်ညောင်းအောင်ဆဲပြီးတော့ အကြံတစ်ခုရလာတယ်။ ဒါနဲ့ သူ့အဝတ်အစား အစုတ်အပြတ်ကို တတ်နိုင်သမျှ ပြုပြင်ပြီးတော့ အနီးဆုံးမြို့ကိုလာခဲ့တယ်။ နောက်တရားသူကြီးကို လိုက်ရှာတယ်။

တရားသူကြီးကို တွေ့လိုက်တာနဲ့ ငိုကြီးချက်မနဲ့ လျှောက်တင်လိုက်
အတဲဲ့။

“အို...တရားသူကြီးမင်း၊ ကျွန်တော်မျိုးကို ကယ်ပါ။ အင်မတန်
ဆိုးသွမ်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ အဝေးပြေးလမ်းပေါ်မှာ ကျွန်တော်မျိုးကို
ခားပြတ်ိုက်သွားပြီး ကျွန်တော်ကိုရက်ရက်စက်စက် နှိပ်စက်သွားပါတယ်။
ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ အဝတ်အစားတွေဟာ အပိုင်းပိုင်းအစစစုတ်ပြုနေပြီး၊ ကျွန်
တော်မျိုးရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေနဲ့ ပြည့်နေတယ်။
ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ ငွေအိတ်ရော ရှိသမျှရွှေငွေတွေကိုပါ အဲဒီခားပြက ယူသွား
ပါပြီ။ အဲဒီလူကို တရားဥပဒေနဲ့အညီ ဖမ်းဆီးအရေးယူပေးပါ”

တရားသူကြီးလည်း တရားရေးအမှုထမ်းတွေကို စေလွှတ်လိုက်တော့
သူတို့ဟာ မကြာခင်မှာပဲ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးရဲ့ ရွှေအိတ်နဲ့ ဂျွန်ကို လက်ပူး
လက်ကြပ်မိလိုက်ကြတယ်။ သူတို့ဟာ ဂျွန်ကို ဖမ်းချုပ်ပြီး တရားသူကြီး
ရှေ့မှောက်ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ဂျွန်က မူပုံမပြဘူး။

“ကျုပ် ဒီလူ့အပေါ်ကို လက်ညှိုးတစ်ချောင်းတောင် မတင်ခဲ့ဘူး။
ဒီရွှေအိတ်ကလဲ သူခံနိုင်စွမ်းမရှိတော့ဘူးဆိုပြီး တယောအထိုးရပ်ပေးဖို့
သူ့ဆန္ဒနဲ့သူပေးတဲ့ ရွှေတွေပဲ”

ဂျွန်က ရှင်းပြလိုက်တယ်။

“အို...ဒီကောင်ဟာ အာသွက်လျှာသွက်နဲ့ တကယ့်ကို ပြောင်လိမ်
လိုက်တဲ့ကောင်ပဲ။ ဆိုးလိုက်တာ ဆိုးလိုက်တာနော်”

မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးက တဖြစ်တောက်တောက် ရေရွတ်လိုက်တယ်။

“တိတ်...”

တရားသူကြီးက သူ့ကိုဟန်တားလိုက်ပြီး ဂျွန်ဘက်ကို လှည့်မေး

လိုက်တယ်...။

“ဒီလူဟာ ငွေချေးစားသူမှန်း မောင်မင်းသိရဲ့လား”

“သိပါတယ် ခင်ဗျား”

ဂျွန်က ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။

“အဲဒီလိုဆိုရင် ငါ့အနေနဲ့ မင်းစကားကို မယုံကြည်နိုင်တာကို မင်းသဘောပေါက်မှာပေါ့။ ခုလိုငွေချေးစားတဲ့သူတစ်ယောက်ဟာ သူ့ဆန္ဒနဲ့သူ ငွေထုတ်ပေးတယ်လို့ ဘယ်သူယုံမလဲ။ မင်းဟာ ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ အဝေးပြေးလမ်းမကြီးပေါ်မှာ လူတစ်ယောက်ကို လုယက်တိုက်ခိုက်ခဲ့လို့ မင်းကို ကြိုးဆွဲချသတ်ဖို့ အမိန့်ချမှတ်လိုက်တယ်”

ဂျွန်ကို မင်းအမှုထမ်းတွေက ဆွဲခေါ်သွားတဲ့အချိန်မှာ မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးက ဂျွန်ကိုလှမ်းပြီး ခြိမ်းခြောက်လိုက်တယ်။

“ကဲ...တယောသမား အစုတ်ပလုတ်၊ မင်းနဲ့ထိုက်တန်တဲ့ အပြစ်ဒဏ်ကို ခံရပြီမဟုတ်လား”

ဂျွန်က စကားတစ်လုံးမှ မတုံ့ပြန်ဘူးတဲ့။ သူတယောနဲ့ သေနတ်ကို ပဲ မြဲမြဲမြဲမြဲ ကိုင်ထားလိုက်မိသတဲ့။

အဲဒါနဲ့ပဲ ဂျွန်ကြိုးဆွဲချခံရမယ့်နေ့ ဆိုက်ရောက်လာရော။

မင်းမှုထမ်းတွေက ဂျွန်ကို မြို့ပြင်မှာရှိတဲ့ ကြိုးစင်ကို ခေါ်သွားကြတယ်။

ဂျွန်ဟာ သူ့ကြိုးဆွဲချခံရမယ့်နေ့ ကြိုးစင်ပေါ် အကြောက်အလန့်ကင်းစွာ တက်သွားသတဲ့။

သူဟာ ကြိုးစင်ရဲ့ နောက်ဆုံးလှေကားထစ်ကို ရောက်သွားတော့ သူ့ကိုသေဒဏ်စီရင်လိုက်တဲ့ တရားသူကြီးကို လှည့်မေးလိုက်တယ်။

“ကျွန်တော်မသေခင်...ကျွန်တော့်ကို နောက်ဆုံးအချက်တစ်ချက် ခွင့်ပြုမလား၊ တရားသူကြီးမင်း”

“မင်းဟောင်းဆိုချင်တာ တောင်းဆိုလေ၊ ငါတို့ခွင့်ပြုနိုင် မပြုနိုင် ကြည့်မယ်၊ ဒါကမယ် မင်းအသက်ကို ချမ်းသာရာပေးဖို့တော့ မတောင်း ဆိုနဲ့၊ အဲဒါတော့ ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး”

တရားသူကြီးက ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

“ကျွန်တော့်အသက်ကို ချမ်းသာပေးဖို့ မတောင်းဆိုပါဘူး၊ ကျွန် တော်ဟောင်းဆိုမယ့် ကိစ္စက အသေးအမွှားလေးပါ၊ ကျွန်တော့်တယော လေးပေါ်မှာ နောက်ဆုံးတေးသွားတစ်ပုဒ် ထိုးခွင့်ပေးရင် ကျွန်တော် အရမ်း ဝမ်းသာမှာပဲ”

ဂျန်က ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။

“မလုပ်နဲ့...မလုပ်နဲ့၊ သူတယောကို ထိခွင့်မပေးနဲ့”

မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးက အသည်းအသန်အော်ဟစ်ဟန်တားလိုက်တယ်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ အသက်ဆုံးရှုံးရမယ့် လူတစ်ယောက်ကို နောက်ဆုံး အခွင့်အရေးပေးရတဲ့ ထုံးစံရှိတာပဲ၊ သူတောင်းဆိုချက်က အသေးအမွှား ကလေးပဲ”

တရားသူကြီးဟာ ခွင့်မပေးချင်လို့တောင် မရဘူးဆိုတာကို မုတ် ဆိတ်ဖြူကြီး သဘောပေါက်လိုက်တယ်။

“အဲဒါဆို ပြဿနာပဲ၊ ငါ့ကို ကြိုးတုပ်ထားကြပါဟ၊ ဝိုင်းချုပ် ထားကြပါဟ”

မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးက အထိတ်တလန့်နဲ့ အော်ဟစ်လိုက်မိတယ်။ တခြားလူတွေကတော့ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီး ရူးများသွားပြီလားလို့တောင်

ထင်လိုက်မိကြတယ်။

တရားသူကြီးကတော့ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးကို ဥပေက္ခာပြုလိုက်ပြီး ဂျွန်ကို တယောထိုးခွင့်ပေးလိုက်တယ်။

ဂျွန်က သူ့လည်ပင်းမှာချိတ်ထားတဲ့ တယောကို ဖြုတ်လိုက်သတဲ့။ တယောကို ထိုးတန်နဲ့ တစ်ချက်ထိုးလိုက်တာနဲ့ တရားသူကြီးရော အာဇာပါးကွက်သားတွေရော မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးပါ ကဖို့ အသင့်ပြင်ပြီးသား ဖြစ်သွားသတဲ့။

နောက်တစ်ချက်ထိုးလိုက်တာနဲ့ သူတို့ညာခြေတွေ မြှောက်ပြီးသား ဖြစ်သွားတယ်။ တတိယတစ်ချက် ထိုးလိုက်မိတာနဲ့ လူတွေအားလုံး ဝိုင်းဝန်းကခုန်ကြပါလေရော။

အမြိုင်ဆုံးကတာကတော့ တရားသူကြီးနဲ့ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးပဲပေါ့။

ဂျွန်က တယောကို ဆက်လက်ထိုးတော့ လူတစ်ယောက်မကျန်အတောမသတ် ကခုန်ကြတယ်။

ဘာများ ဆူဆူညံညံဖြစ်နေသလဲလို့ လာကြည့်တဲ့လူတွေပါ မနေနိုင်မထိုင်နိုင် ဝင်ကလာကြပါရော။ အဲသည်လို ပုပုကွကွ ဝဝတုတ်တုတ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ရှည်ရှည်လျားလျား ပိန်ပိန်ချပ်ချပ် ဖျိုဖျိုဆိုဆို မှန်သမ္မုလူကြီးလူငယ် ကျားမ မရွေးဟာ တယောသံကိုကြားတာနဲ့ စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ကခုန်ကြပါလေရော။

လူတင်မကဘူး။ လူအုပ်ကြားထဲ ရောယောင်ရောက်လာတဲ့ ခွေးတွေပါ ပတတ်ရပ်ပြီး လူလိုပဲ ကကြသတဲ့။ ခွေးတွေ ရှေ့တိုးနောက်ဆုတ်ထခုန်လို့ အပြိုင်အဆိုင် ကခုန်နေတဲ့ လူတွေကြားထဲရောက်သွားပြီး တိုးတိုးစွေစွေ တိုက်မိ ခိုက်မိ၊ နင်းမလို့ မာန်ဖီသံအော်ဟစ်သံတွေပါ ညံနေပါရော။

အဲသည်ကြားထဲမှာ မြင်းသုံးလေးကောင်နဲ့ နွားခြောက်ကောင်
လောက်ပါ မတ်တတ်ရပ် ကခုန်နေပြန်တော့ တကယ့်ကို ငရဲပွက်သလို
ညံ့နေတယ်။ ဒါပေမယ့် တိရစ္ဆာန်ရော ခွေးတွေပါ အသံနဲ့ဝေးရာကို မစွာ
နိုင်ဘဲ သံလိုက်နဲ့ အဆွဲခံထားရသလို ဂျှန်ရဲ့ပတ်ချာလည်မှာပဲ ကခုန်နေကြ
ရသတဲ့။

ကြာတော့ အရှိန်ပိုရလာတဲ့ပုံစံမျိုးနဲ့ သူတို့ ပိုလို့လှုပ်လှုပ်ရှားရှား
ပိုကလာပြီး မြင့်မြင့်ခုန်ပေါက်လာကြတယ်။ အဲသည်လို ခုန်ပေါက်ကခုန်
တော့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တွန်းတိုက်မိ၊ တစ်ယောက်အပေါ်
တစ်ယောက် ပိကျလာတာပေါ့။

ကရ / ခုန်ရလွန်းလို့ အားလုံးချွေးဖြိုင်ဖြိုင်ကျပြီး အသက်ရှူမှား
မောပန်းနေကြပြီ။

တရားသူကြီးက 'မောဟိုက်သံကြီးနဲ့ အော်ဟစ်ပြောလိုက်သတဲ့။

“ဒီ...ဒီ...မှာ၊ ဒီမှာ...မင်း...မင်း တယောအထိုးရပ်ရင် မင်းကို
အသက်ချမ်းသာပေးမယ်”

ဂျှန်လည်း ဝက်ကြီးတစ်ကောင် မနေမနား ခုန်ပေါက်နေရတဲ့ပုံစံ
ကခုန်နေရတဲ့ တရားသူကြီးကိုကြည့်ပြီး သနားသွားတယ်။ ဒါကြောင့်
သူ့ရဲ့ မှော်တယောကို ပြန်သိမ်းလိုက်ပြီး လည်ပင်းမှာ ပြန်ချိတ်ထားလိုက်
တယ်။

နောက်တော့ မိုင်ပေါင်းတစ်ရာလောက် ဒဲလကြမ်းပြေးလာခဲ့တဲ့
မြေခွေးတစ်ကောင်လို မြေကြီးပေါ်မှာ ခြေကားယား လက်ကားယား
ပက်လက်ကြီးလဲနေတဲ့ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးဆီ လျှောက်သွားတယ်။

“ကဲ...လူယုတ်မာ၊ ခင်ဗျားရဲ့ရွှေအိတ်ကို ခင်ဗျား ဘယ်လို ပေး

လိုက်တယ်ဆိုတာ ဒီလူတွေအားလုံးသိအောင် ပြောပြလိုက်၊ ခင်ဗျား အမှန်အတိုင်းမပြောရင် ကျုပ် တယောထပ်ထိုးလိုက်မယ်”

“အောင်မယ်လေး...မောင်မင်းကြီးသား၊ မလုပ်ပါနဲ့၊ မလုပ်ပါနဲ့၊ အဲဒီရွှေအိတ်ကို ကျုပ်ပေးလိုက်တာပါဗျာ၊ ကျုပ်ပေးလိုက်တာပါ၊ သူတယောအထိုးရပ်အောင်လို့ ပေးလိုက်တာပါ”

မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးက ချောက်ချောက်ချားချား အော်ဟစ်လိုက်မိသတဲ့။ တရားသူကြီးက မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးကို ခက်ထန်တဲ့မျက်နှာနဲ့ ကြည့်လိုက်တယ်။

“ဘာ...ခင်ဗျား လိမ်ညာလို့ လူတစ်ယောက်အသက်ဆုံးရှုံးရလှအခြေအနေဆိုက်သွားတယ်၊ ကျုပ်လဲ အပြစ်ကျူးလွန်မိကိန်း ဆိုက်သွားတယ်၊ ခင်ဗျားဟာ အန္တရာယ်ကောင်ပဲ၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို ထောင်တစ်သက်ချလိုက်မယ်”

တရားသူကြီးက အဲသည်လို အမိန့်ချလိုက်တာနဲ့ မင်းမူထမ်းတွေက မှတ်ဆိတ်ဖြူကြီးကို ဆွဲခေါ်သွားကြသတဲ့။

ဂျွန်ကတော့ သူ့ရဲ့မှော်တယောလေး၊ ပစ်မလွှဲတဲ့သေနတ်ကလေးနဲ့ စိတ်ချမ်းသာကိုယ်ချမ်းသာ ခရီးဆက်လာခဲ့တော့သတဲ့ကွယ်။

THE MONEY LENDERS

ဝိန်းမေညံ့လေးကကလေးရင်

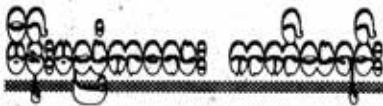
၇၆

၇၇

၇၈

၇၉

၈၀

တစ်ခါက ဖရက်ဒရစ်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ရှိသတဲ့။ သူ့ဇနီးမှာမည်
ကတော့ ကက်သရင်းတဲ့ကွယ်။ သူတို့အိမ်ထောင်သက် သိပ်မရှိကြသေးဘူး။
တစ်နေ့မှာ ဖရက်ဒရစ်က ကက်သရင်းကိုပြောလိုက်သတဲ့။

“မိန်းမရေ...ငါ လယ်ကွင်းထဲ အလုပ်သွားလုပ်လိုက်ဦးမယ်။ ငါ
ပြန်လာရင် ဗိုက်ဆာမှာသေချာတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ငါ့အတွက်စားစရာကောင်း
ကောင်းတစ်ခု ချက်ပြုတ်ထားပြီး ဘီယာကောင်းကောင်းတစ်ခွက်ပါ အသင့်
ပြင်ထားပါ”

အဲဒီတော့ ကက်သရင်းကလည်း အင်မတန်အလိုက်သိတဲ့ ဇနီးသည်
လေသံနဲ့ ပြန်ဖြေလိုက်သတဲ့။

“စိတ်ချပါရှင်...ကျွန်မအားလုံး အသင့်ပြင်ထားလိုက်ပါ့မယ်”

နေ့လည်စာ စားချိန်နီးတော့ ကက်သရင်းဟာ အမဲသားတုံးကြီး တစ်တုံးကို ကြောင်အိမ်ထဲက ထုတ်လိုက်သတဲ့။ အမဲသားတစ်တုံး ထုတ် လိုက်တယ်ဆိုပေမယ့် သူ့မှာ အဲဒီအမဲသားတစ်တုံးပဲ ရှိတယ်။

အဲဒီ အမဲသားတုံးကို ဒယ်အိုးထဲထည့်ပြီး ကြော်သတဲ့။ မကြာခင် မှာပဲ အမဲသားတုံးက ညှိမည်းကျပ်လာတယ်။ ကက်သရင်းက အဲဒီအမဲသား တုံးကို ခက်ရင်းနဲ့ လှန်ပေးလိုက်သတဲ့။ နောက် သူ့ဘာသာသူ ရေရွတ် လိုက်တယ်။

“အမဲသားကြော်တော့ ကျက်သလောက်ရှိနေပြီ၊ ငါ မြေတိုက်ခန်း ထဲဆင်းပြီး ဘီယာယူဦးမှပဲ”

ကက်သရင်းက အမဲသားကြော်ဒယ်အိုးကို မီးဖိုပေါ်မှာပဲတင်ထားခဲ့ ပြီး ရေတခေါင်းကြီးတစ်ခု ကောက်ယူလိုက်တယ်။ နောက် မြေတိုက်ခန်း ဆင်းသက်ပြီးတော့ ဘီယာစည်ရဲ့ ဘုံဘိုင်ခေါင်းအောက်မှာ ရေတခေါင်းကို ခံပြီး ဘုံဘိုင်ခေါင်းကို ဖွင့်လိုက်တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ သူ့သတိရလိုက်ပြန်သတဲ့။

“ဟာ...ခွေးကိုလည်း ပိတ်မထားမိဘူး၊ အဲဒီကောင်အမဲသားတုံး ဆွဲပြေးနေဦးမယ်”

ကက်သရင်းဟာ မြေတိုက်ခန်းထဲကနေ အလောသုံးဆယ်ပြေးတက် လာတယ်။ ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ သူတို့မွေးထားတဲ့ခွေးလေးဟာ ပူပူလောင် အမဲသားတုံးကြီးကို ကိုက်ချီထွက်ပြေးသွားနေတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

ကက်သရင်းက အပြေးလိုက်တော့ ခွေးလေးကလည်း ပိုပြီးသွန်ပြေး တယ်။ ခြံတွေဖြတ် လယ်တွေဖြတ် ကွင်းတွေဖြတ်ပေါ့။ ခွေးလေးဟာ ခြေလေးချောင်းနဲ့ ပြေးတာမို့လားမသိဘူး၊ ကက်သရင်းထက် အရမ်းမြန်

နေသတဲ့။ နောက်ပြီး အမဲသားတုံးကို ချိုကိုက်ထားတာ မြဲမြဲလို့။

ကက်သရင်းလည်း အရှုံးပေးလိုက်ရတယ်။

“သွားပြီ...ငါဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူး။ အေးလေ...မတတ်သာ တဲ့ကိစ္စ၊ ခံလိုက်ရုံပဲရှိတယ်”

ကက်သရင်းက အဲဒီလို ညည်းတွားပြီး အိမ်ကိုလှည့်ပြန်ခဲ့တယ်။ သူဟာ ခွေးနောက်ကို အတော်ပြေးလိုက်ခဲ့ရလို့ အိမ်နဲ့အတော်လှမ်းနေသလို အတော်လည်း ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ခပ်ဖြည်းဖြည်းပဲ ပြန်လျှောက်လာခဲ့တယ်။

အဲ...သူ အဲဒီလို ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာနေတဲ့အချိန်မှာ ဘီယာ စည်ထဲက ဘီယာတွေဟာ ပိုက်ခေါင်းကနေ ဒလဟောသွန်ချနေခဲ့တယ်။ ကက်သရင်းဟာ ပိုက်ခေါင်းကို မပိတ်ထားခဲ့မိတော့ ရေတခေါင်းထဲမှာ ဘီယာပြည့်သွားတာနဲ့ ကြမ်းပြင်ပေါ် လျှံကျကုန်တော့ ဘီယာစည်ထဲမှာ ဘီယာတစ်စက်မျှ မကျန်တော့တဲ့အထိပဲ။

ကက်သရင်းဟာ မြေတိုက်ခန်းဝကိုရောက်တာနဲ့ ဖြစ်ပျက်သမျှကို လှမ်းမြင်လိုက်တယ်။

“ဘုရားရေ...ဒီအရက်တွေ ဖိတ်ကျနေတာကို ဖရက်ဒရစ် မမြင်အောင် ငါဘာလုပ်ရမလဲ”

ကက်သရင်းက စိုးရိမ်တကြီး ရေရွတ်လိုက်မိတယ်။

တဒဂံ စဉ်းစားလိုက်တယ်။ နောက်တော့ ပြီးခဲ့တဲ့ ဈေးနေ့က ဝယ်ထားတဲ့ ဖွဲအိတ်ကို သတိရလိုက်တယ်။ အဲဒီဖွဲတွေကို ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ဖြူးချလိုက်ရင် ဘီယာတွေကို စုတ်သွားပြီး ကြမ်းပြင်ခြောက်သွားသွားမယ် ပေါ့။

“ဒီဖွဲ့ဝယ်မိတာ ကံကောင်းတာပဲ၊ အခုကောင်းကောင်း အသုံးချလို့ ရပြီ”

ကက်သရင်းဟာ အဲဒီလိုရေရွတ်ပြီး ဖွဲ့အိတ်တွေကိုသွားဆွဲလာခဲ့ သတဲ့။ ဒါပေမယ့် အိတ်ကိုချလိုက်တော့ ဘီယာပြည့်နေတဲ့ ရေတခေါင်းပေါ် ချမိလို့ အဲဒီရေတခေါင်း မှောက်ပြီး ရှိစုမဲ့စုဘီယာပါ ကုန်ပါလေရော။

“အင်း...ရေမျော ရေလိုက်ဆိုတာ ဒီပုံမျိုးပဲနေမယ်”

ကက်သရင်းက ရေရွတ်လိုက်တယ်။

အဲသည်နောက် မြေအောက်ခန်း ကြမ်းပြင်အနံ့ဖွဲ့တွေ ဖြူးလိုက် တယ်။ ကက်သရင်းဟာ သူ့လက်ရာကို အတော်ကျေနပ်အားရသွားရတယ်။

“အတော် သပ်သပ်ရပ်ရပ် သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ရှိသွားတယ်။

မွန်းတည့်ချိန်ရောက်တော့ ဖရက်ဒရစ် အိမ်ပြန်ရောက်လာတယ်။

“အို...ဖရက်ဒရစ်ရယ်၊ ကျွန်မအမဲသားကြော်ပြီး ဘီယာဆင်းယူ တော့ အမဲသားတုံးကို ခွေးချီပြေးသွားတယ်၊ ကျွန်မ ခွေးနောက်လိုက်တုန်း မှာ ဘီယာတွေလျှံကျသွားတယ်၊ ဒါကြောင့် ကြမ်းပြင်ပေါ် ဖွဲ့တွေဖြူးချ မယ်လို့ အိတ်လိုက်ချလိုက်တော့ လက်ကျန်ဘီယာ ရေတခေါင်းပါ မှောက် သွားတယ်။ ဒါပေမယ့် အခုတော့ မြေတိုက်ခန်းဟာ အတော်မြောက်သွေ သန့်ရှင်းနေပါပြီ”

ကက်သရင်းက သူ့လင်တော်မောင်ကို ဆီးပြောလိုက်တယ်။

“ကက်သရင်း...ကက်သရင်း အိမ်မှုရေးရာကိစ္စမှာ ဒီလောက် ညံ့ရသလားကွယ်”

ဖရက်ဒရစ်က မချင့်မရဲ ရေရွတ်လိုက်မိတယ်။

“ကျွန်မကတော့ ဟုတ်တယ်လို့ ထင်တာကို လုပ်နေခဲ့တာပဲ၊ အစ

ကတည်းက ဒီဟာ ဟုတ်တယ်၊ ဒီဟာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို ရှင်က ပြောပြပါလား”

ကက်သရင်းက သူ့လင်ကို တစ်ပြန်အပြစ်ဖို့လိုက်သတဲ့။

“အင်း...ငါ့မယားဟာ အိမ်မှုကိစ္စအဝဝမှာ ဒီလိုသာ မလည်မပတ် ဖြစ်နေရင် မလွယ်ဘူး၊ ငါကိုယ်တိုင် အကွက်စုံ ထောင့်စေ့သိတတ်မှ ဖြစ်မယ်”

ဖရက်ဒရစ်က အဲသည်လို တွေးလိုက်မိတယ်။ သူ စုဆောင်းထားတဲ့ ရွှေအတော်များများရှိတော့ အဲဒါတွေကို လုံလုံခြုံခြုံဂြိုဟ်ထားဖို့လိုမှန်း သဘောပေါက်မိတယ်။ သူ့မယားကိုလည်း အသိမပေးလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် သူက ကက်သရင်းကို ပြောလိုက်တယ်။

“ဒီကြယ်သီးအဝါလေးတွေ လှတယ် မဟုတ်လား၊ ဒါလေးတွေကို သေချာသိမ်းထားမယ်၊ ဘူးလေးတစ်ဘူးထဲထည့်ပြီး ခြံထဲမှာ မြှုပ်ထားမယ်၊ အဲဒါတွေကို သွားမရွပ်မဖွန့်၊ အနားတောင် မသွားနဲ့”

“စိတ်ချပါ၊ ကျွန်မ အဲဒီအနားကို လုံးဝမသွားပါဘူး”

ကက်သရင်းက ကတိပြုလိုက်တယ်။

ဖရက်ဒရစ် ထွက်သွားတာနဲ့ မကြာခင်မှာပဲ မြေအိုး မြေခွက်ရောင်း တဲ့ဈေးသည် အိမ်ရှေ့က ဖြတ်သန်းသွားတယ်။ ကက်သရင်းကို မြေအိုး မြေခွက် ဝယ်မလားလို့ လှမ်းမေးကြတယ်။

“ကျွန်မ ဝယ်ချင်ပါတယ်ရှင်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မမှာ ငွေတစ်ပြားမှ မရှိဘူး၊ ဒါပေမယ့် ရှင်တို့ ကြယ်သီးအဝါလေးတွေကို အသုံးတည့်ရင်တော့ အလဲအလှယ်ပြုနိုင်မယ် မှတ်တယ်”

ကက်သရင်းက ပြောလိုက်တယ်။

“ကြယ်သီးအဝါလေးတွေ ဟုတ်လား၊ ကြည့်ရအောင်”

ဈေးသည်က ပြောလိုက်သတဲ့။

“မြဲထဲဆင်းပြီးတော့ ကျွန်မတူးခိုင်းတဲ့နေရာမှာ တူးကြည့်၊ ကြယ်သီးအဝါလေးတွေ တွေ့ရမယ်၊ ကျွန်မကိုယ်တိုင်တော့ အဲဒီအနား မသွားဝံ့ဘူး”

ကက်သရင်းက အဲသည်လိုပြောလိုက်တော့ ဈေးသည်တွေကလည်း သဘောတူပြီး တူးဖော်ကြည့်တယ်။ ကြယ်သီးဝါလေးတွေကိုတွေ့တော့ ကြယ်သီးဝါတွေအားလုံး ယူသွားပြီး သူ့ကို ယန်းကန်တွေ အိုးတွေခွက်တွေ အများကြီးပေးထားခဲ့တယ်။

ကက်သရင်းကတော့ အဲသည်ယန်းကန် ခွက်တွေကို အိမ်အနံ့ ခင်းကျင်းပြထားခဲ့တယ်။ သူ့လင်ပြန်လာရင် အံ့ဩသွားအောင်ပေါ့။ သူ့လင်ပြန်လာတော့ အံ့ဩထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားတယ်။

“ကက်သရင်း...ဒါ ဘာတွေလဲ”

“ကြည့်စမ်း မလှဘူးလား၊ ကျွန်မ ဒါတွေအားလုံးကို ဟိုကြယ်သီးအဝါလေးတွေနဲ့ လဲလှယ်ဝယ်ခဲ့တာ၊ ဒါပေမယ့် ရှင်ပြောတဲ့အတိုင်း ကြယ်သီးတွေကို လုံးဝ မထိမကိုင်ခဲ့ဘူး၊ အနားလဲ မသွားခဲ့ဘူး၊ အဲသည်ဈေးသည်တွေ သူတို့ကိုယ်တိုင် တူးဖော်ယူသွားကြတယ်”

“မိန်းမ...မိန်းမ၊ မင်း လုပ်လိုက်သမျှ အလုပ်ကောင်းချည်းပဲ၊ အဲဒီကြယ်သီးဝါတွေဟာ ငါပိုင်ဆိုင်သမျှ ရွှေငွေအကုန်ပဲ၊ မင်း ဒီလောက်တောင် တုံးရ အ၊ ရသလား”

ဖရက်ဒရစ်ဟာ အတော်ကို ရင်ထုမနာပြောမိသတဲ့။

“ရှင်က အစကတည်းက ကျွန်မကိုပြောထားပေါ့၊ အခုတော့ ရှင်

က အဲဒီလိုပြောတော့ ကျွန်မက အဲဒီလိုပဲ ထင်တာပေါ့။”

ကက်သရင်းက အဲသည်လိုပြောပြီး တွေးတွေးဆဆနေခဲ့သတဲ့။
နောက်မှ သူ့လင်ကို လှမ်းပြောလိုက်တယ်။

“ကျွန်မတို့ အဲဒီဈေးသည်နောက်လိုက်မယ်၊ ကျွန်မတို့ရွှေတွေ
ပြန်ရအောင်ယူမယ်”

“အေး...ကြိုးစားကြည့်ရတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ထောပတ်နဲ့ ဒိန်ခဲ
ယူခဲ့ဦး၊ လမ်းကျ အစာပြေစားရအောင်”

ဖရက်ဒရစ်က ပြောလိုက်တယ်။

“ဟုတ်ကဲ့...”

ကက်သရင်းကလည်း ပြန်ဖြေလိုက်ပြီး သူတို့နှစ်ယောက်အိမ်က
ထွက်လာကြတယ်။ ဖရက်ဒရစ်က ခြေလှမ်းသွက်တော့ လျှောက်ရင်း
လျှောက်ရင်းနဲ့ ကက်သရင်းက နောက်မှာ ကျန်နေခဲ့တယ်။

“အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး၊ ငါတို့ ပြန်လှည့်တဲ့အချိန်မှာ ငါက
အိမ်နဲ့ပိုနီးတော့ သူ့ထက် လမ်းလျှောက်ရတာ သက်သာမှာပေါ့”

ကက်သရင်းက အဲသည်လိုတွေးပြီး သူ့ပုံမှန်ခြေလှမ်းနှုန်းနဲ့ပဲ ဆက်
လျှောက်လာခဲ့တယ်။

မကြာခင်မှာ ကောင်ကုန်းတစ်ကုန်းရဲ့ထိပ်ကို ရောက်လာတယ်။
တောင်ကုန်းတစ်ဖက်မှာ လမ်းကျဉ်းကလေးတစ်ခုရှိပြီး လမ်းကကျဉ်းလွန်း
တော့ လမ်းကျဉ်းရဲ့ တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ ရံနေတဲ့ သစ်ပင် ပင်စည်တွေ
ဟာ လှည်းဘီးနဲ့တိုက်ခံရပြီး အခေါက်တွေကွာ လန်နေသတဲ့။

“အို...သမားစရာကောင်းလိုက်တဲ့ သစ်ပင်တွေ၊ ဒီဒဏ်ရာ ဒဏ်
ချက်တွေ ဘယ်တော့မှ ပြေမှာမဟုတ်ဘူး”

ကက်သရင်းက အသည်လို ဂရုဏာသက်ပြီးတော့ သူ့ဆီမှာပါလာ တဲ့ ထောပတ်နဲ့ ပင်စည်က ဒဏ်ရာတွေကို လိမ်းကျံနေတယ်။

အသည်လို သစ်ပင်တွေကို ပြုစုနေတုန်းမှာ သူ့ဆွဲခြင်းထဲက ဒိန်ခဲ တစ်လုံးပြုတ်ကျပြီး တောင်စောင်းအတိုင်း လိမ့်ဆင်းသွားတယ်။

ကက်သရင်းဟာ ဒိန်ခဲကို လိုက်ကြည့်ပေမယ့် မတွေ့ဘူးတဲ့။

“အေးလေ၊ ကျန်တဲ့တစ်လုံးက မင်းနောက်လိုက်ပြီး မင်းကိုရှာနိုင် မှာပါ။ သူ့ခြေတွေက ငါ့ခြေထက် နုပျိုတယ်”

ကက်သရင်းက အသည်လိုအတွေးပေါက်ပြီးတော့ ကျန်တဲ့ဒိန်ခဲကို ပါ တောင်စောင်းအတိုင်း လိုမ့်ချလိုက်တယ်။ ဒိန်ခဲလည်း တောင်စောင်း အတိုင်းလိမ့်ဆင်းသွားပြီး ဘယ်ဆီကိုပေါက် ဘယ်ဆီကိုရောက်မှန်း ဘယ်သူ မှ မသိဘူးတဲ့။

ဒါပေမယ့် သူတို့ လမ်းသိပြီး သူ့နောက်လိုက်လာမှာပဲလို့ ယုံကြည် လိုက်တယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကတော့ သူတို့ကို တစ်နေကုန် ထိုင်စောင့်မနေ နိုင်ဘူး။ အချိန်မရှိဘူးပေါ့။

မကြာခင်မှာပဲ သူဟာ ဖရက်ဒရစ်ကို မီလာသတဲ့။ ဖရက်ဒရစ် ကလည်း အတော်စိုက်ဆာနေပြီ။ ကက်သရင်းက ဖရက်ဒရစ်ကို ပေါင်မုန့် သက်သက် ထုတ်ကျွေးလိုက်တယ်။

“ထောပတ်နဲ့ ဒိန်ခဲရော”

ဖရက်ဒရစ်က မေးလိုက်တယ်။

“အို...ဟိုလမ်းပေါ်က ပင်စည်တွေဒဏ်ရာကို ထောပတ်နဲ့ လိမ်း ပေးလိုက်တယ်”

ဒိန်ခဲတစ်လုံးက ထွက်ပြေးသွားလို့ အဲဒီထွက်ပြေးသွားတဲ့ ဒိန်ခဲကို

ရှာဖို့ ကျန်တဲ့တစ်လုံးကိုပါ လွှတ်လိုက်တယ်။ သူတို့လမ်းတစ်နေရာရာမှာ တွေ့နေလောက်ပြီမှတ်တယ်”

“ရှားပါ့ကွယ်...ရှားပါ့၊ မင်းလိုမိန်းမမျိုး ကမ္ဘာဆယ်ပတ် ပတ်ရှာ တောင် တွေ့မယ်မထင်ဘူး”

“ရှင်က ဘယ်လိုသဘောနဲ့ပြောတာလဲ၊ အစကတည်းက အဲဒီလို မလုပ်ရဘူးလို့ ရှင်မှ မပြောခဲ့တာ”

ဖရက်ဒရစ်ဟာ ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ ပေါင် မှန်ကိုပဲ ကိုင်ဝါးနေပြန်သတဲ့။

အဲသည်အချိန်မှာပဲ သတိတရ သူ မေးလိုက်မိပြန်တယ်။

“မင်း အိမ်ရှေ့တံခါးကို သေသေချာချာ သော့ခတ်ခဲ့ပါတယ်နော်”

“မခတ်ခဲ့ဘူး၊ ရှင်ကမှ မခတ်ခိုင်းခဲ့တာ”

ကက်သရင်းက ပြန်ပြောလိုက်သတဲ့။

ဖရက်ဒရစ်ဟာ သူ့နဖူးသူ ရိုက်မိတယ်။

“သေလိုက်ပါတော့ သွား၊ အခုချက်ချင်း အိမ်ပြန်ပြီး တံခါးသော့ ခတ်ပိတ်ခဲ့၊ နောက်ပြီး စားစရာတစ်ခုခုပါ ယူခဲ့”

ကက်သရင်းဟာ အိမ်ကိုပြန်လာရင်း တွေးလာသတဲ့။

“ဖရက်ဒရစ်က တစ်ခုခုစားသောက်ချင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ထောပတ်တို့ ဒိန်ခဲတို့ကို သူ သိပ်ကြိုက်ပုံမရဘူး၊ အဲဒီတော့ သူစားလေ့စားထတွေ့ဖူးတဲ့ သစ်ချာသီးတစ်ထုပ်နဲ့ ရှာလကာရည်တစ်ပုလင်း ယူသွားမယ်”

အိမ်ကိုပြန်ရောက်တော့ ကက်သရင်းဟာ အိမ်နောက်ဖေးတံခါးကို အသေအချာပိတ်လိုက်ပေမယ့် အိမ်ရှေ့တံခါးကိုတော့ ပတ္တာက ဖြုတ်လိုက်

တယ်။

“ဖရက်ဒရစ်ကတော့ ငါ့ကို အိမ်ရှေ့တံခါးသော့ခတ်ခိုင်းလိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် ငါ့ကိုယ်တိုင် သယ်သွားတာလောက်တော့ ဘယ်လိုမှ စိတ်ချရမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဒါနဲ့ ကက်သရင်းဟာ တံခါးရွက်ကြီးကိုပါ မ၊ပြီး ပြန်ထွက်လာသတဲ့။ သူ့လင်ကို မိတော့ လှမ်းအော်ပြောလိုက်တယ်။

“ကဲ...ဖရက်ဒရစ်၊ ကျွန်မ တံခါးရွက်ကိုပါ သယ်လာပြီ၊ ရှင်စိတ်ကျေနပ်သလောက် ဂရုတစိုက် စောင့်ကြပ်ကြည့်နေလို့ရပြီ”

“တော်ပါ့ကွယ်၊ တော်ပါ့၊ တတော်တော်မြည်လောက်အောင် တော်ပါ့၊ အိမ်လုံခြုံအောင်ဆိုပြီး မင်းကို အိမ်တံခါးပြန်ပိတ်ခိုင်းတယ်၊ ဒါကို မင်းက တံခါးရွက်ကြီးဖြုတ်ယူလာတော့ လူတိုင်း ကြိုက်သလိုဝင်ထွက်လို့ရပြီ၊ အခုမှ တံခါးမရှိ၊ ဓားမရှိဖြစ်သွားပြီ၊ အေး...တံခါးရွက်ကြီးကို သယ်လာမှတော့ မင်းပဲ အဲဒီတံခါးရွက်ကို ဒုက္ခခံထမ်းထားတော့”

ဖရက်ဒရစ်က ဒေါသတကြီးနဲ့ ပြောလိုက်တယ်။

“ကောင်းပြီလေ...ကျွန်မ တံခါးရွက်ကို ရွက်ထားပါ့မယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီသစ်ချသီးနဲ့ ရှာလကာရည်ပုလင်းပါ သယ်မနေနိုင်ဘူး၊ ဝန်ထုပ်များလွန်းတယ်၊ အဲဒီတော့ ဒါတွေကို တံခါးရွက်ပေါ်မှာ ချီထားမယ်”

ဖရက်ဒရစ်က အဲဒီအချက်တွေ ကန့်ကွက်မနေတော့ဘူး၊ စောဒကတက် ပြောမနေတော့တဲ့အပြင် တံခါးရွက်ပေါ် အထုပ်အပိုးချိတ်လိုက်ရင်လည်း သူ့အပေါ်မှာပဲ ဝန်ထုပ်ကရှိနေမယ်ဆိုတာကို ရှင်းပြမနေတော့ဘူး။

သူတို့လင်မယားဟာ ကက်သရင်းကို လူလည်ကျာပွားတဲ့ ဈေးသည်တွေကိုလိုက်ရှာဖို့ ဆက်လက်ထွက်ခွာလာကြတယ်။ ဒါပေမယ့် မတွေ့ဘူးတဲ့။ မိုးချုပ်လာတော့ သူတို့လင်မယားဟာ သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ် တက်လိုက်

ကြတယ်။ အဲဒီည သစ်ပင်ပေါ်မှာပဲ အိပ်မယ်ပေါ့။

သူတို့သစ်ပင်ပေါ်ရောက်လို့ မကြာခင်မှာပဲ သူတို့လိုက်ရှာနေတဲ့ လူနှစ်ယောက်ဟာ သစ်ပင်အောက်ကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာ ပါလေရော။

တကယ်တမ်းတော့ သူတို့ဟာ လူဆိုးတွေပဲကွယ်၊ ပိုင်ရှင်တွေ မပျောက်မရှုသေးတဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေ ကြိုတင်ရှာတွေ့တတ်တဲ့ လူတန်းစား တွေ ဖြစ်နေတယ်။ တနည်းပြောရရင် သူခိုးတွေ လူလိမ်တွေပေါ့။

အဲဒီသူခိုးနှစ်ယောက်ဟာ ပင်ယန်းခွမ်းနယ်နေကြလို့ ကက်သရင်းနဲ့ ဖရက်ဒရစ်တက်နေတဲ့ သစ်ပင်အောက် တည့်တည့်မှာပဲ ထိုင်ချလိုက်ပြီး မီးဖို ဖိုလိုက်ကြတယ်။

ဖရက်ဒရစ်ဟာ သစ်ပင်ရဲ့တစ်ဖက်ကနေ အသာတွယ်ဆင်းပြီးတော့ ကျောက်ခဲတွေ ကောက်ယူလိုက်တယ်။ နောက်ပြီး သစ်ပင်ပေါ်ပြန်တက်ပြီး သူခိုးတွေရဲ့ခေါင်းကို ကျောက်ခဲနဲ့ပစ်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ ပစ်ချက်ကို သူခိုးတွေက မဖြန်ဘူး။ သိတောင်မသိလိုက်ကြဘူး။

“မနက် မိုးလင်းခါနီးပြီနဲ့ ထင်တယ်၊ လေတိုက်စပြုပြီ၊ ထင်းရှူးသီး တွေ ကျနေတယ်”

တံခါးရွက်ကို တစိုက်မတ်မတ်ထမ်းထားတဲ့ ကက်သရင်းဟာ အတော်ညောင်းညာ ခွမ်းနယ်လာသတဲ့။ တံခါးရွက်ပေါ်က သစ်ချသီးတွေ လေးတာပဲလို့ ယူဆပြီး သူ့လင်ကို လေသံနဲ့ပြောလိုက်တယ်။

“ဖရက်ဒရစ်...ကျွန်မ သစ်ချသီးတွေ ပစ်ချလိုက်မှ ဖြစ်မယ်၊ သိပ်လေးနေတယ်”

“မလုပ်နဲ့၊ သူတို့ တို့ကိုတွေ့သွားမယ်”

ဖရက်ဒရစ်က အသည်းအသန် သတိပေးလိုက်တယ်။

“ကျွန်မ မတတ်နိုင်တော့ဘူး၊ မနိုင်တော့ဘူး”

“အဲ့ဒါဆိုရင်လဲ မင်းသဘောကဲ၊ မြန်မြန်သာ ပစ်ချ”

သစ်ချသီးတွေဟာ သစ်ရွက်တွေကြားက တဖောက်ဖောက်ကျသွား
တော့ သူခိုးတစ်ယောက်က အထိန်တလန့်အော်လိုက်မိတယ်။

“ဘုရား...ရေ၊ မိုးသီးတွေတောင် ကျနေပါလား”

ခဏကြာတော့ ကက်သရင်းဟာ တံခါးရွက်က လေးမြဲလေးနေ
တယ်လို့ ထင်မိပြန်သတဲ့။ ဒါကြောင့် ဖရက်ဒရစ်ကို တီးတိုးပြောလိုက်
ပြန်တယ်။

“ရှာလကာရည်တွေ ပစ်ချမှဖြစ်မယ်”

“မလုပ်ပါနဲ့၊ တို့ကို သူတို့ တွေ့သွားမယ်”

“မတတ်နိုင်တော့ဘူးရှင်”

ကက်သရင်းက ပြောပြောဆိုဆို ရှာလကာရည်ပုလင်းကို သွန်ချ
လိုက်ပြန်သတဲ့။

“ဟ...ဒီမိုးက ပြစ်ခဲလှချည်လား”

သူခိုးတွေက တအံ့တဩ ရေရွတ်လိုက်တယ်။

အဲ့ဒီအချိန်ကျလောက်မှ တကယ်တမ်း လေးလံနေတာ တံခါးရွက်
ပဲလို့ ကက်သရင်း အတွေးပေါက်သွားတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့လင်ကို လေသံ
နဲ့ ပြောလိုက်ပြန်တယ်။

“ဖရက်ဒရစ်...ကျွန်မ ဒီတံခါးကို ပစ်ချမှဖြစ်မယ်”

“မလုပ်ပါနဲ့ဟ၊ တို့ကို တွေ့သွားမယ်”

ဖရက်ဒရစ်က လှမ်းဟန်ပေမယ့် မရဘူး။

“မတတ်နိုင်ဘူးရှင်...သွားဟာ”

ကက်သရင်းက ပြောပြောဆိုဆို တံခါးရွက်ကြီးကို သူခိုးတွေပေါ်
ပစ်ချလိုက်သတဲ့။

“ဘုရားရေ...သေပါပြီဗျ”

သူခိုးတွေဟာ ဘာမှန်းညာမှန်းမသိတာကြီး ပြုတ်ကျလာတာကို
ထိတ်လန့်ပြီး တစ်ချိုးတည်း ထပြေးသွားလိုက်တာ သူတို့ခိုးခဲ့ လိမ်ခဲ့တဲ့
ရွှေတွေအားလုံး ကျန်ခဲ့သတဲ့။

ဖရက်ဒရစ်နဲ့ ကက်သရင်းလည်း သစ်ပင်ပေါ်ကဆင်းသက်ပြီးတော့
အဲ့ဒီရွှေတွေ ငွေတွေအားလုံး သိမ်းကြုံးယူပြီး အိမ်ကိုပျော်ပျော်ပါးပါး
ပြန်သွားကြသတဲ့ကွယ်။

ဖရက်ဒရစ်နဲ့ ကက်သရင်းဟာ ကံကောင်းလို့ သူတို့ပိုင်ဆိုင်တဲ့
ရွှေငွေတွေရော ပိုပိုသာသာ ရွှေငွေတွေပါ ရသွားပေမယ့် ကက်သရင်းလို
ထုံထိုင်းအလွန်းတဲ့ဘဝဟာ ဘယ်တော့မှ အိမ်ထောင်ရေးမသာယာ မချမ်း
မြေ့ဘူးဆိုတာကို ဖရက်ဒရစ် ကောင်းကောင်းသဘောပေါက်မိပြီး ကြိုတင်
စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသတဲ့ကွယ်။

FREDERICK AND CATHERINE
BY J AND W GRIMM

တစ်ခါက စစ္စလီကျွန်း နိုင်ငံတော်ကြီးမှာ ရော်ဘတ်ဆိုတဲ့ ဘုရင် တစ်ပါး အုပ်ချုပ်မင်းပြုသတဲ့။

ဘုရင်ရော်ဘတ်ဟာ ဥရောပဧကရာဇ်တစ်ပါးဖြစ်တဲ့ ဗာလီမွန်နဲ့ သာသနာပိုင် ပုပ်ရဟန်းမင်းကြီး အာဘန်ရဲ့ညီဖြစ်ပြီး အလွန်တရာ သတ္တိ ပြောင်မြောက်လှတဲ့ ဘုရင်တစ်ပါးလည်း ဖြစ်တယ်။

ဒါပေမယ့် သူဟာ အမျက်ဒေါသလည်း ကြီးမား၊ မာန်မာနကြီးမား၊ သည်းခံစိတ်နည်းပါးသူတစ်ဦးဖြစ်တယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် ဘုရားကိုတောင်မှ ဒူးမတုတ် ဦးမညွတ်ဘူး။

လူမြင်ကောင်း သူမြင်ကောင်းအောင် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတက်တဲ့ အချိန်မှာတောင်မှ ဘုန်းကြီးရဲ့ ဟောကြားချက်တွေကို မထုံတတ်သေး

အမှုအရာနဲ့ နားထောင်ရင်း သူ့မှတ်ဆိတ်ကိုသာ တွင်တွင်ကစားနေတတ်
တယ်။ ဘုန်းကြီးပြောဟောသမျှ သူ့နားထဲ တစ်စွန်းတစ်စမျှ မဝင်ဘူးပေါ့။

တစ်နေ့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတက်နေတုန်းမှာပဲ ဘုန်းကြီးဟောလိုက်
တဲ့ စကားတစ်လုံးဟာ အမှတ်တမဲ့ သူ့နားထဲတိုးဝင်လာတယ်။ ဘုန်းကြီး
ဟောလိုက်တဲ့ စကားကတော့...

“မြင့်မြတ်လှသော ဘုရားသခင်သည် အင်အားကြီးမားသူတို့ကို
နန်းမှချ၍ အင်အားနည်းပါးသူတို့ကို နန်းထက်တင်သည်...” တဲ့။

ဘုရင် ရော်ဘတ်ဟာ ဘုန်းတော်ကြီးကို ဘုကြည့်ကြည့်လိုက်မိ
သတဲ့။ ဒါပေမယ့် သူလိုအရည်အချင်းပြည့်ဝသူတစ်ယောက်ကို ဘယ်ဘုရား
ကမှ နန်းချလို့မရဘူး။ ဘယ်လူညံ့ လူပျော့ကိုမှလည်း သူ့နေရာ အစားထိုး
နိုင်တာ မဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့ ယုံကြည်ချက်အပြည့်နဲ့ ခပ်တည်တည်ထိုင်နေမြဲ
ထိုင်နေခဲ့တယ်။ နောက် တရားဟောနေတာကို ပြီးငွေ့တဲ့ဟန်နဲ့ ငိုက်မှေး
သွားသတဲ့။

အတော်ကြာတဲ့အခါမှာ သူပြန်နိုးလာသတဲ့။ ဘုရားဝတ်ပြု အော်ဂင်
သံကြောင့် နိုးလာတယ်လို့ ထင်မိပေမယ့် တကယ်တမ်းတော့ သူ့နားရွက်
နားမှာ ဝဲနေတဲ့ ယင်ကောင်ကြီးတစ်ကောင်ရဲ့ တောင်ပံခတ်သံကြောင့်
လန့်နိုးသွားတာပဲတဲ့။

သူ ဒေါသတကြီးနဲ့ ထအော်ဖို့ ဟန်ပြင်တုန်းမှာပဲ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း
တစ်ကျောင်းလုံး လူသူ ကင်းရှင်းနေတာကိုတွေ့လို့ သူ အံ့အားသင့်သွား
တယ်။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေတဲ့ နားလေး အဘွားကြီး
တစ်ဦးကလွဲလို့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲမှာ ဘယ်သူမျှ မရှိဘူး။

ဘုရင် ရော်ဘတ်ဟာ အဘွားကြီးကို လှမ်းပြီးစကားပြောပေမယ့်

အဘွားကြီးက နားမကြားတော့ မထူးဘူး။ ထပ်ခါ ထပ်ခါ အသံကျယ် ကျယ်နဲ့ အော်ပေမယ့် မထူးခြားဘူးတဲ့။ အဲသည်လို အော်ခေါ်ရင်း ဘုရင် ရော်ဘတ်ရဲ့ ဒေါသဟာ ပြင်းထန်သည်ထက် ပြင်းထန်လာတယ်။ သူဟာ ရှေ့တော်ပြေးမှူးမတ် အယောက် ၂၀-လောက်မပါဘဲနဲ့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း ထဲမှ ထွက်တတ်ပါ့မလားလို့ စဉ်းစားနေတုန်းမှာပဲ သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေတဲ့ အဘွားကြီးဟာ သူ့ကို လှမ်းမြင်လိုက်ပြီး အထိတ်တလန့် ထအော်လိုက် တယ်။

“သူခိုး...သူခိုး”

အဘွားကြီး အဲသည်လိုအော်ဟစ်ပြီး ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတံခါးဝကို ပြေးသွားပြီး အပြင်ထွက်လိုက်တယ်။ တံခါးကိုပြန်ပိတ်ခဲ့တယ်။

ဘုရင် ရော်ဘတ်က ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတံခါးကို ပြူးကြည့်လိုက် မိတယ်။ ပြီးတော့ လူသူကင်းမဲ့နေတဲ့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကို ကြည့်လိုက် တယ်။ နောက်ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်သူ ကြည့်လိုက်မိတယ်။

သူ့ရဲ့ မွေးပွဲအင်္ကျီကြီး မရှိတော့ဘူး။ သူ့ခေါင်းပေါ်က သရဖူလည်း မရှိတော့ဘူး။ သူ့လက်စွပ်တွေတောင် မရှိတော့ဘူး။

“သူခိုး...ဟုတ်ပါ၊ သူခိုးတွေ”

ဘုရင် ရော်ဘတ်ဟာ တစ်ကိုယ်လုံး သွေးဆုတ်ဖြူရောင်သွားလောက် အောင် ဒေါသအမျက်ထွက်သွားတယ်။

“ငါ့ကို ပုန်ကန်ခြားနားမှု တစ်ခုခုလုပ်နေကြပြီ။ ဒါလုပ်ကြံမှုတစ်ခု ခုပဲ။ ငါ့ကို ပုန်ကန်ရဲတဲ့သူကို အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာ ဆုတ်ဖြုတ်မယ်။ ဟေး... တံခါးဖွင့်စမ်း၊ တံခါးဖွင့်စမ်း၊ ဘုရင်မင်းမြတ်ထွက်ဖို့ တံခါးဖွင့်စမ်း”

“ရဲတွေဝင်ဖို့ တံခါးဖွင့်စမ်းလို့ပြောပါ။ မင်းဟာ အတော်ရဲတင်းတဲ့

ကောင်ပဲ”

တံခါးသော့ပေါက်တစ်ဖက်က အသံတစ်သံကပြောလိုက်တယ်။

ဘုရင်က တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်မဖြေကြားမိဘူးတဲ့။

“ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲမှာ ပုန်းခိုပြီး ဘုရင့်ပစ္စည်းတွေနီးဖို့ကြံပြီးတော့ ဘုရင့်နာမည် အလွဲသုံးစားပြု ထွက်ပြေးဖို့ ကြံနေတာလား”

တံခါးတစ်ဖက်က အသံက ထပ်မံရိုလိုက်သတဲ့။

ဘုရင်ကြီးဟာ ဘာမှပြန်မပြောမိသေးဘူး။

ဘုရားရှိခိုးကျောင်းအစောင့်ဟာ တံခါးတစ်ဖက်ကနေ သတ္တိတွေရှိနေပြီး ထပ်ပြီး လှောင်ပြောင်လိုက်ပြန်သတဲ့။

“မင်းမျက်နှာကို ဖယောင်းတိုင်ရဲ့ မီးရောင်နဲ့ မြင်ရတယ်ကွ၊ ချောင်ပိတ်မိနေတဲ့ ကြွက်ကြီးလို ပါးစပ်ကြီးကိုပြလို”

ဘုရင် ရော်ဘတ်ဟာ သူ့ရဲ့ကြီးမားတုတ်ခိုင်လှတဲ့ ခြေထောက်ကြီးနဲ့ တံခါးရွက်ကို တစ်ချက်တည်း ပိတ်ကန်ထည့်လိုက်တယ်။ တံခါးရွက်ဟာ ဝုန်းခနဲပွင့်ထွက်သွားပြီး တံခါးရွက် တစ်ဖက်မှာရှိနေတဲ့ ကျောင်းစောင့်လည်း သူ့မျက်နှာတည့်တည့်မှာ ကမ္ဘာကြီး ပြိုကွဲထွက်သွားတာကို ခံစားလိုက်ရသလို တံခါးရွက် အရိုက်ခံလိုက်ရပြီး သတိလစ်လဲကျသွားတယ်။

ဘုရင် ရော်ဘတ်ကလည်း ရာဇဏုမြေ မပျက်ရုံတစ်မယ် နန်းတော်ကို ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာခဲ့တယ်။

“ဟေး...ရပ်၊ ဘာအလိုရှိသလဲ”

နန်းတော်တံခါးစောင့်က ဘုရင် ရော်ဘတ်ကို ဟန့်တားလိုက်တယ်။

“ဘေးဖယ်စမ်း အရူး”

ဘုရင် ရော်ဘတ်က တံခါးစောင့်ကို တွန်းပယ်ပြီး နန်းတော်တံခါး ပေါက်ကို ခြေထောက်နဲ့ ကန်ဖွင့်လိုက်တယ်။ ❖

“သူ့ကို ဖမ်းကြ”

တံခါးစောင့်က ထပ်အော်လိုက်တယ်။

“ဖမ်းရဲရင် ဖမ်းကြည့်စမ်း၊ ငါ့ကို ကြည့်စမ်းပါ၊ ငါ့ကို ဘယ်သူ မှတ်သလဲ”

ဘုရင်က ဒေါသတကြီး ကြုံးဝါးလိုက်တယ်။

“လူစိုက်၊ လူရူးတစ်ယောက်၊ မင်းဟာ လူစိုက်တစ်ယောက်၊ အရူး တစ်ယောက်၊ သူ့ကို ဖမ်းချုပ်လိုက်ကြစမ်း”

အသည်အချိန်မှာပဲ တံခါးမှူးနဲ့ အခြားအစောင့်တွေပါ ရောက်လာ တယ်။ တံခါးမှူးဟာ ခေါင်းပြီးနေတုန်းထွက်လာလို့ သူ့လက်ထဲမှာ မှန်တစ် ချပ် ပါလာတယ်။

“တံခါးမှူး ဖရန်ကာဗီ၊ တစ်လောကလုံး ရူးသွပ်သွားပြီလား၊ ဒါ ဘာလုပ်ကြတာလဲ၊ မင်းရဲ့ သူပုန်တွေက ငါ့ကို မသိချင်ယောင် ဆောင်နေပါလား၊ ငါ့အဆောင်ကို ရှေ့က ဦးဆောင်သွားစမ်း”

ဘုရင်ကြီးဟာ တံခါးမှူးကို အိုသည်လို အမိန့်ပေးရင်း သူ့ကို ဝိုင်းဝန်းဖမ်းချုပ်ဖို့ ကြိုးစားတဲ့လူတွေကို ခြင်္သေ့ကြီးတစ်ကောင်က ခွေး ပေါက်စလေးတွေကို ခါချသလို ခါချလိုက်တယ်။ ရှေ့ကို တစ်လှမ်းတိုး လိုက်တယ်။

တံခါးမှူး ဖရန်ကာဗီက ဘုရင်ကို လက်နဲ့အသာတားလိုက်ရင်း ဘုရင် ရော်ဘတ်ရဲ့မျက်နှာကို ခက်ခက်ထန်ထန် စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ပြီး မာမာကျောကျော ပြောလိုက်တယ်။

“တကယ့် အရူးပါလား”

ရော်ဘတ်ဟာ တံခါးမှူးလက်ထဲက မှန်ကိုလှယူပြီး သူ့မျက်နှာကို သူကြည့်လိုက်တယ်။ မှန်ထဲတွင်တွေ့ရသော မျက်နှာမှာ သူ့မျက်နှာ မဟုတ်ချေ။

“ဟ...ငါ့ကို တစ်ယောက်ယောက် မှော်အတတ်နဲ့ ပြုစားလိုက်ပြီ၊ ငါလုံးဝပုံစံပြောင်းနေပြီ”

ဘုရင် ရော်ဘတ်ဟာ အထိတ်တလန့် အာမေဍိတ်သံပြုလိုက်တယ်။ သူ့ဘဝမှာ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားမိသတဲ့။ ဒါပေမယ့် တုန်လှုပ်သွားတာထက် ဒေါသအမျက်အားက များနေခဲ့သေးတယ်။

“သူ့ကို အထဲခေါ်ခဲ့ပါ၊ အထဲခေါ်ခဲ့ပါ”

တံခါးဝမှာ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ကိစ္စအကြောင်း ဘုရင်နန်းတော်ကိုသတင်းရောက်သွားလို့ ဘုရင်ရဲ့အမိန့်အတိုင်း ရော်ဘတ်ကို အထဲခေါ်လာဖို့ ဟစ်လိုက်တဲ့အသံတွေ ပေါ်လာတယ်။

ဘုရင် ရော်ဘတ်ဟာ ဘုရင်နန်းတော်ထဲ ရောက်သွားတော့ သူ့ပလ္လင်ပေါ်မှာထိုင်နေတဲ့ ဘုရင်တစ်ပါးကိုတွေ့လိုက်တယ်။ အဲသည်ဘုရင်ဟာ ဘုရင် ရော်ဘတ်နဲ့ချွတ်စွပ်တူသတဲ့။ တူတယ်ဆိုတာကလည်း ဘုရင် ရော်ဘတ်ကိုပြောတာ။ အခု သူ့ပုံစံက သူ့အရင်ပုံစံနဲ့ တခြားစီပဲ၊ ပလ္လင်ပေါ်မှာထိုင်နေတဲ့ ဘုရင် ရော်ဘတ်ကတော့ သူ့နဲ့ ချွတ်စွပ်တူရုံမကဘူး။ ပိုလို့တောင် ရာဇဏုဒြေနဲ့ ပြည့်ပုံရတယ်။

“အကျည်းတန်တဲ့ လူလိမ်လူညာ လူတု”

ရော်ဘတ်ဟာ ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်ပြီး ပလ္လင်ထက်က ဘုရင်ကို ဆွဲချဖို့ ကြိုးစားတယ်။

ရော်ဘတ်က အကျည်းတန်လို့ အော်ဟစ်တာနဲ့ နန်းတော်တစ်ခုလုံး အားရပါးရ အော်ဟစ်ရယ်မောလိုက်ကြတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဘုရင်ကြီးဟာ ဘဝင်မြင့်သလောက် အင်မတန်ရုပ်ဖြောင့်တဲ့သူဖြစ်ပြီး မျက်မှောက်ခေတ်အချိန်မှာ ပိုလို့တောင် ဥပတိရုပ်ခန့်ညားနေတယ်လို့ ယူဆကြလို့ပဲ။

ပလ္လင်ဆီကို ခြေလှမ်းနေတဲ့ ရော်ဘတ်ဟာ လေပြတ်သလို ခံစားလိုက်ရတယ်။ သူ ခြေလှမ်းတွေ တန့်သွားတယ်။ ဒေါသတကြီး ဆဲရေးတိုင်းထွာဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် ပါးစပ်ထဲက အသံတစိုးတစိမျှ မထွက်ဘူး။

ပလ္လင်ပေါ်က သူနဲ့ပုံတူအသွင် ဘုရင်ဟာ သူ့ကိုစူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေခဲ့တယ်။ ရော်ဘတ်က အဲဒီ ဘုရင်ပုံဖမ်းထားတဲ့သူဟာ မှော်ဆရာကြီးတစ်ဦးပဲဖြစ်မယ်... လို့ ယုံကြည်လိုက်မိတယ်။ ဒါပေမယ့် သူဟာ အင်မတန်သတ္တိရှိတဲ့လူဖြစ်လို့ ကြောက်လန့်တာထက် မှန်းတီးအမျက်ထွက်မှုက ပိုများနေခဲ့သတဲ့။

တကယ်တော့ သူ့ပုံဖမ်းထားတဲ့ ဘုရင်တုဟာ နတ်တမန်တစ်ပါးပဲ။ ဒါပေမယ့် နတ်တမန်ဟာ သူဘယ်သူမှန်း ထုတ်ဖော်မပြောဘူး။

“မင်းဟာ ဘုရင်ရူး...ရူးနေတော့ မင်းကို အရူးတကုထိပ်ခေါင်အရူးဘုရင်အဖြစ် တင်မြှောက်ပြီး ငါ့အပါးမှာ ပျော်တော်ဆက်အဖြစ် ခစားစေမယ်။ ကဲ...သူ့ကို အရူးဘုရင်အဖြစ် ဘိတ်သိတ်သွန်းဖို့ မင်းမြှောက်တန်ဆာပလာတွေ ဆင်ပေးစမ်း။”

ရော်ဘတ်ဟာ အဲဒီအမိန့်တော်အတိုင်းဆောင်ရွက်ရမယ်ဆို စိတ်မိတယ်။ ဘယ်လိုမှ ဖီဆန်လို့ မရဘူးပေါ့။

အဲဒီတော့ မင်းချင်းတွေက သူ့ခေါင်းကို ခေါင်းတုံးတုံးပြီး ဦးထုပ်ဆောင်းပေး။ သူ့ကို လှောင်ပြောင်နေတဲ့အချိန်မှာ သူကတော့ ဘယ်လိုလုပ်

ကလဲ့စားချေရမလဲလို့ဘဲ စိတ်ထဲမှာ အကြံထုတ်နေခဲ့တယ်။ ရော်ဘတ်ကို ဆံပင်ရိတ်ခံရတာထက် ပိုပြီးအခံရခက်စေတဲ့ ကိစ္စကတော့ သူ ဘုရင်ဖြစ် နေတုန်းက သူ့ကိုမြှောက်ပင့်ပြောကြားခဲ့ဆုံးလူတွေက သူ့ကို အကျယ် လောင်ဆုံး လှောင်ပြောင်ကဲ့ရဲ့နေတဲ့ကိစ္စပဲ။

အဲဒီလို ပြင်ဆင်ပေးပြီး ဘုရင်ရူးကို ခွေးတွေနဲ့အတူ အစာကျွေးဖို့ ခေါ်သွားကြတယ်။ ရော်ဘတ်အတော်ခံပြင်းမိတယ်။ ဒါပေမယ့် ဆန္ဒမရှိ ပါဘဲနဲ့ ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေသလို ခံစားမိတယ်။ သူ့ဇနီး ပဒေသရာဇ် နှယ်ဝင်တွေ လွှင့်ပစ်လိုက်တဲ့ အရိုးတွေကို ကောက်ဝါးသတဲ့။

ဘဝင်မြင့်လှတဲ့ စစ္စလီကျွန်းနိုင်ငံ ဘုရင်ရော်ဘတ်ဟာ နှစ်နှစ် လုံးလုံး အဲဒီလို ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ ခံစားရတယ်။ အမြဲတစေ ရန်လိုပုံထွက် နေတတ်ပြီး သူ့မျက်နှာသာပေးခဲ့တဲ့ မင်းချင်းတွေက သူ့ကိုစော်ကားမော် ကား ပြုခဲ့တာတွေကို ဆန့်ကျင်နိုင်တဲ့အား မရှိဘူးတဲ့။ ပျော်တော်ဆက် တစ်ယောက်အနေနဲ့တွက်ရရင် သူဟာ အညံ့ဆုံး အဆိုးဆုံးတစ်ယောက်ပဲ ပေါ့။ တစ်ခြားသူ ပျော်စေပျက်စေဖို့ သိက္ခာမဲ့လုပ်ရပ်တွေ ခံရတာပဲရှိ တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ဘုရင်ရော်ဘတ်ငဲ့စံယူထားတဲ့ နတ်တမန်ဟာ တစ်ခါ တစ်ခါကျမှ သူ့ကို သတိရပုံနဲ့ လှပုံအလယ်မှာ မေးမြန်းလေ့ရှိသတဲ့။

“ကဲ...ဘယ်နှယ်လဲ အရူး၊ မင်းအခုထိ ဘုရင်ပဲလား။”

ရော်ဘတ်က အဲဒီလိုအမေးခံရတိုင်း...

“ဟုတ်ပါတယ်”

လို့ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ပြန်ဖြေလေ့ရှိခဲ့တယ်။

ဒါပေမယ့် အဲဒီလိုဖြေတိုင်း မင်းပရိသတ်က ဝိုင်းဝန်းလှောင်ပြောင်

ရယ်မောတာခံရလို့ နောက်ပိုင်းကျတော့ ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေလိုက်တယ်။ သိက္ခာထိပါးခံရတဲ့ စကားကို မကျေနပ်တဲ့ဟန်နဲ့ပေါ့။ အဲဒီလိုကျတော့လည်း မင်းပရိသတ်က သူ့ပုံစံကိုကြည့်ပြီး ပိုလို့တောင် ဟားတိုက်ရယ်မောကြသတဲ့။ ဒါကြောင့် နောက်ပိုင်းကျ ဘုရင်က လှမ်းမေးရင် မဖွယ်မရာ အမူအရာ လုပ်ပြလိုက်တယ်။ နတ်တမန်ဘုရင်လည်း နောက်ဘာမှ မမေးတော့ဘူး။ သူ့ကို ဒီအတိုင်း ဥပက္ခာပြုထားလိုက်တယ်။

အဲဒီအချိန်ကာလအတွင်းမှာ ရော်ဘတ်ကလွဲလို့ တိုင်းသူပြည်သား အပေါင်းတို့ စိတ်ချမ်းသာနေခဲ့ကြတယ်။ ပြောင်းလဲနေတဲ့ ဘုရင်ရော်ဘတ်ကို ထောပနာပြုနေခဲ့ကြတယ်။ နတ်တမန်ဘုရင်ရော်ဘတ်ရဲ့ လက်အောက်မှာ အစိုးရအပြောင်းအလဲ တော်တော်ဖြစ်သတဲ့။ အခွန်ကောက်နှုန်း လျှော့သွားတယ်။ သူဆင်းရဲတွေ ကြွယ်ဝလာတယ်။ အလုပ် လုပ်ကိုင်ရတာ သင့်တင့်ကောင်းမွန်လာတယ်။ စစ္စလီတိုင်းနိုင်ငံသားတွေဟာ နေ့တစ်ဝက် အလုပ်လုပ်ကြပြီး ကျန်အချိန်မှာ အပန်းဖြေမှုတွေ စာပေကျမ်းဂန်လေ့လာမှုတွေ လုပ်လာတယ်။

စစ္စလီသားတွေဟာ ချက်ချင်းလိုပဲ စာပေကျမ်းဂန်အတတ်မြောက်ဆုံး လေ့လာဆည်းပူးဆုံး အရွှင်ဆုံး သိမ်မွေ့နုနယ်ဆုံး ယောက်ျားအပီသဆုံး လူမျိုးတွေ ဖြစ်လာကြသတဲ့။

နတ်တမန်ဘုရင်ဟာ ရောက်လေရာအရပ်မှာတိုင်းသူပြည်သားတွေရဲ့ မေတ္တာကို ခံယူရရှိတယ်။ ဘုရင်အစစ်ဖြစ်တဲ့ ရော်ဘတ်ဟာ အဲဒါတွေကို ကြားပြီး အတွေးရခက်ဖြစ်လာတယ်။

သူဟာ နှစ်နှစ်တာ ကာလပတ်လုံး တစ်ပါးသူကို မုန်းတီး၊ တစ်ပါးသူတွေရဲ့ အမုန်းခံ သတ္တဝါအဖြစ်နဲ့ မကျေမနပ်နေထိုင်ခဲ့ရသတဲ့။

အဲဒီ နှစ်နှစ်တာကုန်လောက်မှာ ဘုရင်တုဟာ သူ့အစ်ကိုဖြစ်သူ
ဧကရာဇ်နဲ့ ပုပ်ရဟန်းမင်းကြီးထံ အလည်အပတ်ထွက်ခဲ့တယ်။

အဲသည်လို ဧကရာဇ်နဲ့ ပုပ်ရဟန်းမင်းကြီးကိုတွေ့ဖို့ ရောမမြို့တော်
ကို ခရီးထွက်လာခဲ့ရတယ်။ သည်လို ခရီးထွက်လာတော့ ဘုရင့်ထုံးစံ
အတိုင်း မူးမတ်အခြွေအရံ အပြည့်အစုံပါဝင်တဲ့ မင်းခမ်းမင်းနားနဲ့ပေါ့။
ကျန်တဲ့လူတွေအားလုံးဟာ ကောင်းပေ့ဆိုတဲ့ အဝတ်အစားတွေ ဝတ်ဆင်
ထားပေ့မယ့် ပျော်တော်ဆက် ရော်ဘတ်ကိုတော့ အမြီးနှစ်ခွနဲ့ ကုတ်အင်္ကျီ
ရှည်တစ်ထည်ကိုပဲ ဝတ်ဆင်ထားပြီး သူ့ကို မျောက်တစ်ကောင်နဲ့ တွဲထား
သတဲ့။ မျောက်ကိုလည်း သူလိုပဲဝတ်ဆင်ပေးထားတယ်။

စစ္စလီရဲ့ ခရီးစဉ်တစ်လျှောက်မှာ တိုင်းသူပြည်သားအပေါင်းတို့ဟာ
ဘုရင့်ကို ထွက်ကြိုနှုတ်ဆက်ကြတယ်ပေါ့။ အိမ်တွေ လယ်တွေ ခြံတွေက
ရှိသမျှ လူကုန်ထွက်ကြတယ်။ ဘုရင့်မျက်နှာကို ပူးမြော်မေတ္တာရှိကြဖို့၊
နောက် အမျိုးသမီးတွေက ဘုရင်သွားမယ့်လမ်းမှာ ပန်းမျိုးစုံကြပေးတယ်။
တောသူ တောင်သား အမယ်အိုကြီးတွေက သူတို့ မြေးမြစ်တွေကို ပြော
ပြတယ်။ အင်မတန် ထူးမြတ်လှတဲ့ ဘုရင်ကြီးကို ကြံတုန်းကြံခိုက်
ပူးမြော်ကြတာပေါ့။

ဘုရင့်မင်းချင်းတွေရဲ့ မျောက်နဲ့အတူ လိုက်ပါလာတဲ့ ရော်ဘတ်
ကို မြင်တဲ့အခါမှာတော့ စိတ်ဝင်တစား အော်ဟစ်လှောင်ပြောင်သံတွေ
သောသောညံ့သွားတာပဲတဲ့။ တစ်လောကလုံးပေါ်မှာ ညှာတာထောက်ထားမှု
ရှိပြီး နိုင်ငံတော်ကို တရားသဖြင့် အုပ်ချုပ်တဲ့ဘုရင်ဟာ အခုလို အသိဉာဏ်
နည်းပါးလှတဲ့ အရူးတစ်ယောက်ကို ဘာလို့ သည်လို ပြုမှုထားမှန်း တွေးရ
ခက်မိသပေါ့။

ဒါပေမယ့် သည်အရူးဟာ ဘုရင်မင်းမြတ်ကိုတောင် ဖော်ကားမော်
ကားပြုတဲ့အရူးလို့ မင်းချင်းတွေက ဖြေလိုက်တော့ လူထုဟာ အရူးကို
ဂရုဏာမသက်တော့တဲ့အပြင် ဝိုင်းဝန်းဆဲရေးကြသတဲ့။ သည်စေ့လီကျွန်း
နိုင်ငံတစ်ဝှမ်းလုံးမှာ ဘဝင်မြင့်မားလှတဲ့ ရော်ဘတ်ဘုရင်သာ အမည်းစက်
ကြီး ဖြစ်နေသလိုပဲတဲ့။

ဘုရင်ရောဘတ်ကတော့ သူ့အစ်ကို ပုပ်ရဟန်းမင်းကြီးရဲ့ ရှေ့မှောက်
ကိုရောက်ရင် သူ့ကိုပြုစားထားတဲ့ မှော်အစွမ်းတွေ ပြေပျောက်သွားမယ်လို့
ယူဆမိတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့အစ်ကို ပုပ်ရဟန်းမင်းကြီးရော ဧကရာဇ်ကြီးပါ
သူ့ကို ကြည့်ပေမယ့် ရေးရေးတောင် မမှတ်မိကြဘူးတဲ့။

အခု သူ့နေရာဝင်နေတဲ့ သူ့ရဲ့ မူလအသွင်အဏ္ဏန်ကိုပဲ အလေးသမ္မ
ပြုနေခဲ့တယ်။ နောက်ပြီး အရင် သူ့နဲ့ဆက်ဆံတုန်းကလို အပေါ်ယံ
ဟန်ဆောင်မှုသက်သက်နဲ့ မဟုတ်ဘဲ ပကတိမေတ္တာအရင်းခံနဲ့ တလေး
တစားဆက်ဆံနေတာ တွေ့ရတယ်။

ဘုရင် ရော်ဘတ်ဟာ အဲဒါတွေကိုကြည့်ပြီးတော့ ယူကျုံးမရ
ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြစ်သွားတယ်။ သူဟာ မျောက်နဲ့ အဝေးဆုံးခွာနေဖို့ထက်
မျောက်ရဲ့အနားကို အလိုလိုကပ်မိတယ်။ လူတွေရဲ့ အမျက်သိုရန်လိုမှုတွေ
ဝိုင်းရံနေတဲ့ အထီးကျန် သူ့ဘဝထဲမှာ သည်မျောက်ကလေးကိုပဲ အဖော်ပြု
မျောက်ကလေးဆီကမှ အကြင်နာရကောင်းတယ်လို့ ယူဆမိတဲ့ ပုံစံပဲတဲ့။

အဲသည် နှစ်နှစ်မြောက်နေ့မှာပဲ ဘုရင်ရော်ဘတ် အစစ်အတွက်
အပြောင်းအလဲဖြစ်သွားသတဲ့။ အဲသည်နေ့ဟာ ဘုရင်တွေ ဧကရာဇ်တွေ
အတွက် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီးမှာ ဝတ်ပြုအခမ်းအနား ကျင်းပခဲ့တယ်။

ရော်ဘတ်လည်း ဘုရားရှိခိုးကျောင်း တက်ရတယ်ပေါ့။ ဒါပေမယ့်

ခုတော့ အရင်ကလို မကျေမနပ် မချေမငံစိတ် မရှိတော့ဘူး။ ခံစားချက်တွေ တစ်မူပြောင်းနေခဲ့ပြီတဲ့။

အဲသည်မှာ ပုပ်ရဟန်းမင်းကြီးရဲ့ ဘုရားစာ ရွတ်ဖတ်မှုမှာ... မြင့်မြတ်လှသော ဘုရားသခင်သည် အင်အားကြီးမားသူတို့ကို နန်းမှချ၍ အင်အားနည်းပါးသူတို့ကို နန်းထက်တင်သည်... ဆိုတဲ့စကားကို ကြားရတော့ ရော်ဘတ်ရဲ့မျက်လုံးအိမ်က မျက်ရည်တွေ ကျလာတယ်။ နောက်ပြီး အင်မတန် ကြမ်းတမ်းခက်ထန်တဲ့ အရူးက လက်အုပ်ချီလိုက်တာကို မှူးမတ်မင်းချင်းအားလုံး မြင်လိုက်ကြသတဲ့။

ဝတ်ပြုပွဲအခမ်းအနား ပြီးဆုံးတဲ့အခါမှာ မင်းချင်းတွေက အဲသည်အကြောင်း ဘုရင်ကြီးကို လျှောက်တင်လိုက်သတဲ့။ ဘုရင်အတုက နတ်တမာန် ဘုရင်ဖြစ်နေတော့ အဲသည်အကြောင်းကို သိပြီးသားပေါ့။ ဒါပေမယ့် တစ်ခွန်းမှ မမိန့်လိုက်ဘူးတဲ့။

အတန်ကြာမှ ဘုရင်ရော်ဘတ်ကို ဆင့်ခေါ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်လူတွေကို အဆောင်ထဲက အပြင်ထွက်ခိုင်းလိုက်တယ်။

ဘုရင်ရော်ဘတ်ဟာ သူ့ကို ဝတ်ဆင်ပေးထားတဲ့ အရူးအဝတ်အစားနဲ့ပဲ ဝင်လာပြီး ဘုရင်ကြီးနဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရိုရိုကျိုးကျိုး ရပ်တန့်ပြီး ကြမ်းပြင်ကိုပဲ ကြည့်နေခဲ့သတဲ့။ သူ့ဘေးမှာတော့ သူ့ရဲ့မိတ်ဆွေမျောက်ကလေးပါလာတယ်။ သူ့လိုပဲ လူ့လောကအသိုင်းအဝိုင်းမှာ အထီးကျန်အဖော်မဲ့နေတဲ့ မျောက်ကလေးဟာ ရမီရရာမိက်ဆွေကို အသည်းအသန်ဖက်တွယ်ထားသလို ဘုရင်ရော်ဘတ်ရဲ့ လက်ကို ကအားဖက်တွယ်ထားခဲ့တယ်။ ဒါကိုမြင်ပြီး နတ်တမာန်ဘုရင်ကြီးဟာ ပိုလို့တောင် ဂရုဏာသက်မိသတဲ့။

“မင်းဟာ ဘုရင်ပဲလား”

နတ်တမန်ဘုရင်ကြီးဟာ သည်တစ်ခါတော့ ရော်ဘတ်ကို အရူးလို မခေါ်ဘဲနဲ့ မေးလိုက်သတဲ့။

“ကျွန်တော်ဟာ အရူးပါ။ ဘုရင်မဟုတ်ပါဘူး”

ဘုရင် ရော်ဘတ်က ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။

“မင်း ဘုရင် မဖြစ်လိုဘူးလား”

နတ်တမန် ဘုရင်ကြီးက နူးညံ့တဲ့အသံနဲ့ မေးလိုက်သတဲ့။

ဘုရင် ရော်ဘတ်က ခေါင်းဖျားခြေဆုံးထိ တုန်လှုပ်ပြီး ပြန်ဖြေ လိုက်သတဲ့။

“မဖြစ်လိုပါဘူး။ ကျွန်တော်မျိုး မျက်နှာပင် စေ့စေ့မကြည့်ဝံ့အောင် တန်ခိုးအာဏာ ထက်လှသုနဲ့စာရင် ကျွန်တော်ဟာ ဘာမှအရေးအရာ မပါနိုင်တဲ့ သူတစ်ယောက်ပါ”

နတ်တမန် ဘုရင်ဟာ ဘုရင်ရော်ဘတ်ရဲ့ ပခုံးပေါ် လက်တစ်ဖက် တင်လိုက်တယ်။ ဘုရင်ရော်ဘတ်ဟာ ရုတ်တရက် အင်မတန် တည်ငြိမ် အေးချမ်းသလို ခံစားသွားရတယ်။ သူဟာ သူ့အသွင်ကို ခံယူထားတဲ့ လူစိမ်းကို ဒူးတုပ်ခစားဖို့ ဟန်ပြင်လိုက်တယ်။

အဲသည်အချိန်မှာ နတ်တမန် ဘုရင်ကြီးက ဟန်လိုက်တယ်။

“ငါတို့ အတူတူ ဘုရားရှိခိုးကြရအောင်”

နတ်တမန် ဘုရင်ကြီးက အင်မတန် ချိုသာတဲ့အသံနဲ့ပြောပြီး ဘုရင် ရော်ဘတ်နဲ့အတူ ဒူးထောက်လိုက်ပြီး ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှာ ဝတ်ပြုနေတဲ့ ပုံ ဝတ်ပြုလိုက်တယ်။

ဘုရင် ရော်ဘတ်လည်း ဘုရားရှိခိုးတယ်။ နတ်တမန်လည်း ဘုရား

ရှိခိုးတယ်။ ခဏကြာတော့ ဘုရင်ရော်ဘတ်က မော့ကြည့်လိုက်တယ်။
အဲသည်တော့ နတ်တမန် ဘုရင်ဟာ သူ့အပါးမှာ မရှိတော့တာ တွေ့လိုက်
တယ်။ အဲသည်တော့မှ သူဟာ နတ်တမန် တစ်ပါးမှန်း ဘုရင်ရော်ဘတ်
သေချာသိလိုက်သတဲ့။

အဲသည်အချိန်မှာပဲ ဘုရင်ရော်ဘတ်ဟာ အရင်ရော်ဘတ်အသွင်
ပြန်ပေါက်လာတယ်။ ဒါပေမယ့် အရင်တုန်းက မာနတွေ ဘဝင်တွေ မြူ
တစ်မှုန်စာမျှ မရှိတော့အောင် ကင်းရှင်းသွားတယ်။

ဘုရင် ရောဘတ်ဟာ တိုင်းပြည်ကို အတော်ကြာကြာ ကောင်း
ကောင်းမွန်မွန် အုပ်စိုးသွားခဲ့ပြီးတော့မှ ကွယ်လွန်သွားခဲ့တယ်။ အဲသည်လို
မကွယ်လွန်ခင်မှာ သူ့ရဲ့အဖြစ်အပျက်ကို သေချာမှတ်တမ်းတင်ထားခဲ့သတဲ့။

သူ့ရဲ့ အဖြစ်အပျက်ကို ဖတ်ရှုပြီး လူတိုင်းလူတိုင်း မာနထောင်လွှားမှု
ကင်းရှင်းပြီး စိတ်နှလုံးကောင်းထားကာ သာယာတဲ့လောကကြီး ဖန်တီး
နိုင်မယ်လို့ စေတနာကောင်းနဲ့ မှတ်တမ်းတင်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသတဲ့ကွယ်။

KING ROBERT OF SICKY
BY LEIGH HUNT

က ဂ လ : တို့ ကျ န် : မ ဘ ရှ င် လ န် : ကြ ပါ ဂ ဝ